A 2879
II 1873.

N. T. ORAȘANU

OPERE SATIRICE

BIBLIOTECA ACADEMIEI

BUCURESCI
1875

BIBLIOTECA
ACADEMIEI
ROMÂNE

PARTEA I.

SATIRE VECHI

1859—1868.

BIBLIOTECA
ACADEMIEI
ROMÂNE

BUNULŬ DUMNEDEŬ

Intr'o diminéță Bunulŭ Dumnedeŭ,
Vĕdêndŭ că pămêntulŭ merge totŭ spre rĕŭ,
Și-a deschisŭ feréstra și nasulŭ și-a scosŭ :
«Planeta lorŭ merge, cumŭ vĕdŭ camŭ pe dosŭ,»
Dise Domnulŭ lumeĭ, dărind'o departe,
Póte chiarŭ perdută între cele-alte.
«De sciŭ cumŭ se află pămêntulŭ așa,
Așŭ vrea, dise Domnulŭ, draculŭ să mĕ ica.»

«Albĭ, pestrițĭ séŭ negri, înghieți séŭ fripți,
Muritorĭ cu patimĭ și pipernicițĭ,»
Dise Dumnedeŭ c'unŭ aerŭ paternŭ,
«Uniĭ pretindŭ astă-dĭ că eŭ vĕ guvernŭ ;
Dérŭ băgați de sémă, pentru Dumnedeŭ,
Căcĭ amŭ din pĕcate ministri și eŭ,
Și de n'oiŭ goni din eĭ duoĭ séŭ treĭ,
Voiŭ să mĕ iea draculŭ, copilașiĭ meĭ.»

«Spre a trăi 'n pace v'amŭ datŭ în dadarŭ,
Fetițe frumóse, vinŭ, dulce nectarŭ,
Dérŭ fără ruşine, chiarŭ subt ochiĭ meĭ,
Și într'alŭ meŭ nume, vinŭ nisce pigmeĭ,
Și işĭ tragŭ la tunurĭ, se ajunghiŭ, se omorŭ,
Chiemându-mĕ Domnulŭ armiilorŭ lorŭ.
De-amŭ condusŭ vre-o cétă eŭ în viața mea,
Voiŭ, copiĭ, ca 'ndată draculŭ să mĕ iea.»

«Ce facŭ aceĭ ómenĭ micĭ şi inghimfaţĭ,
Pe tronurĭ de aurŭ şi 'npopoţonaţĭ,
Şi cu fruntea unsă, cu aerŭ măreţŭ,
Şefĭ de furnicare micĭ şi fără preţŭ?
Eĭ ḑicŭ c'alorŭ drepturĭ sunt cu voia mea;
Şi că suntŭ domnĭ astă-ḑi prin graţia mea;
Dérŭ déca prin mine domnescŭ eĭ aşa,
Voiŭ, copiĭ, ca 'ndată draculŭ să mĕ iea.»

«Dérŭ ceĭ ce portŭ rase, negre 'ntunecate,
Ipocriţiĭ lumiĭ, coprinşĭ de pĕcate,
Care totŭ îndémnă lumea la postire,
Care nu se satură de jafŭ, de răpire,
Care totŭ blestemă în numele meŭ,
Şi mĕ facŭ cu patimĭ, mĕ insultŭ mereŭ?
Déca d'alde astea sunt cu scirea mea,
Voiŭ, copiĭ ca 'ndată draculŭ să mĕ iea.»

«Copiĭ! n'ascultaţĭ pe aceştĭ mişeĭ!
Inimele bune sunt aleşiĭ meĭ.
Trăiţĭ în amoruri şi vĕ 'nveseliţĭ,
Depărtaţĭ tiraniĭ, jugŭ nu suferiţĭ!
«Adio!»—a ḑicŭ Domnulŭ şi feréstra a 'nchisŭ.
Căcĭ mĕ temŭ a nu fi de spionĭ surprinsŭ.
Déca la aştĭ ómenĭ vre-o dată 'ţĭ vedea
Că le deschidŭ uşa-mĭ, draculŭ să mĕ iea.

Traducţiune de la Béranger.

MASCA

— Mască, măsculiţă,
Vino să-mĭ rĕspunḑĭ,
Mască, măsculiţă,
Pe cine-aḑĭ ascunḑĭ?

— Ascundŭ pe ciocoiulŭ
Celŭ asupritorŭ,
Ascundŭ pe strigoiulŭ
Bietuluĭ poporŭ.

Ascundŭ pe totŭ laşulŭ
Şi pe şarlatanŭ,
Ascundŭ pe trufaşulŭ
Fiulŭ luĭ Satanŭ.

Adepţĭ cătŭ îţĭ place amŭ găsitŭ aicĭ,
Căcĭ ţéra e plină totŭ de măscăricĭ.

Mască, măsculiţă,
Vino să-mĭ rĕspunḑĭ,
Mască, măsculiţă,
Pe cin' maĭ ascunḑĭ?

— Pe o şarlă mare,
P'unŭ boerŭ bĕtrînŭ,
Care 'n adunare
Ḑice că-ĭ românŭ.

Şi de cătŭ orĭ care
(Maĭ neomenosŭ,)
Maĭ multŭ şi maĭ tare,
Strigă: masca josŭ!

Adepţĭ cătŭ îţĭ place amŭ găsitŭ aicĭ,
Căcĭ ţéra e plină totŭ de măscăricĭ.

— Mască, măsculiţă,
Vino să-mĭ rĕspunḑĭ,
Mască măsculiţă,
Pe cin' maĭ ascunḑĭ?

— Ascundŭ p'Antichristŭ
In negre 'mbrăcatŭ,
Vicarulŭ luĭ Christŭ
Neghiobŭ, ne 'nvĕţatŭ.

Pe lupulŭ ce ḑură
Că va fi păstorŭ,
Ce 'nşală şi fură
Pe bietulŭ poporŭ.

Adepţĭ cătŭ îţĭ place amŭ găsitŭ aicĭ,
In clerulŭ înaltŭ sunt mulţĭ măscăricĭ.

— Mască, măsculiță,
Vino să-mĭ rĕspundĭ,
Mască, măsculiță,
Pe cin' maĭ ascundĭ?

— O mare mulțime
De vite totŭ marĭ,
Ce fără rușine
Dicŭ că-sŭ mandatarĭ.

Eĭ, alesiĭ țĕreĭ
Pentru reformare,
Sub masca trădăriĭ
O ucidŭ maĭ tare.

Adepți cătŭ îți place amŭ găsitŭ aicĭ,
Căcĭ în adunare sunt mulțĭ măscăricĭ.

— Mască, măsculiță,
Vino să-mĭ rĕspundĭ,
Mască, măsculiță,
Pe cin' maĭ ascundĭ?

— Pe fanariotulŭ
Care contraface
Adĭ pe patriotulŭ,
Ne dându țĕreĭ pace.

Pe vitregulŭ țĕreĭ,
Spiritulŭ drăcescŭ,
Unealta trădăriĭ,
Tigrulŭ românescŭ.

Adepți cătŭ îți place amŭ găsitŭ aicĭ,
Căcĭ țéra e plină d'aceștĭ măscăricĭ.

— Mască, măsculiță,
Vino să-mĭ rĕspundĭ,
Mască măsculiță,
Pe cin' maĭ ascundĭ?

— Pe mulțĭ ce în lume,
Și chiarŭ între voĭ,
Pórtă astă-dĭ nume
De patrioți noĭ;

Dĕrŭ care departe
D'a fi patrioțĭ,
Sunt' șarle bălțate,
Puișorĭ de hoțĭ.

Adepți cătŭ îți place amŭ găsitŭ aicĭ,
Biată țĕră geme d'aceștĭ măscăricĭ.

— Mască, măsculiță,
Vino să-mĭ rĕspundĭ,
Mască, măsculiță,
Pe cin' maĭ ascundĭ?

— Pe celŭ care scrie,
Nu ce elŭ simțesce,
Ci o mișelie,
Ce i se plătesce,

Și care în lume,
Fără remușcare,
Pătésă unŭ nume
Demnŭ de respectare.

Adepți cătŭ îți place amŭ găsitŭ aicĭ,
Căcĭ chiar și în presă sunt mulțĭ măscăricĭ.

— Mască, măsculiță,
Vino să-mĭ rĕspundĭ,
Masçă, măsculiță,
Pe cin' maĭ ascundĭ!

— Pe femeea junĕ
Ce se vinde 'ndată,
Celuĭ care-ĭ sună
Punga încărcată,

Pe aceea care,
Pentru unŭ cadoŭ,
Póte fi în stare
Să te facă boŭ.

Adepți cătŭ îți place amŭ găsitŭ aicĭ,
Căcĭ țéra e plină totŭ de măscăricĭ.

— Mască, măsculiţă,
Vino să-mi rĕspundĭ,
Mască, măsculiţă,
Pe cin' maĭ ascundĭ?

— Pe aceia care,
Se ḑicŭ eforĭ marĭ
Pentru luminarea
Bieţilorŭ scolarĭ,

Dĕrŭ care gonesce
Totŭ ce e lumină,
Ciocoĭ ce servesce
Şi la banĭ se 'nchină.

Adepţĭ cătŭ îţĭ place amŭ găsitŭ aicĭ,
Scólele sunt pline totŭ de măscăricĭ.

— Mască, măsculiţă,
Vino să-mi rĕspundĭ,
Mască, măsculiţă,
Pe cin' maĭ ascundĭ?

— Pe aceĭ ce vine
Să-ţĭ dea sărutare,
Şi fără ruşine,
Fără remuşcare,

Merge de te vinde
La vrăjmaşulŭ tĕŭ
Şi sub mască-ţĭ tinde
Curse, şi-ţĭ facŭ rĕŭ.

Adepţĭ cătŭ îţĭ place amŭ găsitŭ aicĭ,
Căcĭ sunt mulţĭ în téră spionĭ măscăricĭ.

— Mască, măsculiţă,
Vino să-mi rĕspundĭ,
Mască, măsculiţă,
Pe cin' maĭ ascundĭ?

— Prea puţinĭ pe lume
Remănŭ ne mascaţĭ:
'I-aşŭ spune pe nume,
Ca toţĭ să-ĭ aflaţĭ.

Dĕrŭ eĭ nu s'ascunde,
Umblu desvăliţĭ,
Şi pe orĭ şi unde
Toţĭ 'ĭ întâlniţĭ.

Adepţĭ cătŭ îţĭ place amŭ găsitŭ aicĭ,
Dĕrŭ şi liberalĭ printre măscăricĭ.

1 Ianuariŭ 1862.

PLĂPOMĂRIA

Plăpomărie,
Multŭ cilibie,
De şi 'n dispreţŭ,
Dĕrŭ aḑĭ aĭ preţŭ.
Mulţĭ nătărăĭ
Copiĭ aĭ tĕĭ,
Aḑĭ trăescŭ bine
Numaĭ prin tine.

Alergaţĭ din totŭ oraşulŭ, nătărăĭ ne lustruiţĭ,
Perde vară 'n cafenele, cască-gură necioplţĭ,

Să vĕ 'nvĕţŭ o meserie,
Delicată, cilibie,
Doar' de-ţĭ fi maĭ procopsiţĭ.

Lăsaţĭ toţĭ orĭ ce profesiĭ, căcĭ nu-sŭ bune ca a mea,
Care-aduce fericirea celorŭ ce se ţinŭ de ea;

Şi sunt sigurŭ, ḑĕŭ, vĕ spunŭ,
Că vĕ 'nvĕţŭ unŭ lucru bunŭ.
Căţaţĭ dĕrŭ a profita.
Plăpomărie, etc.

Medicĭ, care nu sciţĭ bine nicĭ ce chiar aţĭ învĕţatŭ,
Şarlatanĭ, ce vreţĭ să treceţĭ de urmaşĭ luĭ Ipocratŭ,

Lăsaţĭ bolnavĭ şi spitale,
Şi reţete medicale,
Care aḑĭ nu se maĭ catŭ,

Şi veniţi în fuga mare se vĕ 'nvĕţŭ plăpomărie,
Să vĕ dea ce nu v'aduce prósta vóstră meserie:

Căcĭ cu plapoma 'n spinare,
Puteţĭ juca rolă mare,
Şi orĭ-ce şarlatanie
Plapomărie, etc.

Avocaţĭ fĕră procese, care mereŭ trepădaţĭ
Pe la curţĭ şi tribunale, şi nimicŭ nu căştigaţĭ,

De vreţĭ să vĕ mérgă bine,
Ascultaţi-inĕ pe mine,
Şi de plăpomĭ v'apucaţi.

Numaĭ perdeţi timpulŭ geaba, imitaţi pe ceĭ maĭ marĭ,
P'avocaţiĭ ceĭ cu diplomĭ, care adĭ sunt plăpomarĭ:

Ş'ocupŭ posturĭ însemnate,
Totŭ prin plapomă luate.
De-ĭ credŭ toţi de ómenĭ marĭ,
Plăpomărie, etc.

Diarişti plinĭ de păcate, fĕră rostŭ şi fĕră sporŭ,
Care umpleţi la colóne hondrănind de viitorŭ,

Şi muriţi în puşcărie
Şi trăiţi în sărăcie,
Lăsaţĭ ţérră şi poporŭ,

S'alergaţĭ cum alergŭ ş'alţiĭ, diarişti şi eĭ de soĭ,
Prindeţĭ colţulŭ vr'uneĭ plăpomĭ, ş'o trăgeţi mereŭ spre voĭ.

Lumea póte să vorbéscă,
Plăpomioara să trăească;
Ce vĕ pasă de-aţĭ fi boĭ?
Plăpomărie, etc.

Negustorĭ fără de minte, nu vedeţĭ ce halŭ aveţĭ?
Creditŭ nu e, negoţŭ tufă, şi din ḑi în ḑi scădeţĭ:

Vĕ treḑiţĭ dĕrŭ din prostie,
Vĕ lăsaţĭ de meserie,
De voiţĭ să nu căḑeţĭ;

Închideţĭ toţi prăvălia, micĭ şi mare alergaţĭ,
Şi sub plapomă cu toţiĭ vĕ vĕrĕţĭ, vĕ îndesaţĭ,

Căcĭ ne dă sută la sută.
Bez onórea cea perdută
La faliţiĭ înfieraţĭ.
Plăpomărie, etc.

Deputaţĭ aĭ adunăriĭ, voĭ ce treceţĭ d'oposanţĭ,
Voĭ ce pentru naţiune totŭ ce-aveţĭ sacrificaţĭ,

Încetaţĭ d'a maĭ susţine
Ideĭ de progresŭ şi bine,
Şi la plăpomĭ alergaţĭ;

Căcĭ aşa-i lumea croită. Imitaţĭ dar fie-care
Esemplele ce se vede chiar la voĭ în adunare,

Şi la plăpomĭ daţĭ năvală.
Fără frică şi tocmélă
Că-ĭ la preţŭ, are cătare.
Plăpomărie, etc.

Voĭ soldaţĭ aĭ ţereĭ nóstre, ce speraţĭ înaintare,
După merite, vechime şi serviciŭ cu onóre,

Nu vedeţĭ ce resplătire
Are omulŭ de simţire?
Totŭ sperândŭ sermanulŭ móre.

Lăsaţĭ dĕrŭ arma din mănă, sărăcia scuturaţĭ,
De voiţĭ să trăiţĭ bine, şi curênd s'o 'naintaţĭ,

S'alergaţĭ la plăpomióră,
Ca să prindeţĭ inimióră,
Să fiţĭ marĭ şi lăudaţĭ.
Plăpomărie, etc.

Voĭ ce din copilăriă ródeţĭ haĭnele în cóte
Pe vre-o masă a vr'uneĭ secţiĭ, amploiaţĭ goniţĭ de sórte,

Ce speraţĭ înaintare
De la muncă cu onore,
Căndŭ de voĭ, vaĭ! e departe?

Nu vedeţi c'aceia care de plăpămi se apucară,
Fără nici unu felu de meritu, multu mai bine 'naintară?

Ce şedeţi totu în prostie?
Invăţaţi plăpomărie,
Nu mai fiţi totu perde-vară.
Plăpomărie, etc.

Tu junime studiósă, care bateţi fără 'ncetare
La lumii tristă pórtă, vrêndu să intri 'n fuga mare,

Să-ţi arĕţi talentu, sciinţă,
S'aduci vre o uşurinţă
Astei lumi ce capu nu are,

Nu te 'ncrede în ce-ţi spune plăpomarii din colegi,
Acei care te invaţă, care-ţi dau lecţii de legi,

Căci chiar dênşii-su cei mai mari
Intriganţi şi plăpomari,
Ce comitu la făr' de legi.
Plăpomărie, etc.

MĂTURĂTORULŬ

Să măturămu,
Să scuturămu,
Şi murdării,
Şi mişelii,
Gunoiu şi prafu,
Boeru şi grafu,
Şi din palate,
Şi de prin sate.

Intreprinderea-mi cu toţii, românaşi o ajutaţi,
Ca să fimu fără de pete români veseli şi curaţi;

Căci la noi în România,
La toţi place murdăria,
Şi mulţi trebui măturaţi.

Aşu avea o listă mare, mai cătu ţéra românéscă,
De acei ce multe pete trebui adi să-şi curăţéscă,

Ènsă 'i lasu mai la o parte,
Ca să-şi vadă-a lorŭ pĕcate,
Póte să se pocăiască.
Să măturămu, etc.

Intre cei ce nu se póte să se pue la uitare,
Cari au necesu îndată să se ia la măturare,

E ortaoa moderată,
Astă clică blestemată,
Ce ne face rĕu mai mare.

S'o 'ncepemu dĕrŭ de la dênşii, căci în ei stau multe rele,
Paf! în drépta! paf! în stânga, paf! mai tare 'n portofele;

Pe la secţii, pe la mese,
Unde-su murdării mai dese,
Trage mături, bidinele.
Să măturămu, etc.

Pe bogaţii fără milă, pe şireţi şi 'nşelători,
Pe cei ce se ţinu de intrigi, şi vre-o câţi-va redactori,

Ce vênduţi la ministere,
Catu a lovi cu putere,
Pe ai ţĕrii-apĕrători,

Să le dămu fără 'ncetare mături pentru măturatu,
Şi d'aci pe la oştire vomu avé de curăţatu,

Că-su cam mulţi ş'aici murdari,
Printre mici şi printre mari,
De la şefu, pên' la soldatu.
Să măturămu, etc.

La comisia centrală avemu multu de măturatu,
Şi în camera obştéscă avemu iarŭ de scuturatu;

Cu coragiu şi fără témă,
Căci biuroulu mai cu sémă,
Trebui binc ţesălatu.

Şi cinstita dreptă tótă va gusta mătura mea,
Şi prin stănga, să mĕ ierte, totŭ voiŭ da icĭ şi colea,

Căcĭ din vremile trecute,
A rĕmasŭ murdării multe,
Şi 'ntre ceĭ de tépa mea.
Să măturămŭ, etc.

D'aicĭ plecŭ la prefectură, unde-sŭ petele pré dese,
Unde miĭ de fapte rele şi pĕcatele se ţese,

Şi cu mătura în mână,
Intr'unŭ anŭ ş'o sĕptămână,
Voiŭ cerca să vĕdŭ de ese;

Căcĭ n'amŭ fricĭ şi n'amŭ témă d'alŭ sĕŭ aerŭ infectatŭ;
Cu cătŭ e maĭ murdarŭ loculŭ, cu-atâtŭ trebue măturatŭ,

Şi poliţia la noĭ,
E pré plină de gunoĭ,
De multŭ timpŭ necurăţatŭ.
Să măturămŭ, etc.

Vomŭ începe dup'-aceea să luămŭ la rêndulŭ lorŭ
Monastirele din ţéră, unde nu-ĭ lucru uşorŭ:

Pămêntene şi 'nchinate,
Metropole ş'atârnate.
Ca unŭ bravŭ măturătorŭ.

Pe pré sfinţi-a cărorŭ barbă, albă, négră séŭ chiarŭ sură,
Care 'nşelŭ pe tótă lumea ce se 'ncrede 'ntr'a lorŭ gură,

Care mintŭ pe Creatorŭ,
Şi incelŭ bietulŭ poporŭ,
Să le dămŭ măturătură.
Să măturămŭ, etc.

Şi apoĭ prin tribunale maĭ multŭ timpŭ să ne oprimŭ,
Căcĭ ş'aicĭ avemŭ de lucru, avemŭ multă să curăţimŭ:

Preşedinţĭ, judecătorĭ,
Grefierĭ şi procurorĭ,
Maĭ pe toţĭ să-ĭ sclivisimŭ.

Din judeţŭ în judeţŭ déră, totŭ în fuga s'alergămŭ,
Şi cu mătura în mână pe murdarĭ sa-ĭ măturămŭ,

Să lasămŭ ţéra curată,
Fără cea maĭ mică pată,
Ş'unde trecemŭ să strigămŭ:
Să măturămŭ, etc.

Imitaţiune după Béranger.

PAIAŢŬ

Suntŭ paiaţŭ născutŭ,
Născutŭ nu făcutŭ;
Tumbe sciŭ a face,
Care astă-dĭ place,
Numaĭ banĭ să-mĭ daţĭ,
Şi s'aplaudaţĭ.

Tatălŭ meŭ, cândŭ m'amŭ născutŭ,
Mĕ luă 'n braţe pe locŭ,
M'observă cumŭ suntŭ făcutŭ,
Şi găsi că-o s'amŭ norocŭ,
De-ĭ voiŭ lua meseria,
De voiŭ urma comedia,
Şi de-oiŭ învĕţa să jocŭ;
Şi imĭ ţise: hopŭ o dată!
Fiĭ paiaţă adevĕrată,
Şi te frânge de mijlocŭ.
Suntŭ paiaţŭ, etc.

Astŭ-felŭ tatălŭ meŭ imĭ ţise,
Cândŭ veniiŭ întâiŭ în lume,
Astŭ-felŭ bunulŭ omŭ decise
Să-mĭ dea carieră, nume,
Invĕţându-mĕ o artă,
Maĭ de toţĭ aţĭ căutată,

Artă plină de norocŭ,
Pentru care nu se cere
Vr'unŭ lucru peste putere,
Ci frăngere de mijlocŭ.
Suntŭ paiaţŭ, etc.

După ce crescuiŭ maĭ mare,
Şi 'nvĕţaiŭ paiaţeria,
Spre maĭ multă aplicare,
Ca să-mĭ iubescŭ meseria,
Tata-mĭ ţise : fătulŭ meŭ !
Aĭ învĕţatŭ ce-a fostŭ greŭ.
Ţin'te acuma totŭ de jocŭ.
Numaĭ bagă séma bine,
Şi ascultă-mĕ pe mine,
Să fiĭ móle de mijlocŭ.
Suntŭ paiaţŭ, etc.

Şi apoiŭ tata îmĭ maĭ ţise :
Bagă séma, dragulŭ meŭ,
Astea să nu-ţĭ pară vise.
Căte ţi le ţiseiŭ eŭ.
Căcĭ aşa e lumea tótă,
Totŭ de paieţĭ împănată,
Ce furnicŭ din locŭ în locŭ,
Şi ĭ găsescŭ chiar prin gunóe,
Insă sciŭ să se 'ncovóe,
Să se frângă de mijlocŭ.
Suntŭ paiaţŭ, etc.

Nu prea vrémŭ de o camŭ dată
Ca să punŭ mare temeiŭ
La ce-mĭ ţicea alŭ meŭ tată,
Dérŭ curêndŭ mĕ convinseiŭ ;
Căcĭ vĕţuiŭ mereŭ în lume,
Că paieţiĭ suntŭ în sume,
Şi-ĭ găsescĭ în orĭ ce locŭ,
Căutêndŭ să brilieţe,
Uni p'alţi s'eclipseţe,
Prin înfrângerĭ de mijlocŭ.
Suntŭ paiaţŭ, etc.

Intr'o ţeră maĭ cu semă,
Numele-ĭ 'lŭ ţinŭ secretŭ,
Căcĭ vĕ spunŭ drepţŭmi-e camŭ téma
Să fiŭ astă-ţi indiscretŭ),
Vĕţuiŭ, fără de plăcere,
Oamenĭ marĭ şi la putere,
Căutându alŭ lorŭ norocŭ,
Totŭ prin tumbe, alivanta,
Linguşirĭ şi una alta,
Cu înfrângerĭ de mijlocŭ.
Suntŭ paiaţŭ născutŭ, etc.

Vĕţuiŭ omenĭ cu lumină,
Dérŭ cu capetele slabe,
Ca să-şĭ aibă burta plină
Se târaŭ în patru labe.
Unulŭ pentr'unŭ portofelŭ,
Se pleca ca vaĭ de elŭ,
Şi nu se roşea de locŭ ;
Ca se fiă la favóre,
Ţiua în amiaţa mare
Se totŭ frângea de mijlocŭ.
Suntŭ paiaţŭ născutŭ, etc.

Vĕţuiŭ lingăĭ o mulţime,
Favoriţĭ şi curtesanĭ,
Ardicaţi la înălţime,
Protegiaţĭ de suverani,
Nu pentru capacitate,
Pentru merite 'nsemnate,
Pentru spiritŭ, nu, de locŭ;
Ci pentru că de câtŭ mine,
Invĕţaseră maĭ bine
Sĕ se frĕngă de mijlocŭ
Suntŭ paiaţŭ născutŭ, etc.

Vĕţuiŭ chiarŭ şi dobitóce
Cocoţate fórte susŭ,
Ce prin frêngerĭ de mijlóce
Aŭ ajunsŭ ce aŭ ajunsŭ ;
Căcĭ cum vedeţĭ fiă-cine,
Ceĭ ce se târăscŭ maĭ bine,
Aceĭ suntŭ maĭ cu norocŭ.

Ceĭ ce sciŭ să se terasca,
Suntŭ chiemaţĭ se strălucéscă,
De şi'şĭ frêngŭ bietulŭ miḑlocŭ.
Suntŭ paiaţŭ născutŭ, etc.

Icĭ o bestie cornută,
Unŭ nepricopsitŭ, unŭ boŭ,
Face-o tumbă iscusită.
Vrêndŭ să trécă de omŭ noŭ;
Si ajunge curtesanŭ,
Iscusitnlŭ şarlatanŭ,
Mândru de mănâncă focŭ;
Ênsĕ ce-ĭ e de folosŭ!
De şi róde aḑĭ la osŭ,
Că-şĭ afrêntŭ bietulŭ miḑlocŭ!
Suntŭ paiaţŭ născutŭ, etc.

Maĭ departe alte vite,
Avocaţĭ şi şarlatanĭ,
Vrêndŭ să trécă d'iscusite,
Si să'şi facă partisanĭ,
Pe totŭ omulŭ bunŭ îlŭ sapŭ,
Se daŭ tumba peste capŭ,
Si pe funie chiarŭ jocŭ.
Si la celŭ maĭ micŭ cuvêntŭ,
Se 'ncovoiŭ pên' la pământŭ,
De şĭ-aŭ frêntŭ bietulŭ miḑlocŭ.
Suntŭ paiaţŭ născutŭ, etc.

Veḑêndŭ dĕrŭ că 'n astă lume
Totulŭ merge peste capŭ,
Si numaĭ aceĭ aŭ nume
Ce suntŭ mesceri de dulapŭ;
Vĕḑêndŭ că toţĭ catŭ să 'nveţe
Meşteşugulŭ de paieţe,
Marafeturĭ, tumbe, jocŭ,
Imĭ ḑiseiŭ: aidĭ! hopŭ o dată!
Fiĭ paiaţă-adevĕrată,
Frêuge'ţĭ chiarŭ bietulŭ miḑlocŭ.

Suntŭ paiaţŭ născutŭ
Născutŭ nu făcutŭ;

Tumbe sciŭ a face,
Care astă-ḑĭ place,
Numaĭ banĭ să-mĭ daţĭ,
Si s'aplaudaţĭ.

SERMANA VREME VECHIE

Plângere patetică a unui binişliŭ.

I.

Sermană vreme vechie, vestită 'n chilipiruri,
In miĭ de marafetuŭ, ruşfeturĭ şi gheliruri,
Bogată 'n evghenie şi 'n ciracladisélă,
In sumă de mansupurĭ, şi în chivernisélă,
Când dèla sta în sênurĭ, şi pe genuche masa,
Când punga, posăna-lŭ, cămara şi chiarŭ casa
Staŭ doldora de zaharŭ, cafele, baclavale,
Dulceţurĭ, cozonace, şi sumă de locmale,
Când slujba-era moşie: făceaĭ dintr'ênsa stare,
D'aveaĭ everghesia vre unuĭ boerŭ mare.
Atuncea, da, atuncea era bine de viaţă,
Atuncea era traiulŭ, atuncĭ simţeaĭ dulcéţă;
Atuncĭ vedeaĭ boerulŭ cu megaloprepie,
Ce falnicŭ şi ce mandru cu marea-ĭ barbarie,
Purta în capŭ işliculŭ, calpaculŭ, gugiumanulŭ,
Binişulŭ şi giubéua, şalvariĭ şi caftanulŭ,
Taclitulŭ, şalulŭ, meşiĭ, papucĭ şi fermenea,
Şi anterinlŭ mândru de şam-şamalagea.
Tarabuluzulŭ falnicŭ, cu ciucurĭ de mătase,
Cu fesulŭ trasŭ pe céfă, cu cefe de totŭ rase,
Şi cu tătarcă mândră, avêndŭ giurŭ împregiurŭ,
Pacele de Rusia de celŭ maĭ bunŭ samurŭ.
Firéturĭ, găitane, cămăşĭ de borangicŭ,
Hârşia cea maĭ créţă întinsă pe işlicŭ,
Şi pompa, saltanatulŭ, halaiŭ de iovanilŭ,
Spunea, ḑĕŭ, că boerulŭ e mare hatalĭŭ.
Atuncĭ subt aripióra orĭ căruĭ boerŭ mare,
Trăiaŭ sumă de omenĭ, pe bere, pe mâncare;
Atuncĭ nu era carte nemţéscă, sfranţuséscă,
Abia scia boerulŭ ca să se iscăléscă;

Darŭ treba mergea bine, strângeai banĭ la chimirŭ,
Şi chiarŭ de cătŭ boerulŭ eraĭ maĭ abitirŭ.
Intraĭ pe procopsélă în curtea boerésc㎠,
Ţineaĭ cureaoa butcĭĭ, puneaĭ la ciubucŭ iasc㎠,
Bucate daĭ la masă, turnaĭ şi de spălatŭ,
Adesea răbdaĭ palme, eraĭ chiarŭ injuratŭ
Darŭ dupĕ-unŭ anŭ de slujbă, boeru cu-ugurlikŭ,
Plătea tote acestea prin vre unŭ ciraclik,
De-eraĭ deşceptŭ, cu minte, smeritŭ şi tapinosŭ,
Şi de slujeaĭ în curte-ĭ ca câine credincios㎠.
Aşa eraŭ boerii în vremea vechie-a lorŭ :
La cine slujea 'n curte le da câte-unŭ oscĭorŭ ;
Scoteaŭ ciracĭ mulţime, pe toţi ĭi procopsea,
Pe toţi care ţinuse slăvita lorŭ curea.
Sermană vreme vechie, cândŭ casa boerésc㎠
Gemea de berechetuŕi, era casă domnésc㎠,
Te-aĭ dusŭ, te-aĭ dusŭ departe, şi nu te maĭ găsimŭ,
Si făr' everghesia-ţĭ curândŭ o să perimŭ.

II.

Ţĭ minte că slujisemŭ unŭ anŭ şi jumĕtate,
In curtea boerésc㎠ cu cinste şi dreptate;
Mergeamŭ după calésc㎠, şi talere ştergeamŭ
Şi la Divanŭ, ş'acasă ciubucu-ĭ aprindeamŭ ;
Darŭ într'o diminéţă, cândŭ ĭ aduceamŭ caféua,
Cândŭ scuturamŭ ciubucŭlŭ şi ĭi umplémŭ lulĕua :
«Măĭ, porc-de-câine, 'mĭ dise, şciĭ tu ce voiŭ să-ţĭ facŭ?
«Să-ţĭ daŭ chivernisélă şi să te scotŭ ciracŭ ;
«Să-ţĭ daŭ o păinişióră, şi prin calabalikŭ,
«Să-ţĭ facŭ vêntŭ, ca la alţiĭ, la vre-unŭ zapcirlikŭ»
De locŭ vre-o treĭ metaniĭ ş'o temenea turnaiŭ,
Şi poala, şi papuculŭ smeritŭ ĭi sărutaiŭ ;
S'adoa-ţĭ diminéţa, cu şase slujitorĭ,
Pornisemŭ, cu pitacu-mĭ, la plasă la Podgorĭ,

III.

Aicĭ apoĭ întorce chichiţe şi dulapurĭ,
Şi taie frundă verde, şi lafurĭ şi talafurĭ ;
Trinteşce havalale şi miĭ de havaeturĭ,
Pitacŭ peste pitacurĭ cu multe marafeturĭ,
Beilicurĭ, cacirmale, şi istovirĭ mulţime,

Calipurĭ puse bine cu multă isteţime.
Şi casa 'mĭ era plină, cămara încărcată,
Coteţulŭ numaĭ păserĭ, şi burta tot umflată,
De sumă de plocóne, de păserĭ şi de mieĭ,
De unturĭ, caşcavale, curcanĭ, gişce, purceĭ ;
La mine bunulŭ plăşiĭ, la mine se afla,
Şi pungulita-mĭ sécă creştea şi se umfla.
Ţĕranulŭ 'lŭ lua gróza, cândŭ mĕ vedea prin sate
Cândŭ mĕ restémŭ o dată, şi bate şi iar bate ;
Cândŭ stamŭ cu evghenie, privindŭ cu nepăsare,
Pe slujitorŭ, ce bice da sute pe spinare.
Iar cândŭ venea pitaculŭ de la Ispăvnicie,
S'adunŭ birulŭ din sate, se-lŭ daŭ la visterie,
Atunci îmĭ mergea bine, atunci, atunci şfeliruŕi,
Atunci umpleamŭ chimirulŭ, atuncea chilipiruŕi
Curgeaŭ ca plóia 'n casă-mĭ, cu mare berechetŭ,
Ş'umplémŭ, umplémŭ chiseaoa, ca omŭ cu marafetŭ.
Chiemamŭ prin volnicie la tahtŭ pe toţi ţeraniĭ,
Şi poruncémŭ ca 'ndată să'mĭ împlinéscă baniĭ,
Se vingă totŭ ce are, şi vite, şi copiĭ
Ca se plătéscă birulŭ cinstitei visterii.
Iar p'altă parte ênsĕ porneamŭ ómeniĭ meĭ,
Se cumpere prin sate, cireşĭ, turme de mieĭ,
Pe preţurĭ de nimica, de geaba potŭ se dicŭ,
Pe vre-o economie de lude séŭ beilicŭ.
Iar ceĭ săracĭ ce n'aveaŭ nimicŭ ca se plătéscă,
Ar fi făcutŭ maĭ bine din ţéră se dosésc㎠,
Căcĭ 'ĭ trîntémŭ îndată la grosŭ şi la butucŭ,
Şi-ĭ injuramŭ turcesce, de par'că eramŭ turcŭ.
Făcémŭ sumă de lucruŕi care-mĭ plesneaŭ prin capŭ,
Eramŭ tare şi mare, şi meşterŭ de dulapŭ.
De plêngerĭ şi ponóse n'aveamŭ de locŭ habarŭ ;
La curtea boerésc㎠ eramŭ la bunŭ nazarŭ :
Ş'apoĭ boerulŭ mare, boerulŭ get-beget,
Ştia cu m merge tréba, ştia de marafetŭ ;
Căcĭ elŭ nu avea témă, era tare şi mare,
Şi hoţiĭ chiarŭ în casă-ĭ putea găsi scăpare.
Agia se 'ndrăsnéscă, la vre-o împrejurare,
Se calce pragulŭ porţiĭ vre unŭ boerŭ mare?
Ferit-a Domnulŭ d'asta! aci era cetate :
Câţĭ îndrăsneaŭ se intre, cu capetele sparte

Eşeaŭ; şi Aga ênsuşĭ cu códa 'ntre picióre,
Iţĭ înălţa din umerĭ, bufnea de supărare,
Şi n'avea ce se facă: boeru-era boerŭ,
Cu multă evghenie, şi mare pişicherŭ.

IV.

Dar aḑĭ, vaĭ! ce păcate! nu potŭ de locŭ pricepe,
Cum s'a schimbatŭ refetulŭ, ş'ajunsŭ boerĭ otrepe!
Ce s'a făcutŭ, spuneţi-mĭ, a lorŭ ighemonie,
Caftanurĭ, saltanaturĭ, şi megaloprepie?
S'a dusŭ everghesia, s'a dusŭ şi berechetulŭ,
S'a dus şi evghenia, incetulŭ cu incetulŭ
Dérŭ lucrulŭ celŭ maĭ mare de care mĕ totŭ mirŭ,
E c'aḑĭ, ca şi mojiciĭ, boeriĭ plătescŭ birŭ,
Sermană vreme vechie, căndŭ, dragă-o se maĭ viĭ,
Cu braţele deschise la bieţiĭ binişliĭ?...

1859, Octombriŭ.

OSULU ŞI BASTONULU.

Dupe-o uşĕ de ministru unŭ bastonŭ sta aruncatŭ,
Cu mănerŭ, se 'nţelege, dintr'un osŭ de rêndŭ lucratŭ.
Era dupe mieḑŭ de nópte, pe căndŭ totulŭ s'odihnea,
Pe căndŭ, după cum se ḑice, chiarŭ şi apele dormea;
Şi tăcerea cea maĭ mare, domina într'acelŭ locŭ,
Unde ḑioa atătea patimĭ pune sórta ţĕreĭ 'n joculŭ.
Diplomatulŭ sta în patu-ĭ, ênsĕ somnulŭ nu-lŭ prindea,
sta culcatŭ de douĕ ore, şi de locŭ nu adormea.
Ore grijĭ? óre proiecte se 'nvirteaŭ în capulŭ sĕŭ?
Orĭ vr'unŭ planŭ, cum aŭ ministriĭ, care fac ţĕreĭ lor rĕŭ?
Séŭ că póte remuşcare cu-alŭ sĕŭ cugetŭ se 'nvrăjbea,
Şi din tótă-a luĭ fiinţă rîsŭ, batjocură-şĭ făcea?
Ensĕ nouĕ ce ne pasă d'alŭ seŭ cugetŭ învrăjbitŭ?
Noĭ voimŭ a spune numaĭ că ministru neadormitŭ,
Pe la ora arătată ḑauḑi şioptindŭ încetŭ
Diplomatulŭ sĕŭ bastonŭ, după uşiă 'n cabinetŭ.

Vorbea lemnulŭ cu mănerulŭ, unulŭ l'altulŭ se plângea,
Suferinţele vieţeĭ fie-care-şĭ descria:

— Dragă osŭ, ḑicea bastonulŭ, sórta mea e crudă fórte;
Sunt ŭ născutŭ la malŭ de mare; sunt ŭ copilŭ de libertate;

Mĕ hrănémŭ din fundulŭ mărieĭ, din pămêntŭ neimpilatŭ,
Pămêntŭ neutru ca lumea şi de ómenĭ necălcatŭ.
Legănatŭ în sînŭ de valurĭ, creştémŭ june şi voiosŭ,
Resfăţatŭ de maica-mĭ mare, eramŭ măndru şi frumosŭ.
O! de căte orĭ atuncea, nu vĕḑuiŭ omulŭ trufaşŭ,
Pe surfaţa apeĭ nóstre tremurândŭ, mişelŭ, şi laşŭ!
Omulŭ, spaima lumeĭ tóte, neţinutŭ în frĕŭ de maluri,
Domn, stăpên chiar peste mare, peste-a sale mândre valurĭ,
scormonindŭ chiarŭ sînulŭ apeĭ, prin a luĭ aviditate,
Violândŭ, fără 'ndurare astŭ azilŭ de libertate,
Impilândŭ fără cruţare inocentulŭ peştişorŭ,
L'amŭ vĕḑutŭ căḑêndŭ d'o dată, fără nicĭ unŭ ajutorŭ
La picióreleĭ-mĭ, cum cade totŭ tiranulŭ blestematŭ,
Şi servindŭ de rîsŭ şi hrană chiarŭ la peştiĭ ce-a 'mpilatŭ!
Ensĕ vaĭ! a mea trufie şi pe mine m'a perdutŭ,
Căcĭ nu vruiŭ să staŭ în cercu-mĭ, pênĕ-atuncĭ cum am stătutŭ;
Ci aprinsŭ de-o rea dorinţă, de unŭ gustŭ de totŭ fatalŭ,
Scoseiŭ capulŭ meŭ din apă să privescŭ ce e pe malŭ.
Mĕ 'nălţaiŭ cu osebire; eramŭ măndru, mlădiosŭ,
Ensĕ dreptŭ se-ţi spunŭ, amice, mĕ făcusemŭ vanitosŭ.
Nu maĭ vruiŭ se intru 'n apă, se maĭ fiŭ ce am maĭ fost
Imĭ părea că sfera-mĭ vechiă pentru mine-ĭ lucru prost.
Din 'ntunerecŭ la lumină ese lesne cine-va;
Din lumină la 'ntunerecŭ e maĭ greŭ a reintra.
Intr'o ḑi ênsĕ frumósă, căndŭ privémŭ maĭ maiestosŭ
Luciulŭ mărieĭ şi pămêntulŭ, şi seninulŭ cerŭ frumosŭ,
Mĕ simţiŭ fără de veste de o mână apucatŭ,
Şi din patria-mĭ iubită, într'uă barcă aruncatŭ.
Unŭ micŭ ţipătŭ de adio, unŭ suspinŭ abia scoseiŭ,
Şi cu celŭ ce mĕ răpise, fără voie-mĭ mĕ duseiŭ.
O! ce barbarŭ este omulŭ! ce crudŭ! ce sanguinarŭ;
Mĕ vêndu fără de milă la călăŭ ce-ĭ ḑicŭ strungarŭ.
Mĕ taie fără 'ndurare, şi unindu-mĕ cu tine,
In bastonŭ schimbatŭ acuma, vegetesŭ ca vaĭ de mine,
Căndŭ tîrîtŭ prin murdărie, căndŭ prin colţurĭ aruncatŭ,
Căndŭ se réḑimă în mine, pênĕ ce m'am cocoşatŭ.

— Eĭ! amice! ḑice osulŭ, tu te plângĭ de sórta ta,
Căndŭ a mea fuse maĭ aspră, şi chiar astă-ḑi mult maĭ greă!
Mĕ născuiŭ, nu 'n libertate, cum spuĭ tu că te-aĭ născut,
Ci 'n ciolanulŭ uneĭ vite unde doĭ anĭ am stătutŭ;

Purtam tótă greutatea ce p'alŭ meŭ stăpănŭ punea ;
Eŭ tĕramŭ tótă povara, eŭ ducémŭ munca cea grea.
Blestemamŭ cruda mea sórtă şi cerémŭ la Creatorŭ,
Să mĕ scótă maĭ 'n grabă dintr'alŭ boului picioru.
Nu ştiamŭ ce cerŭ, amice, eramŭ prostŭ, mărturisescŭ,
Şi d'a mea gugumănie chairŭ acuma mĕ căescŭ.
Ensĕ vocea mea ingrată o-audise Dumneḑeŭ,
Şi urgia sa divină s'abătu pe capulŭ meŭ ;
Căcĭ de-o dată nisce ómeni s'arătară 'n satŭ la noĭ,
P'alŭ meŭ boŭ 'lŭ cumpărară împreună cu alţĭ boĭ,
Şi porniiŭ in capitală unde-avémŭ ca să servescŭ,
La cişniulŭ celŭ de carne, la sfatulŭ orăşenescŭ.
Dĕrŭ n'avuiŭ astă onóre, in cântarŭ nu figuraiŭ,
Ci-mĭ făcură pe sub mână vêntŭ, şi 'n coşniţă intraiŭ,
Cum se face la cişniurĭ, la municipalităţĭ,
Unde, diutr'o parte mare, la maĭ mulţĭ se face părţĭ.
D'aci la bucătărie îndată mĕ transportară,
Mĕ tăiară dreptŭ in doue, şi 'ntr'o ólă mĕ băgară:
Puse apă peste mine şi la focŭ fuiŭ aşeḑatŭ,
Unde după ce mĕ fierse vre-o treĭ ore ne 'ncetatŭ,
M'aşeḑă pe-o farfurie şi la masă mĕ porni,
Cu sosurĭ şi zarzavaturĭ ca pe unŭ rasolŭ g a r n i.
Presidentulŭ, căcĭ la dênsulŭ sórta mea mĕ aruncase,
Imĭ mănca tótă măduva, tótă carnea mea mĭ o róse,
Pênĕ ce rĕsbi la mine cu-alŭ seŭ dinte mâncăciosŭ,
Căcĭ, ca presidentŭ, aflase că-ĭ maĭ bunŭ ce e pe osŭ.
Orĭ căţĭ astă-ḑĭ rodŭ la óse, toţĭ 'ĭ veḑĭ că-sŭ procopsiţi;
De caracterŭ nu e vorba, orĭ cinstiţi, orĭ necinstiţĭ,
Lorŭ nimica nu le pasă décă aŭ ciolanŭ in gură,
Póte lumea să-ĭ injure, eĭ îşĭ catŭ de rosătură.
Mulţĭ 'ĭ veḑĭ érŭ că-şĭ iaŭ acrŭ, criticând guvernul toţĭ,
Facŭ o gură cătŭ o şură, şi se daŭ de patrioţĭ,
Ensĕ cum le-aruncă 'n gură cătŭ de mititelŭ osciorŭ,
Uitŭ şi patrie, şi ţéră, şi principiŭ şi poporŭ,
Şi se punŭ in rêndŭ cu căiniĭ şi 'n tăcere rodŭ la osŭ,
Căutându de a lorŭ burtă şi de 'n parte-le folosŭ.
După ce dĕrŭ presidentulŭ mĕ 'nvirti, mĕ răsuci,
Ne maĭ avêndŭ ce maĭ róde, p'alŭ seŭ talerŭ mĕ trânti.
Slugile, după aceia, veniră la rêndulŭ lorŭ,
Ş'unŭ lacheŭ lingăŭ de talerŭ ce-alerga după osciorŭ,
Mĕ înhăţă din farfurie, mĕ róse cumplitŭ de totŭ,

Mĕ 'mbuca pe jumătate, nu mĕ lua de la botŭ.
O! lacheiĭ, ciocoiaşiĭ, eĭ suntŭ meşterĭ pentru rosŭ,
Căndŭ le cade din 'ntîmplare într'a lorŭ gură vr'un osŭ:
Carne, vênă, nu rămâne, sgîrciu-lŭ ronţăe in dinţĭ,
Şi chiarŭ osulŭ jumătate căndŭ îlŭ rodŭ nu-sŭ mulţumiţĭ!
Şi lacheulŭ ce mĕ róse de şi gugumanŭ şi prostŭ,
Astă-ḑĭ fîlfie in lume şi ocupă unŭ bunŭ postŭ.
Dupe-atâta rosătură, căndŭ gândémŭ că amŭ scăpatŭ,
Căndŭ credémŭ că suferinţa de acum mi s'a curmatŭ,
Şi speramŭ d'aci nainte c'am scăpatŭ de chinul greŭ,
M'aruncă in bătătură păcătosulŭ de lacheŭ,
Şi unŭ căine, sătulŭ póte, maĭ sătulŭ c'acelŭ ciocoiŭ,
Mĕ luă din bătătură, mĕ 'ngropă 'ntr'unŭ gunoiŭ,
De-unde érŭ mĕ desgropară nişte diavolĭ de copiĭ,
Şi 'ntr'o ḑi tótă întrégă de purcică le serviiŭ:
Dete cu ciomagu 'n mine, tótă ḑioa mĕ bătură,
Pênĕ ce maĭ către séră m'asvârliră, mĕ perdură,
Şi şeḑuiŭ o septemână pe-unŭ maidanŭ aşia uitatŭ,
Pênĕ căndŭ trecându p'acolo unŭ strungarŭ, m'a înhăţatŭ,
Şi m'adusŭ la prăvălie-ĭ, m'a tăiatŭ m'a lustruitŭ,
M'a 'nvêrtitŭ la o rotilă, m'a frecatŭ, m'a găuritŭ,
Şi m'a pusŭ cu tine alăturĭ ca să-ţĭ fiŭ ţie mănerŭ,
Căndŭ ne-a cumpăratŭ jupânu, pênĕ-a nu fi 'n ministerŭ.
Acum 'mpărţescŭ cu tine orĭ ce sórtă am avea,
De şi dupe cum 'mĭ pare, sórta mea este maĭ grea :
Căcĭ pe mine, amice, numaĭ, mâna luĭ maĭ mult s'apasă,
Astă mână răpitóre, ghiară lungă, păcătósă,
Grea, meschină, 'nşelătóre, cum tu singurŭ s'o veḑĭ poţĭ,
Cum aŭ toţĭ ministriĭ 'n lume, intriganţĭ şi patrihoţĭ.

Astŭ-felŭ osulŭ şi bastonulŭ 'ntre dênşiĭ convorbiră,
Creḑêndŭ că stăpânulŭ dórme, ênsĕ vaĭ! eĭ o păţiră:
Căcĭ ministrulŭ, pênĕ 'n ḑio, ca constituţionalŭ,
Şi osŭ şi bastonŭ 'ĭ arse, fără-a'ĭ da in tribunalŭ.

Fiă care se-şĭ esplice astă mică alegorie,
Căcĭ eŭ tacŭ, nu ḑicŭ o vorbă, mĕ cam tem de puşcărie.

1861.

MEZATŬ PUBLICŬ.

Harecĭ! 'ntâia óră!
Harecĭ! de doue orĭ!

C'a treia óră sbóră!
Hareci! cumpărători!

S'a pusŭ in licitare,
Se vinde cu mezatŭ,
In délŭ la adunare
Unŭ votŭ de deputatŭ.

C'unŭ votŭ adesea óră
Ajungi la ministerŭ,
C'unŭ votŭ sugrumi uă ţéră
Şi-i puni cătuşi de ferŭ.

Unŭ votŭ in adunare,
E lucru insemnatŭ.
C'unŭ votŭ poţi se-ţi faci stare,
C'unŭ votŭ eşti ruinatŭ.

Unŭ votŭ căte o dată
Iţi dă multă tărie;
C'unŭ votŭ chiarŭ altă dată
Te duci la puşcărie.

Eŭ d'astă licitare
De locŭ, ţĕŭ, nu mĕ mirŭ!
Luaţi-lŭ, frăţióre,
Căci este chilipirŭ.

Hareci! ăntia óră!
Hareci! de douĕ ori!
C'a treia óră sbóră!
Hareci! cumpărători!

Mai este de vênţare
Ş'o mică consciinţă,
A unui óre-care
Ministru cu sciinţă:

Dérŭ ênsĕ cam murdară,
Cu pete, tăvălită,
Marda remasă 'n ţéră,
Cam veche, feştelită,

Vîndută, revîndută,
La trei patru invasii,
De multe ori cărpită,
Şi bună de ocasii.

De preţŭ, nu-i lucru mare,
Şi nu mai cercetaţi,
Pe-o cruce óre-care
Puteţi s'o căpătaţi.

Nici d'astă licitare
De locŭ nu mĕ mai mirŭ!
Luaţi-o frăţióre
Căci este chilipirŭ!
Hareci! intia óră etc.

S'a pusŭ ăncă 'n vênţare
Ş'o pană de Romănŭ,
Ce cată cu 'nfocare
Şi cere unŭ stăpănŭ.

Acéstă pană o dată
Era d'unŭ mare preţŭ,
Dérŭ aţi e condemnată
La risŭ şi la dispreţŭ.

Servi pe rêndŭ străinulŭ,
Pe Turcŭ şi pe Muscalŭ,
Multŭ timpŭ mâncă tainulŭ,
Cavazulŭ infernalŭ.

Acumŭ pe puţinŭ aurŭ
Puteţi s'o căpătaţi;
Nu trebuie unŭ tesaurŭ
Ca să o cumpăraţi.

Nici d'astă licitare
Aţi, ţĕŭ, nu mĕ mai mirŭ;
Luaţi-o, frăţióre,
Căci este chilipirŭ.
Hareci! intăia óră etc.

Şi de aveţi parale,
Şi sunteţi amatori,
Mai este de vêndare,
Iubiţi cumpărători,

O rasă ipocrită,
O haină de păstoru,
Ce-acoperă o vită,
Unu lupu sfăşietoru.

Sub vêlulu de credinţă,
Poţi sfăşia pe oi;
Şi răii potu să 'nghiţă,
Şi ţara şi pe noi.

Şi-i eftină vêndare,
Pe-o chărjă-o-căpătaţi,
Aşa dêru, frăţióre,
Veniţi de licitaţi.

Căci d'astă licitare
Adi, dcu, nu mĕ mai mirŭ;
Luaţi-o, frăţióre,
Căci este chilipirŭ.

Hareci! intia óră!
Hareci! de douĕ ori!
C'a treia óră sbóră!
Harecĭ! cumpărători!

DEPUTATULŬ.

I.

Cu mila pungei mele,
Intr'unŭ colegiŭ de doi,
De douĕ mari likele,
De doi neroḑi ciocoi,

Putuiŭ a mĕ alege
Alŭ ţĕriĭ mandatarŭ,

De şi de nici o lege
Eŭ n'am de locŭ habar.

Şi astŭ-felŭ, frăţióre,
Suntŭ astă-ḑi deputatŭ,
Şi membru 'n adunare
Şi chiar bărbatŭ de Statŭ.

Ce meserie sfântă,
Şi ce onóre mare,
Să joci precum îţi cântă,
Să dormi in adunare!

II.

Veniiŭ in adunare,
Acolo und'se face
Atâta scomotŭ mare,
De mintea-ţi o intórce,

Şi mai intiŭ de tóte
Legaiŭ o alianţă
Cu cea majoritate,
Pe mórte şi pe viéţă.

Căci, vedi, in adunare,
De n'ai majoritate,
Cândŭ vine la votare,
Cu dreptulŭ n'ai dreptate.

Ce meserie sănta,
Si ce onóre mare,
Să joci precum îţi cântă,
Să dormi in adunare!

III.

Intr'unŭ fotoliŭ dĕră,
Elasticŭ, lustruitŭ,
Ca orĭ ce perde vară,
A lene tolănitŭ,

Mĕ instalaiŭ indată

In drépta adunării,
Prin miĝlocŭ ce-aĝĭ se cată,
Prin miĝloculŭ votării

Si moţăindŭ 'ntr'ensulŭ,
Piciorŭ peste piciorŭ,
Adesea m'umfla risulŭ,
Căscăndŭ 'ncetişorŭ.

Ce meserie sănta,
Si ce onóre mare,
Să jocĭ precum îţĭ cănta,
Să dormĭ in adunare!

IV.

Ridémŭ de toţĭ, de tóte,
Ridémŭ chiar şi de mine,
De risulŭ lumeĭ tóte,
D'a naţiĭ ruşine ;

Ridémŭ d'acea diurnă
Ce ne plăteşte ţéra,
Căndŭ ne jucămŭ prin urnă,
Si căndŭ 'ĭ perdemŭ vara.

Si cin'nu ride óre
D'acéstă jucărie,
Ce-ĭ ĝice adunare,
Curată comedie?

Ce meserie sănta,
Si ce onóre mare,
Se jocĭ precum 'ţĭ cănta,
Să riĝĭ in adurare!

V.

Să veĝĭ cu ingămfare,
Pe unŭlŭ dintre noĭ,
Strigăndŭ in adunare
Că elŭ nu e sirigoiŭ ;

Că-ĭ place libertatea
Căndŭ e ştiutŭ de toţĭ
C'a speculatŭ dreptatea,
S'a ajutatŭ pe hoţĭ.

S'auĝĭ p'altulŭ cum sbiară,
Rinjindŭ ca unŭ strigoiŭ :
«D'adi totul pentru téra,
Nimica pentru noĭ!»

Ce meserie săntă,
Si ce onóre mare,
Să jocĭ precum îţĭ cănta,
Să minţĭ in adunare!

VI.

Să veĝĭ fanariotulŭ
Cusutŭ in mişelie,
Făcĕndŭ pe patriotulŭ,
Cu multă perfidie,

Si ĝioa, amiaĝa mare,
Minţindŭ fără ruşine,
Că-ĭ pentru reformare,
Că vrea alŭ ţăriĭ bine.

Căndŭ tótă lumea-lŭ ştie
Muscalŭ, Tătarŭ, păgănŭ,
Séŭ iasmă de pustie,
Iar nicĭ decum Romănŭ.

Ce meserie săntă,
Si ce onóre mare,
Să jocĭ precum îţĭ cantă,
Să minţĭ in adunare!

VII.

Si ridŭ cu poftă mare,
D'atăta neroĝie,
D'a ţĕriĭ adunare,
Ce ĝace 'n letargie,

De lumea ce s'adună,
Séü ce adunamü noï,
S'asculte la tribuna
Palavre de ciocoï.

De ţéra care vede
Cu ochiï seï şi tace,
Comediï pe perete,
Si 'ngădue-a se face.

Ce meserie sântă,
Si ce onóre mare,
Să jocï precum îţï cântă,
Să riḑï de adunare!

Dérü nu ştiü, frăţióre,
D'o ţine maï multü risulü!
Mi-e témă fórte tare
C'o să ne-apuce plânsulü!

Căcï astă-ḑï spunï minciuna.
Si mâine o spunï iéră,
Dérü nu poţï totü d'auna
Să minţi o 'ntrégă ţéră.

Si tigva, frăţióre,
Nu merge multü la apă,
Căcï ea nefiindü tare,
Numaï de cătü se crapă.

Ce meserie sântă,
Si ce onóre mare,
Să jocï precum îţï cântă,
Să cascï in adunare.

25 Februariü, 1862.

MINISTRULÜ.

Ah ce slavă,
Cándü aï glavă,

Cándü ajungï in ministerü,
Cándü in ţéră,
Maï poţï iéră,
Să-ţï ieï ifosü de boerü!

După treï anï de suspinurï
Ca şi morţï intre ceï viï,
Petrecuţï in vaï şi chinurï,
Huiduiţï chiarü de copiï,

După treï anï de răbdare,
De batjocurï, de dispreţü,
De o viéţă, pentru care,
N'ar fi pusü nimenï vr'unü preţü;

Cándü trataţï, fără cruţare,
De vampire séü strigoï,
De şopirle tarătóre,
Tombatere şi ciocoï,

Cándü de trădătorï aï ţérii,
Titlu, póte, meritatü,
Noï pe băngile adunăriï,
Ne 'ncetatü amü totü lucratü.
Ah! ce slavă etc.

Ne-amü 'ntinsü pe nesimţite,
Ca pecinginea cea rea,
S'am eşitü ca din morminte,
Pe cándü toţï morţï ne credea.

Cu 'ncetulü, frăţióre,
Ne făcurămü noï stăpânï,
Pe biuroü, pe adunare,
S'aḑï pe ţéră, pe românï.

Incepurămü strategia,
Cu tactü bunü, cu marafetü,
Si ca mâine Romănia,
O scotemü la selemetü.

Strânşï, legaţï prin disciplină,

Ce voiamŭ făceamŭ noĭ totŭ;
Si tăiamŭ orĭ ce pricină,
Strigăndŭ toţi: la votŭ! la votŭ!
Ah! ce slavă etc.

Pĕn's'ajungemŭ la putere,
Amŭ vĕrsatŭ miĭ de sudorĭ,
Plecăndŭ capulŭ în tăcere,
Trăindŭ fără serbătorĭ;

Si adesea la tribună,
Noĭ copiĭ de despotismŭ,
Apăramŭ cu voe bună
Flécurĭ şi liberalismŭ.

Si făcémŭ spumă la gură,
Imităndŭ pe patrioţi,
Protestăndŭ peste mĕsură,
Contra orĭ cărorŭ despoţi.

De cătŭ orĭ care mai tare
Noĭ vorbémŭ de libertate;
Pĕn'să trecemŭ ripa mare,
Ne-amŭ făcutŭ cu draculŭ frate.
Ah! ce slavă etc.

Liberalĭi la putere
Cătŭ veneaŭ 'ĭ rĕsturnamŭ;
La maĭ multe ministere
Le deterămŭ votŭ de blamŭ.

Combătémŭ abusŭ, hoţie,
Scamotărĭ electoralĭ,
Si cu multă dibăcie,
Dejucamŭ pe liberalĭ;

Ba chiar şi in judecată
Trăntirămŭ unŭ ministerŭ,
Si se duse vestea 'ndată
De puterea de boerŭ.

Ensĕ asta fu o cursă,

Cursă de aristocraţi,
Prea cu dibăcie pusă,
Ca s'atragemŭ deputaţi.
Ah! ce slavă etc.

Acum ensĕ suntemŭ bine.
Ce-am dorit am căpătatŭ!
Dalcaucĭ, veniţi la mine,
C'am ajunsŭ ce n'am visat!

Voiŭ să-mĭ facŭ ciracĭ mulţime,
De ciocoĭ să-mĕ 'ncongiorŭ.
Pişicherĭ cu isteţime
Tótă ţioa mĕ 'mpresorŭ.

Alergaţi de prin totŭ locului,
Nătărăĭ neprocopsiţi,
Nu respingeţi aţi noroculŭ,
Alergaţi, vĕ căpuiţi.

Veniţi aţi la bucăţică,
La osciorŭ la ciolănaşŭ,
Căcĭ coconulŭ Bărbucică, 1)
E boerŭ, e coconaşŭ,

Ah! ce slavă,
Căndŭ aĭ glavă,
Căndŭ in ţéră
Maĭ poţi iéră
Să-ţĭ ieĭ ifosŭ de boerŭ.

7 Martiŭ, 1862.

UĂ MESERIE.

Alergaiŭ din ţi in nópte,
Rupseiŭ multe haine 'n cóte,
Sparseiŭ sumă de ciobóte,
Căutăndŭ o meserie
Maĭ la modă, cilibie;

Căcĭ suntŭ june şi nu'mĭ place
Orĭ ce meserie-a face,
Care capulŭ ţi-lŭ intórce.

1) Ministerulŭ Barbu Catargiu.

Imĭ veni àniăiŭ idee
Să-mĭ iaŭ şi eŭ o femee,
Ca s'o amŭ de trasŭ condee:
  Să trăescŭ pe urma eĭ
  Cum facŭ mulţĭ cu-a 'lorŭ femeĭ.

Dĕrŭ vĕrsatulŭ, bólă rea,
S'acăţă 'ndată de ea,
Ş'o lăsaiŭ ca vaĭ de ea.

M'apucaiŭ de cărţĭ de jocŭ,
Dĕrŭ intraiŭ curatŭ in focŭ,
Căcĭ pustiulŭ de norocŭ
  M'a lăsatŭ fără de păine,
  De răvnémŭ chiarŭ la unŭ căine;

Căcĭ la astă meserie
Trebui multă dibăcie,
Chiar fineţă şi hoţie.

La negoţŭ căiaiŭ scăpare,
Căiaiŭ păine, de măncare,
Să-mĭ ascundŭ trista mea stare.
  Cereamŭ zlotŭ, lăsamŭ ortulŭ,
  Tótă ţioa dam cu cotulŭ.

Pênĕ ce mĕ săturaiŭ
De negoţŭ, de răulŭ traiŭ,
Şi altŭ meşteşugŭ căntaiŭ.

Alergaiŭ, cum alergŭ toţĭ,
Cioclovinĭ şi patrioţĭ,
Pe l'aĭ ţileĭ marĭ despoţĭ,
  Ca să iaŭ chivernisélă
  Şi să capătŭ procopsélă;

Insă vaĭ ce-amŭ căpătatŭ?
Vre-o-doĭ galbenĭ amŭ furatŭ,
Şi fuiŭ scosŭ ca omŭ pătatŭ.

Hoţulŭ micŭ se pedepseşte,
Iarŭ celŭ mare străluceşte,

Toţĭ îĭ stringŭ măna frăţesce.
  Insă vreamŭ ca să trăescŭ
  Fără multŭ ca să muncescŭ,

Cum trăescŭ o sumă 'n ţĕră
Şi o snmă bunişóră,
Fără nicĭ o para chióră.

Credŭiŭ că 'n călugărie,
Astă săntă meserie,
Voiŭ găsi ce-mĭ place mie.
  Mĕ 'nchinaiŭ pe la icóne,
  Făcuiŭ sumă de canóne,

Pênĕ ce mĕ săturaiŭ,
Săntulŭ borşŭ îlŭ aruncaiŭ,
Şi in lume iarŭ intraiŭ.

Insă astă meserie,
Prea săntă călugărie,
Mĕ 'nvăţă ipocrisie,
  Lucrulŭ celŭ d'ântăiŭ in lume,
  Ce-ţĭ aduce bănĭ şi nume.

Şi printr'ênsa mulţĭ ca mine,
Junĭ de modă, trăescŭ bine,
Cum se vede de orĭ cine.

De voiţĭ să ştiţĭ ce săntŭ,
Ce rolŭ jocŭ p'acestŭ pămêntŭ,
De suntŭ dracŭ séŭ de suntŭ sfint,
  Vĕ volŭ esplica indată
  Meseria-mĭ delicată.

Petrecŭ ţioa 'n cafenele,
Ascultŭ şi bune şi rele,
Şi séra daŭ contŭ de ele.

3 Martiŭ, 1863.

MUSA LUI SION.

Jupănŭ Joe, ţeulŭ rege, sta pe tronu-ĭ de mărire,
Ş'o mulţime ţeĭ, ţeiţe, tronulŭ seŭ inconjuraŭ:
Era ţi de gală mare, era ţi de primire,
Şi vasaliĭ din totŭ locului in Olimpŭ se adunaŭ.

Joe trece in revistă adunarea cea divină,
Care vine să se 'nchine l'alŭ seŭ tronŭ strălucitorŭ;
Elŭ surîde şi arată tutulorŭ faţa sea lină,
Cum se cade ca să facă orĭ şi ce stăpînitorŭ.

Şi cu multă bunătate primesce părintesce,
Nu insultă pe niciunulŭ, nu s'arată furiosŭ,
Nu abusă de puterea-ĭ, pe niciunulŭ nu gonesce.
Din palatu-ĭ, căci e mare, şi celŭ mare-ĭ generosŭ.

Primesce orĭ ce plângeriĭ şi le-ascultă cu răbdare,
Vrea cu ochiĭ seĭ să vadă, şi să afle-aiŭ lorŭ isvorŭ,
Nu se 'ncrede in raporturĭ; curtesaniĭ n'aŭ cătare:
Astŭ-felŭ trebue să fie orĭ şi care domnitorŭ.

Fie care ţeŭ la rîndu-ĭ cu supunere se 'nchină,
La stăpînulŭ ţeŭ celŭ mare, l'alŭ lorŭ rege strălucitŭ,
Ce cu trăsnetele 'n mînă universulŭ predomină,
Şi impune la toţi regiĭ unŭ respectŭ nemărginitŭ.

După ţeĭ de clasa 'ntăia, ţeiĭ micĭ se 'nfăţişară,
Apoĭ semi-ţeĭ şi nimfe îşĭ avură locului lorŭ,
Şi in grupe numeróse, cu respectŭ se inchinară,
La piciórele luĭ Joe, l'alŭ seŭ tronŭ strălucitorŭ.

Cănduŭ in grupa cea din urmă ce de muse era formată,
Joe vede pe o musă cu-unŭ costumŭ cu capişonŭ;
Astă musă gălbejită innainte-ĭ se arată:
Era musa 'nspiratóre a poetuluĭ Sion.

Dintr'o condică penală, fiulŭ eĭ o îmbrăcase,
Cusêndŭ fóie lângă fóie dintr'acestŭ opŭ păcătosŭ;
Secţiĭ, capite, articoliĭ, paragrafe inşirase,
Şi-ĭ făcuse bieteĭ muse astŭ costumŭ neomenosŭ. 1)

— Ce-aĭ păţitŭ bela mea musă? Joe-o 'ntrebă cu blăndeţe,

1) Poetulŭ Sion se afla atunci membru la curtea criminală.

Cin'şi a rîsŭ de tine astŭ-felŭ, d'alŭ teŭ chipŭ incăntătorŭ,
De talentulŭ teŭ celŭ mare, şi de multa-ţi frumuseţe?
Musa plănge şi respunde:—«Unŭ ingratŭ, unŭ trădătorŭ,

Şi pe care din pruncie îlŭ iubeamŭ cu osebire,
Şi-ĭ dedesemŭ inspiraţiĭ, şi talentŭ, ş'alŭ meŭ amorŭ,
O posiţie in lume, şi triumfŭ şi fericire,
Dérŭ elŭ fu ingratŭ o! Joe! Mĕ schimbă pe un oscior.

Aţi pe scaunulŭ de jude, chiar pe mine mĕ prescrie,
Mĕ insultă şi mĕ schimbă pe zadarnice onorĭ;
Pentru-o léfă de nimica, p'aĭ luĭ fraţi de meserie,
Iĭ condamnă fără milă, şi-ĭ trimite 'n inchisorĭ.»

Joe cletină cu capulŭ, a luĭ frunte se 'ncruntase,
Ş'ordonă să ştergă 'ndată din registrulŭ de poeţi,
Pe Sion ce p'a sea musă fără milă maltratase,
Şi-lŭ inscrise intr'aceia care tócă la bureţi.

CE E MAI TRISTU PE LUME

Resunetŭ la acelaşŭ subiectŭ tratatŭ de poetulŭ G. Creţénu, actualŭ ministru interimarŭ de justiţieĭ (1 Maiŭ 1860.)

Ce e maĭ tristŭ pe lume?—Ministrulŭ care jură
Şi ceruluĭ şi lumeiĭ, dreptate a păzi,
Şi care după aceea o vinde şi o fură,
Şi calcă legea ţĕriĭ in fie-care ţi.

Ce e maĭ tristŭ pe lume?—Tălharulŭ care vine
Să jure pe altarulŭ celŭ sacru alŭ uneĭ ţĕrĭ,
Că-şi lasă meseria; ş'apoĭ fără ruşine,
O 'njunghie fără milă, setosŭ de resbunărĭ.

Ce e maĭ tristŭ pe lume?—Unŭ june ce alt'dată,
Vorbea cu infocare d'alŭ ţĕriĭ viitorŭ,
Şi care vine astă-ţi in publicŭ şi ne-arată
Că s'a schimbatŭ, şi nu e de cătŭ unŭ trădătorŭ!

Ce e maĭ tristŭ pe lume?—Unŭ omŭ care abjură
Principiĭ de dreptate, ce-o dată-a profesatŭ,
Şi care aţi se vinde, devine creatură
A uneĭ iesme negre, a unuĭ cocoşatŭ.

Ce e mai tristu pe lume? — Ciocoiulu ce ajunge,
Prin mii de fapte negre la ce nici n'a visatu,
Si care beatu de sange aru suge si-iaru aru suge,
P'alu fratilorú sei cari o data l'au stimatu.

Ce e mai tristu pe lume? — ingratulu ce nu vede
De catu viclenu-i cugetu, ce-lu portă ne 'ncetatu,
Ce 'n crime ilu conduce si sufletulu i perde,
Si chiaru la ora morții de lume-i blestematu.

Ce e mai tristu pe lume? — Fiinţă tărătóre,
Ce-şi vinde conştiinţa p'unu nume efemeru,
P'unu osu, pe-o slujbuliţă, pe bani sau pe favóre,
Pe-o simplă vanitate, sau chiaru p'unu ministeru.

Ce e mai tristu pe lume? — Unu omu fără credinţă,
Ce plécă a sa frunte ca plopulu celu inaltu,
L'alu patimelorú viscolu, ce-lu ducu spre decadinţă,
Celu face fără voie-i tălharu si sceleratu.

Ce e mai tristu pe lume? — Fătarniculu ce vine
Să-ţi spue 'n fată una, si 'n dosu să te trădea,
Si care-ţi tinde mâna, mintindu fără rusine,
Si-ţi dă amărăciune, veninu si fiere-a bea.

Ce e mai tristu pe lume? — Poetulu acelu mare,
Ce cântă virtuţi sumă, dreptate si amoru,
Pên' ce-i in sărăcie; si daca face stare,
Inchide prăvălia, si róde vr'unu osciorú.

Ce e mai tristu pe lume? — Unu omu ce sufletu n'are,
Ce caută a face in viéţă-i numai rĕu,
Profită de ce este, si fără remuşcare,
Devine alu ţĕrii séle- si iudă si călău.

Ce e mai tristu pe lume? — Acela care-şi vinde
Si natia si téra, pe-o mână de malaiu;
Acela care curse infame totu intinde,
Si-şi dă pe-o vanitate chiaru partea sea din raiu.

Dĕrú ce'i mai tristu pe lume, de vrei s'o afli bine,
Te uită in oglindă-ţi, si 'ntrinsa vei vedea

Fiinţa cea mai tristă ce uneste adi in sine,
Aceste crime scrise in poesia mea.

PRESENTE

de anulu nou 1863.

Anulu nou ne vine, ca brezaia 'n vatră;
Mai toti, micu si mare, la anulu nou latră
Ca caini la luna, pentru unu cadou,
Căci se dă cadouri pentru anulu nou.

Candu eramu o data si eu copilasu,
Asteptamu să vie anulu drăgălasu,
Ca să-mi dea si mie haine, jucării,
Cofeturi, parale, lucruri de copii;

Dĕrú d'unu timpu incóce, fiindu că dau eu,
Anulu nou imi pare cam anostu si greu,
Căci 'mi sécă punga, nu-mi lasă unu banu,
Limpede mĕ lasă, ca bietulu Sultanu.

Dĕră nu amu ce face, obiceiu-i lege;
Candu anulu nou vine nu mai poti alege,
Cumperi la presente mai de timpuriu
De vrei să-ţi urese anulu u g u r l i u.

Prin urmare dĕră, lectorilorú sei,
Celorú buni de plată, si chiaru celorú rei,
Nichipercea vine să le dea presente;
Dĕrú mai antiiu ensĕ ii rógă să-lu erte,

Décă aste daruri nu le-ar fi pe placu,
Căci, de, fratióre, n'amu ce să le facu.
Să incepemu dĕră de la inceputu,
Cum a făcutu Domnulu eandu lumea-a făcutu.

Innăltimei séle Printulu Domnitoru,
Ii urămu iubire către-alu seu poporu;
Si Domnulu să-lu scape d'acei curtesani,
De care nu scăpă multi din suverani,

Căci profanu virtutea, s'amăgescu pe printi,
De-i facu ca să crédă că dracii suntu sfinti.

Adunării ţării să-i urămŭ ce n'are:
Tactŭ, sinceritate, şi sporŭ la lucrare,
Şi pe tótă ḑioa acte românescĭ,
Ca celŭ ce ne dete drepturĭ strămoşescĭ,
Averea strebună desrobită iară
Din ghiară de trîntorĭ incuibaţĭ in ţéră.

Ministrilorŭ ţării, d'o fi cu putinţă,
Le urămŭ capŭ mare cătŭ o înbeniţă,
Plinŭ totŭ cu proecte, cu patriotismŭ,
Iarŭ nu totŭ cu intrigĭ, cu şarlatanismŭ.

Iubituluĭ nostru procurorŭ de curte,
Protectorulŭ legeĭ de presă ceĭ slute,
Iĭ urămŭ odihnă, somnŭ, şi trîndăvie,
Să n'aibă pe cine trînti 'n puşcărie.

Armateĭ române, glorie, mărire,
Coragiŭ şi bravură, mândră nemurire,
Séŭ cu toţĭ in luptă, cu toţii să móră,
Pentru stégŭ ca braviĭ, pentru ţărişóră.

Confraţilorŭ noştrĭ, ḑiariştĭ ca noĭ,
Le urămŭ să scape d'acele nevoĭ,
Ce ne vinŭ din legea acea epuréscă, 1)
Şi care apasă presa românéscă.
Le maĭ urămŭ încă şi câte-va miĭ,
D'abonaţĭ cu plată, nechilipirgiĭ.

Mulţimeĭ de tinerĭ ce iaŭ pana în mână,
Pe lângă principiĭ şi'nimă română,
Le urămŭ succesulŭ, şi bunĭ editorĭ,
De şi scimŭ de sigurŭ că n'aŭ cititorĭ.

Cleruluĭ, de sigurŭ inaltuluĭ clerŭ,
Celuĭ ce se rógă pentru noĭ la cerŭ,
Pe banĭ, se 'nţelege, după cum e suma,
(Fie-ne iertată pentru puţinŭ gluma),
I urămŭ maĭ multă sciinţă de carte,
Nu carte profană, căcĭ suntemŭ departe,
Ci cărturărie din scriptura sfântă,
Despre care dănşiĭ mereŭ ne totŭ cântă.

1) Legea preseĭ făcută supt ministeriulŭ Epurénu.

Junelorŭ fetiţe, bărbaţĭ tinereĭ,
Ca să maĭ rîvnéscă şi'altele la eĭ.

Junilorŭ, ce-aspiră la însurătóre,
Şi care nu cautŭ de cătŭ ḑestre mare,
Le urămŭ să aibă d'acele neveste,
Care aducŭ şi córne de-o dată cu ḑestre.

Medicilorŭ nostri, celorŭ cu sciinţă,
Şi chiarŭ celorŭ fără leac de cunoscinţă,
Le urămŭ să n'aibă unŭ bolnavŭ măcarŭ,
Nu e óre-acesta celŭ maĭ frumosŭ darŭ?

— Dérŭ ce să mănânce, m'orŭ întreba póte?
— Lipitorĭ prăjite în locŭ de bucate.

Şireţilorŭ noştri, numiţĭ avocaţĭ,
Doctorĭ aĭ sciinţeĭ şi licenţiaţĭ,
Le urămŭ să aibă sumă de clienţĭ,
Cu multŭ de cătŭ dănşiĭ maĭ sdraveni şireţĭ.

Babelorŭ cochete, şi fără de nurĭ,
Suliman cu carulŭ pentru sbîrciturĭ.

Holteilorŭ, care se ḑicŭ ungurescĭ,
Şi care suntŭ sumă pe la Bucurescĭ,
Le urămŭ neveste mândre, tinerele,
Ca să aibă parte şi alţiĭ de ele.

Celorŭ ce se stringe ne'ncetatŭ la peptŭ,
(Şi cată cu dînşii, să fiŭ puţinŭ dreptŭ),
Le dăruescŭ fracurĭ solide lucrate,
Ca să nu plesnéscă prea curândŭ în spate.
Şi o alifie dulce cu mirosŭ,
Ce spina dorsală o móie frumosŭ.

Iar teatruluĭ nostru, teatrulŭ românescŭ,
Nu sciŭ ḑĕŭ, mĕ credeţĭ, ce să-i dăruescŭ,
Ah.. Şi pentru d'însulŭ iată c'amŭ găsitŭ!
Unŭ maşinistŭ mare şi prea iscusitŭ.
Căcĭ maşinăria astă-ḑi e la preţŭ,
Arta e căḑută şi ḑace 'n dispreţŭ.

Iată dĕră presente căte amŭ găsitŭ,
De-o cam datā numaĭ, şi v'amŭ dăruitŭ,
Póte că şi 'n ele suntŭ multe gogoşĭ,
Dĕrŭ ne ertaţĭ, frate, şi fiţĭ sănătoşĭ.

CAPULŬ

Lumea cândŭ merge pe dosŭ,
Capulŭ merge totŭ in josŭ.

Ah! sermanulŭ capŭ ce pate!
Toţĭ de dênsulŭ se alegŭ,
Toţĭ pe capŭ mereŭ îlŭ bate,
Fie plinŭ saŭ fie secŭ.

Cândŭ unŭ lucru nu e bine,
Séŭ făcutŭ séŭ nefăcutŭ,
Toţĭ de capŭ ş'apucŭ, vecine,
Capulŭ suferă maĭ multŭ;

Căcĭ cândŭ lumea e pe dosŭ,
Capulŭ catā totŭ in josŭ.

Cum se face-o secătură
In vre-o casă nnde-va,
Capulŭ caseĭ toţĭ in gură.
Ilŭ transportŭ prin mahala.

Uniĭ una, alţiĭ alta,
Toţĭ opinia îşĭ daŭ,
Toţĭ la capŭ găseşte pata,
Şi pe elŭ sermanu-lŭ laŭ.

Căcĭ cândŭ lumea e pe dosŭ,
Vrăndŭ, nevrăndŭ capul-e 'n josŭ.

Orĭ ce faptă, orĭ ce mişcare,
Orĭ ce lucru are unŭ capŭ,
Şi pe capŭ adesea óre,
Intriganţiĭ catŭ de-lŭ sapŭ.

De se perde-o bătălie,

Capulŭ este vinovatŭ,
De căştigă o armie,
Iară capu-ĭ lăudatŭ;

Iarŭ cândŭ capulŭ e stricatŭ,
Nu-ĭ speranţă de 'ndreptatŭ.

De se face-o nedreptate,
De e falsŭ vr'unŭ dregătorŭ,
De se fură-o libertate
De la ţĕră şi poporŭ.

Cine credeţĭ că-ĭ de vină?
Cine dă din colţŭ in colţŭ?
Cu-ĭ s'aruncă 'n faţă tină?
Totŭ pe capŭ ilŭ face hoţŭ;

Căcĭ cândŭ capulŭ e stricatŭ,
Anevoe-ĭ de 'ndreptatŭ.

Cândŭ ministriĭ, curtesaniĭ,
Dalcauciĭ tirĭtorĭ,
Ce 'ncongiorŭ pe suveraniĭ,
Saŭ pe prinţĭ, pe domnitorĭ,

Facŭ ca toţĭ mişeiĭ rele,
Asupriscŭ bietulŭ poporŭ:
Căte incriminărĭ grele
Cadŭ atuncĭ pe domnitorŭ!

Atuncĭ lumea nu-ĭ pe dosŭ,
Ensĕ capulŭ merge 'n josŭ.

Cândŭ poporul-şĭ armă braţulŭ,
Cândŭ îşĭ cere dreptulŭ seŭ,
Cândŭ elŭ catā aşĭ rumpe lanţulŭ,
S'a scăpa de jugulŭ rĕŭ,

N'are óre trebuinţă
D'unŭ capŭ tare şi voinicŭ,
Cu caracterŭ, cu credinţă
Să strivéscă pe-inemicŭ?

Atuncĭ lumea nu-ĭ pedosŭ,
Ş'aceştŭ capŭ nu catā 'n josŭ.

Căţi dĕrŭ capĭ sunteţĭ in lume,
Căutaţĭ pe cătŭ puteţi,
Să vĕ faceţĭ mare nume,
Fiindŭ totŭ d'a una dreptĭ.

Nu lăsaţĭ să vĕ pătese
Curtesaniĭ intriganţĭ,
Care catŭ să profitese
Ca mişeĭ şi blestemaţi,

Trăntindŭ capu-vĕ pe josŭ,
Şi 'ntorcăndŭ lumea pe dosŭ,

O D A
MINISTERULUI CREŢULESCU

9 Iuniŭ, 1863.

Alérgă a mea musă de unde te găsescĭ,
Si vino 'n fuga mare la mine 'n Bucurescĭ,
Căcĭ fără ajutoru-ţĭ se-ţĭ spunŭ, draga mea, dreptŭ,
Nu potŭ a face versurĭ, nu potŭ a fi poetŭ;
Si astă-ḑĭ maĭ cu sémă, căndŭ veḑĭ că s'a răritŭ
Poeţĭ şi poesie, căndŭ totulŭ e cărpitŭ,
Căndŭ fiĭ teĭ te lasă, ş'alergŭ după osciorŭ,
Căndŭ totulŭ, veḑĭ, se vinde pe banĭ saŭ pe favorŭ,
Căndŭ numaĭ douĭ remăne fideli l'a tale legĭ,
O liră şi unŭ Buciumŭ, poţĭ óre să n'alegĭ,
Să acordesĭ cea liră, pe Buciumŭ să inspirĭ,
Ca să căntămŭ ensemblulŭ ministrilorŭ martirĭ,
Aceĭ care făcură atătea minunĭ marĭ,
Si care de cătŭ bronzulŭ s'aŭ arătatŭ maĭ tarĭ?
O! bizíie-a mea liră, şi tu, Buciume, suflă,
Plomăniĭ şi chiarŭ ochiĭ ca de broscoiŭ ţi-ĭ umflă,
Căcĭ vomŭ căntа 'mpreună, cum musele voescŭ.
Astŭ ministerŭ de glorii ce-ĭ ḑicŭ şi glistirescŭ.

Eroĭ aĭ epopeiĭ, ministrilorŭ de vară,
Acum codrulŭ e verde, sunteţĭ stăpănĭ pe ţéră:
A nóstră inemică de la Mitropolie,
Curêndŭ pe capulŭ vostru nu póte să maĭ vie;

De ce dĕrŭ lăsaţĭ ţéra să pórte alŭ vostru doliŭ?
Si ajutaţĭ voĭ inşiĭ alŭ reilorŭ orgoliŭ?
Ţineţĭ dĕrŭ cu putere a ţĕriĭ cărmă 'n labe,
Să nu vĕ ḑică lumea că sunteţĭ babe slabe:
Nu cedeţĭ la nimica Calitiĭ monstruóse,
Si profitaţĭ d'osoaie, d'oscióre şi de óse,
Căcĭ numaĭ astŭ-felŭ póte sĕ streluciţĭ în lume,
Sĕ vĕ umpleţĭ chiseaua şi sĕ aveţĭ renume.
Dar ce ḑicŭ eŭ, renume! renume voĭ aveĭţĭ,
Sunteţĭ căntaţĭ de mine, d'o sumă de poeţĭ,
Şi Leurdeniĭ-sŭ martorĭ de cine-ĭ Creţulescu,
Bolgradulŭ căntŭ vecinicŭ pe generalŭ Florescu,
Şi Bróscele riióse din laculŭ Cismigiu,
Ocăcăindŭ ne spune de cine-ĭ Catargiŭ.
La răndŭ pe fie care iĭ vomŭ căntа acuma
Si vomŭ lăsa d'o parte, daca se póte gluma,
Darŭ vomŭ începe ênsĕ curatŭ de la începutŭ.
Cumŭ a făcutŭ şi Domnulŭ când lumea a făcutŭ.

Cu cătă abnegare lăsă glistirŭ, reţete,
Venduze, cataplasme, scalpele şi lanţete,
Dicohturĭ, curăţeniĭ şi totŭ felulŭ de hapurĭ,
Spitalulŭ de la Colţea, şi alifiĭ şi prafurĭ,
Si alergă la slujbă, intră în ministerŭ,
Căcĭ Creţulescu, frate, e viţă de boierŭ;
Si nu e omŭ în ţéră sĕ nu-şĭ aducă-aminte
De Nae Creţulescu. Chiar morţiĭ in morminte
Se mişcŭ la alŭ luĭ nume, şi crucile tresarŭ,
Si mergŭ de bună voie să-ĭ serve de otarŭ,
Prin elŭ dĕrŭ ţéră nóstră esistă cum vedeţĭ,
Prin elŭ, Romănĭ, voĭ astă-ḑĭ aveţĭ căte aveţĭ.
Elŭ comprimă revolta d'acuma patru anĭ, 1)
Si totŭ elŭ aḑĭ adună imposite şi banĭ,
Si merge cu bugetulŭ de ţéră nevotatŭ,
Căcĭ Nae Creţulescu e mare omŭ de statŭ.

Dĕrŭ ce veţĭ ḑice óre şi de eroulŭ mare,
L'alŭ căruĭ vestitŭ nume Bolgradulŭ aḑĭ tresare?
Ce geniŭ, ce minune, ce omŭ fără rivalŭ!

1) 1859, Septembre 29, Sala Bossel.

Ce capŭ de strategie, maiorulŭ-generalŭ!
Elŭ a creatŭ intr'alte şi neactivitatea,
Rusésca disciplină, disponibilitatea,
Şi-a datŭ din óste-afară p'aceĭ ce chiar prin graiŭ,
Aŭ refusatŭ să vie se bea la dênsulŭ ceaiŭ.
Pe Lupu şi pe Cucŭ, pe grivulŭ de Gărdescu,
Pe Adrian şi alţiĭ, pe generalŭ Golescu,
I-a datŭ peste oscire, şi are să dea mulţĭ
Din ceĭ ce nu-şĭ ţinŭ gura, nu vorŭ să fie muţĭ.

Venimŭ acum la Zero, vestitulŭ prinţişorŭ,
Pe care ênsĕ-lŭ trecemŭ fiindŭ fórte uşorŭ,
Căcĭ n'avem de la dênsulŭ de cătŭ unŭ suvenirŭ,
Unŭ contracciŭ din Franţa, unŭ singurŭ chilipirŭ,
Pe care ênsĕ altulŭ maĭ meşterŭ l'a păpatŭ,
I l'a 'nhăţatŭ din gură şi l'a lăsatŭ buzatŭ.

Acum vine la rându-ĭ vestitulŭ Catargiulŭ,
Ce-ĭ ţicŭ şi beduinul, beşléga, Carjaliulŭ,
Acelŭ ce Dasiade i-a trasŭ in ţioa mare,
La Zarigrad o dată, cortele pe spinare.
Vedeţĭ a le luĭ fapte şi geniulŭ seŭ viŭ,
Vedeţi-lŭ cum se luptă in laculŭ Cismegiŭ
Cu pesciĭ, cu broscoiĭ, cu racii ceĭ din lacŭ,
Si care căndŭ ilŭ cauţi, ilŭ prinzĭ cu mâna 'n sacŭ.

Acestia suntŭ astă-zĭ, acestia aŭ remasŭ,
De crapă albĭ şi roşiĭ şi móre de necasŭ.
Sermanulŭ Tell se duse cu coda 'ntre picióre,
Totŭ cleteniudŭ cu capulŭ ca orĭ ce vrăjitóre,
Dérŭ ne lăsă şi dênsulŭ modelŭ de vitejie,
Introducăndŭ in strane bătrâna psaltichie.

Dérŭ Cnézulŭ cu pisoiulŭ acelŭ ce 'n ministerŭ,
Jucă uă rolă bună de mare vistierŭ,
De şi nu scia limbă, fiindŭ că era grecŭ,
Ce geniŭ! ce capŭ mare, de creerĭ ênsĕ secŭ!

Si ce veţĭ ţice încă de bravulŭ Iliescu,
Si de gentilulŭ june, coconulŭ Odobescu?
Ce multă abnegare! Să stea la interimŭ,
Si nimenĭ nu le ţice barimŭ unŭ aferimŭ!

Căntaţĭ dérŭ ministerulŭ in strune şi 'n viorĭ,
In buciume şi cobze, şi asterneţi-ĭ cu florĭ
Poteca cea frumósă pe care-a apucatŭ,
Căcĭ meritâ să fiă chiarŭ de neroţi căntatŭ.

SURDULU ŞI PURCELULU.

FABULA

Unŭ surdŭ ducea in spinare,
Unŭ purcelŭ ce de strânsóre,
Ne'ncetatŭ totŭ guiţa.

Surdu-lŭ vedea căscăndŭ gura,
Dérŭ nu-ĭ slăbi legătura,
Ci cu porcu-aşa vorbea:

«Fă-ţĭ tu gura cătŭ de mare,
Dérŭ strigătŭ orĭ guiţare
Se n'audŭ eşindŭ din ea.»

Totŭ ca surdu-acesta, ş'alŭ nostru guvernŭ,
Ţisŭ in parodie cu simţulŭ paternŭ;
Ne spune că 'n ţeră avemŭ libertate,
C'ale séle acte le putemŭ combate,
Dérŭ n'aude bóbă căndŭ vorbescĭ de ţeră,
Şi de nedreptatea care o omóră;
Şi-ţĭ ţice ca surdulŭ: fă'ţĭ tu gura mare,
Dérŭ se n'audŭ strigătŭ séŭ vre-o văitare.
Apoĭ de-ţĭ dă mâna, strigă tiranie,
De vreĭ s'aflĭ drumulŭ dreptŭ la puşcărie.

RÎMA ŞI CRAPULU.

O biată rémă din pământŭ scósă,
Nenorocită şi păcătósă,
Tăiată 'n douĕ de omŭ cu sapă,
In fundulŭ gârleĭ ţăcea in apă.

Unŭ crapŭ o vede că sta legată,
Şi se repede la dênsa 'ndată;

Deschide gura ca s'o mănânce,
Dérŭ rêma 'i ḑice cándŭ vrea s'o 'mbuce:
«Aibĭ milă, crape, aibĭ indurare,
«Privesce numaĭ trista mea stare;
«Abia mĕ aflu pe jumĕtate,
«Sufletu 'n mine abia se bate;
«Tu ce-aĭ putere fiĭ omenosŭ,
«Cu ceĭ slabĭ, crape, fiĭ generosŭ.»
Dérŭ crapu lacomŭ o 'mbucă 'ndată
La rugăciunea-i de locŭ nu cată:
Dérŭ cándŭ s'o 'nghiţă,
Haţŭ de guriţă,
Undiţa-lŭ prinde;
Crapulŭ intinde,
Dérŭ de scăpare
Speranţă n'are.

Voĭ déră căţi aveţi putere, aveţi şi ănimĭ şi capŭ,
Ca să nu păţiţi vre-o dată ce păţi sermanul crap.

LA DAMELE ROMANE.

Ca damele române puţine d'alte naţii
Se potŭ numi frumóse, frumóse 'nvederatŭ.
Plăcute sunt maĭ multe, dérŭ n'aŭ acele graţii
Ce face din Română tabloŭ adevĕratŭ.

Frumóse, dérŭ cochete, precum s'obicinuesce,
Precum s'a făcutŭ modă a fi in Bucurescĭ,
Şi unele adaogŭ ce credŭ că le lipsesce,
Trecêndŭ peste otarulŭ albeţiĭ ceĭ firescĭ.

La unele le place se fie 'npodobite,
Lucsóse şi modiste, curatŭ după jurnalŭ,
Dérŭ căte stărĭ frumóse nu fură prăpădite
Pe luxŭ, pe toalete, p'unŭ gustŭ de carnavalŭ.

La altele le place trăsurĭ, caĭ şi livrele,
Pe cándŭ nu aŭ in casă nicĭ ce chiarŭ a mânca
Şi de nu potŭ bărbaţiĭ, işĭ facŭ singure ele,
Căcĭ suntŭ obicinuite c'onórea a-se juca.

VULPEA CU CÓDA TĂIATĂ

(Fabulă)

Dedicată d-luĭ C. Bolliac.

O cumătră vulpe, fórte poftitóre,
Focŭ de liberaiă şi bună-oratóre,
Iĭ plăcea din tóte se trăiască bine,
Lucru care place maĭ la orĭ şi cine:
Găinĭ, rate, găşce, le stinsese tóte
Şi ţipaŭ de dênsa douĕ séŭ treĭ sate.
Nu maĭ remăsese nimicŭ prin coteţe,
Dérŭ nu putea vulpea ca să se desveţe
De traiŭ bunŭ, de carne, de dulce vênatŭ,
Prinsŭ fără de muncă şi necumpăratŭ.
Ce să facă vulpea? se gândĭ puţinŭ,
Şi plecă 'ntr'o nópte la altŭ satŭ vecinŭ,
Unde găsi 'n dată chilipirŭ frumosŭ,
Unŭ coteţŭ prea mândru şi prea maiestosŭ
Incărcatŭ cu paserĭ, bine garnisitŭ,
In care cumătra indat'a săritŭ.
Provisia-i fuse curăndŭ căpuită
Şi plecă 'ncărcată, vulpea iscusită.
A doua ḑi ierĕ, cum s'a inseratŭ,
Vulpea-şĭ ia papucĭĭ şi o plecă spre satŭ,
Şi cu ochiĭ ţintă la coteţŭ sări.
Ensĕ biata vulpe cam rĕŭ o păţi;
Căcĭ stăpânulŭ care vĕḑuse hoţia,
Şi inţelesese a cuĭ e drăcia,
Intinsese cursă să prindă pe furŭ
Şi să-i ia scurteica in locŭ de cusuru.
Dérŭ cumătra vulpe, plină de norocŭ,
Dete numaĭ códa, şi o lasă in locŭ,
Şi bercă, ciuntită, abia a scăpatŭ,
Perḑêndŭ de-o cam dată pofta de vênatŭ
O sterse 'n pădure la sóţele eĭ,
Ne maĭ avêndŭ codă de cătŭ unŭ crămpeiŭ.
Dérŭ vulpea totŭ vulpe, totŭ şirétă mare,
Totŭ neamŭ de cumătră, de inşelătóre:
S'arătă 'n vulpime, sprintenă, voiosă,
Si către junime fórte căldurósă,

Si ca să nu fiă numaĭ ea pătată,
Bércă şi pocită, cu códa tăiată,

«—Dragiĭ meĭ, le ţise, să faceţĭ ca mine,
Să vĕ tăiaţĭ coda ca e mu tŭ maĭ bine;
Fără códă sunteţi cu multŭ maĭ uşurĭ,
Multŭ maĭ sprinteóre pentru sărituri,
N'o maĭ tăriţĭ giaba prin prafŭ şi noroiŭ.»

— E! cumătră dragă, ţise unŭ vulpoiŭ,
Gogoşi nu se trece la unulŭ ca mine,
Care te cunósce fórte multŭ şi bine:
Aĭ paţitŭ ruşinea, şi să-ţĭ ţicŭ, mĕ iartă,
C'aĭ vrea să veţĭ ş'alţiĭ cu códa tăiată.

Aşa ţiariştiĭ ce se vêndŭ pe banĭ,
Cautŭ prin junime, neroţĭ, gugumanĭ.
Le corupe gustulŭ ş'a lorŭ simţiminte
Spre a nu fi singurĭ cu códe ciuntite.

CELE DOUĔ BRÓSCE

(Fabulă).

Douĕ bróscе 'ntr'unŭ lacŭ,
Petrecură p'alŭ lorŭ placŭ
Cătŭ fu apă şi noroiŭ,
Cătŭ fu umedélă, ploĭ.
Dérŭ viindŭ arşiţe 'ndată,
Balta lorŭ fuse uscată,
Şi pecară amêndouĕ
Să-şi găséscă-o baltă nouă.
Sări ici, sări colea,
Pe cămpia ce vedea,
Pênĕ ce una din ele
Maĭ istéţă, puiŭ de lele,
Găsindŭ unŭ puţŭ adâncŭ tare,
Fără multă cuget re,
Sare 'n puţŭ, se recoresce
Şi p'amica eĭ poftesce,
So imite şi să sară,
Ç'aici n'aŭ frică de vară.

Dérŭ cea-l-altă maĭ cu minte,
Ca şi omulŭ care simte,
Stă puţinŭ şi se gândesce
Ş'apoĭ astŭ-felŭ 'i vorbesce:

«Dérŭ cândŭ puţulŭ ar seca,
Maĭ poţĭ tu d'aicĭ scăpa?
Remânĭ déră sănătósă
In fontâna-ţĭ recorósă,
căcĭ nu voiŭ de bună-voie
Nicĭ sclavie, nicĭ nevoie;
Preferŭ mórtea pe cămpie
De cătŭ viaţa in sclavie.»

Societatea la noĭ
E plină d'aşa broscoĭ,
Care din locŭ in puţŭ sarŭ.
Dérŭ suntŭ şi de ceĭ cu minte,
Care cunoscŭ, care simte,
C'a fi sclavŭ e prea amarŭ.

GĂINA BABEI.

Uă babă seracă, dreptŭ tóta-a eĭ stare,
Avea uă găină ce fără ncetare,
Căte-unŭ oŭ pe ţiuă ĭi da de mâncatŭ.
Dérŭ dracu ş'aicea códa şi-a băgatŭ;
Elŭ aţăţă 'n babă reaua lăcomie,
Patimă ce-aduce pa imĭ alte-o mie,
Si intr'o ţi baba stă şi se gândesce,
Işĭ frământă mintea şi se chibsuesce:
«— Déca-şĭ da găiniĭ porţia 'ndouită,
Ţice baba nóstră căţută 'n ispită,
Mĭ arŭ oua şi dênsa indouite oua,
Si-aşĭ trăi maĭ bine cândŭ aşĭ avea douĕ.»
D'a doua ţi chiară primi găina
Porţia 'ndouită, cum ţicea bĕtrâna,
Si se 'ngrăşiă astŭ-feliŭ in cătŭ s'a incuiatŭ,
De nicĭ unŭ oŭ chiară nu a maĭ ouatŭ.

Păţimŭ şi noĭ cam adesea ce păţi biata bĕtrână:

Cándŭ avemŭ porţia simplă, avemŭ ănima română,
Iarŭ cándŭ porţia ne cresce, ne 'ngrăşiămŭ, ne feştelimŭ,
Si la ţéră sermănica, nici decum nu mai gándimŭ,
Ii promitemŭ verdi uscate, şi din gură-i dămŭ unŭ boŭ.
Şi cánd ne vedemŭ d'asupra nu-i dămŭ chiar bietul ei oŭ.

ATÂTU MAI BINE ŞI ATATU MAI RĚU.

— Bună diua frate, ce mai faci amice?
Esti sănětosŭ óre? Te afli ferice?
— Eŭ suntŭ fórte bine, dérŭ tu frăţióre?
— După cum vedi bine, nici capulŭ nu mě dóre.
Dérŭ luna trecută mătuşica Stana
A datŭ ortu popii, a muritŭ sermana.
— Atătŭ mai rĕŭ, frate! — Ce dici vai de mine!
De locŭ n'ai brodit'o; di: atătŭ mai bine,
Că'mi a lăsatŭ casa, ş'eŭ n'aveamŭ bordei,
Şi in punguliţă nici măcarŭ trei lei.
— Aşa atătŭ mai bine!—Ba atătŭ mai rĕŭ;
Căci casa-i e veche şi zidită rĕŭ,
Intr'uă nópte, uă-dată, se surpă pe mine.
— Atătŭ mai rĕŭ frate.—Ba atătŭ mai bine,
Căci in surpătură găsiiŭ uă comóră,
Uă sumă cam mare, destulŭ de groscióră.
— O! atătŭ mai bine!—Ba atătŭ mai rĕŭ,
— Căci chiar Ioniţă, bogatŭ nătăreŭ,
Ce-mi făcuse nazuri, acum ca bogatŭ,
Pe fii-sea Anica nevastă mi-a datŭ.
O! atătŭ mai bine.—O! nu, dragulŭ meŭ!
In locŭ de mai bine, di atătŭ mai rĕŭ!
Căci nevasta asta, căţea d'ale rele,
M'a scosŭ din răbdare şi ii-am datŭ pe piele.
— A! atătŭ mai bine!—Ba atătŭ mai rĕŭ,
Căci d'atunci nevasta se 'nbolnăvi rĕŭ,
Si peste uă lună, de la 'nsurătóre,
Intr'uă diminéţă o vĕduiŭ că móre.
Ei! atătŭ mai bine.—Da, atătŭ mai bine,
D'astă dată étă c'ai brodit-o bine!

Imitaţiune.

F A B U L Ă.

Uă vulpe scăpată dintr'uă vénătóre,
Cu nafeaoa ruptă d'unŭ glonţŭ in spinare,
Ránită de mórte gemea 'n vizuină
Asceptându-şi mórtea, sermană, străină,
Unŭ leŭ pe acolo trece din 'ntémplare,
Si vĕdendŭ pe vulpe in astŭ-felŭ de stare,
Se opresce 'n cale, şi ca omŭ de trébă,
Cu compătimire pe vulpe intrébă:
— «Sermană cumătră, ce-ai păţitŭ tu óre?
Cine te aduse in astŭ-felŭ de stare?»
Dérŭ eşi pen'afară, să te lingŭ la rană,
Să-mi facŭ, dise leulŭ, cu tine pomană,
Căci limba mea are darulŭ acelŭ mare
De vindecă rane numai cu linsóre.
—Sciŭ, respunse vulpea, limba ţi-e prea bună,
Dérŭ vecinii limbii ii audŭ că sună.
Si pe tine éră te cunoscŭ de bravŭ,
Numai dinţii frate ţi'i sciŭ cu năravŭ.
Mulţi slujbaşi de trébă suntŭ la noi in ţéră,
N'ar voi să fure, dérŭ suntŭ lungi de ghiară.
Nu suntŭ hoţi din fire, nici măcarŭ pungaşi,
Dérŭ, cum dice vulpea, ei suntŭ năravaşi. —

Imitaţiune.

L A L I R Ă.

Tu care o-dinióră, in dulcea mea junie,
Acorduri multŭ plăcute şi pline d'armonie
Scoteai, iubită liră, şi cántu-mi insoţeai;

Tu care vibrai mándru, şi versurile mele,
Mai tóte fără sare, mai tóte schiópe, rele,
Cu dulcea'ţi armonie in veci mi-le-nginai;

Tu care-mi deschiseseşi uă sumă de salóne,
Tu care m'asvirliseşi in braţe la cocóne,
Tu care-mi dedeai spiritŭ şi mě făceai plăcutŭ,

De ce adi pentru mine tu nu mai ai favóre?

De ce accordu-ţĭ dulce nu-lŭ maĭ audŭ eŭ óre?
De ce, iubită liră, de-o dată aĭ tăcut?

De ce a téle córde se rumpseră de-o dată?
De ce-mĭ scăpaşĭ din mănă şi mĕ lăsaşĭ indată?
De ce, drăguţă liră, aşa te-aĭ măniatŭ?

Sciŭ bine că eŭ-sŭ vina, căcĭ la covorulŭ verde,
Unde adesea lire cu miile se perde,
Şi uni-şĭ perd chiar capul, te-am dus, te-am profanat!

Darŭ treacă-ţĭ supărarea, şi maĭ revinŭ la mine;
Să maĭ te portŭ in sînu-mĭ, să mĕ dădaŭ cu tine,
S'audŭ, scumpa mea liră, s'audŭ plăcutu-ţĭ tonŭ!

Nu veţĭ că astă-ţĭ piere sublimŭ şi poesie?
Nu veţĭ că se 'nalţă poeţĭ de parodie:
In Iaşĭ Leiba Cahana şi 'n Bucurescĭ Halfon ?!!...

EPIGRAMA.

S'a datŭ de la visterie
Ordine cu totulŭ nouĭ,
Ca in orĭ ce prăvălie
Cu spirite d'orĭ ce soĭ,
Perceptorii să constate
Cualităţĭ şi cantitate
Căcĭ taxe nouĭ vorŭ pune,
Saŭ pe cele vechĭ să suie.

D'aste taxe cu mirare
Pe Ghimpe-lŭ vedemŭ scutitŭ
Se vede că dênsulŭ n'are
Nicĭ unŭ felŭ d'acestŭ cişitŭ:
Se pré póte frăţióre,
Căcĭ ĭlŭ ia cu 'mprumutare.....

Se cumpără din tèrgŭ tóte,
Ensĕ spiritŭ nu se póte.

ADRESA.

S'a făcutŭ adresa,
Cum a doritŭ Pressa,
Pressa curtesană,
Ce cată pomană;
Ba încă s'a şi datŭ,
Domnuluĭ Palatŭ,
In tobe şi surle,
Ce făceaŭ se urle
Căinĭ 'n mahalale;
Nu căinĭ buni, ci şarle.

Domniĭ deputaţĭ,
De sorţĭ desemnaţĭ,
Cu escortă mare,
De jandarmĭ călare,
Porniră 'n alaiŭ,
In tropotŭ de caĭ,
In fracŭ şi mănuşĭ,
Ca nisce păpuşĭ,
Să ducă ploconŭ,
Adresa la tronŭ.

Adresa vestită,
Bine ticluită,
Trasă in mindele,
Şi cu floricele,
Lucrată 'n bibiluri,
Cu 'nflorite stiluri,
La care lucrară,
La care asudară,
Oamenĭ cărturarĭ,
Meşterĭ de ceĭ marĭ.

Meşteru Dobrică,

Cu mistria mică,
I-a datŭ tencuială,
Şi apoĭ spoială;
A tras-o in ciubuce,
De vestea se duce;
A dat-o 'n rindea,
Şi in minghinea,
Şi in treĭ condee,
O dete de cheie.

Ionid băcanulŭ,
Puse cu toptanulŭ,
Icre şi măsline;
O garnisi bine,
Cu destulŭ aspicŭ,
Ca p'unŭ mezelicŭ;
Ş'adăogă ăncă,
Unŭ darabŭ de şuncă,
Ş'altulŭ de slănină,
De care s'animă
Nemţoiĭ cu dinţiĭ,
Bate-mi-arŭ sfinţiĭ.

Bei-zadeaoa cere,
Sbiară din putere,
Clopoţelulŭ trage,
Sgomotŭ mare face,
Şi mereŭ propune,
Căcĭ vrea a se pune,
Şi o bucăţică,
Cătŭ de mititică,
Din alŭ sĕŭ dovlécŭ,
Cântatŭ de Bolliacŭ.

Apoĭ Iacă-Vacă,
Colonelŭ Folfócă,
Oamenĭ priceputĭ
Şi la capŭ bătuţĭ,
Facŭ amendamente,
Dĕrŭ le ţinŭ secrete,

Şi tidŭ infundatŭ,
Căcĭ aŭ intrigatŭ
Pe domnulŭ Alcaz,
Făcêndu-ĭ necazŭ.

Ghinărarŭ Sirmă,
Bulibaşă 'n cărmă,
Pe Florescu pişcă
Şi din capŭ totŭ mişcă:
«Veḑi, măĭ, ghinărare,
Ce asemănare!
Adresa d'acuma,
Parc'arŭ fi chiarŭ spuma
Celeĭ din trecutŭ,
Cea de supt Statutŭ!»

Erŭ Aslan Ceaur,
Şi musiu Boldur,
Cu domnulŭ Pogor,
Şi cu ceata lorŭ,
Cu domniĭ Ventura,
Strigŭ cătŭ le ia gura,
Şi cerŭ a se pune,
Multă plecăciune,
Şi chiarŭ slugărie,
Pentru dinastie.

Colonelŭ Petrescu,
Cu Zănăticescu,
Ca stanca nebuna,
Batŭ in palme intr'una.
Petre Cecropid
Şi cu Vogorid,
Stricŭ mereŭ hărtiĭ,
De-şĭ facŭ jucăriĭ,
Şi sarŭ in spinare
Luĭ Moruz celŭ mare.

Erŭ Gogóşă Niţă,
Cu dulcea-ĭ guriţă,
Făcută pe vrană,

Croită pe cană,
Cere moşi pe groşi,
Două treĭ gogoşi,
Să s'astérnă 'n grabă,
Că-ĭ adresa slabă,
Şi să o trămiţă,
In frunză de viţă.

Mareşalulŭ cată,
C'unŭ usierŭ cértă,
Şi se rĕţoesce,
Injurăndŭ nemţesce;
Déră unŭ cestorŭ vine,
Şi de rĕŭ 'lŭ ţine,
Spuindu'ĭ curatŭ,
Că nu-ĭ la palatŭ,
Nu e 'ntre slugoĭ,
Séŭ intre Nemţoĭ.

Adresa in fine,
Se sfêrşi cu bine.
Banda din tribună,
Sbiară ca nebună
Strigăndŭ să trăéscă,
Gaşca boerésca!
Prin urmare déră,
Ferice de ţéra!
S'a 'ntăritŭ in fine,
Dinastia bine.

STRECHEA A MURITU.

Sunaţi cobze şi cimpóie,
Sunaţi fluiere, ţivlóie,
Sunaţi drînguri şi cimbale
Sunaţi cănteculŭ de jale,
Marşŭ funebru, plinŭ de focŭ
C'a muritŭ unŭ dobitocŭ.

Vestiţi lumeĭ ca să scie,
Că a sea dobitocie,
Strechea, muscă domnitóre
Peste grajdurĭ şi coşare,
Astă-ţĭ piere ca unŭ fumŭ,
Prefăcêndu-se in scrumŭ.

Luaţi doliŭ prin salóne
Boerĭ buni şi dragĭ cocóne,
C'a muritŭ sermana Strechea,
Totŭ cu capu 'ntr'o ureche,
Cum a fostŭ necontenitŭ,
Cătŭ pe lume a trăitŭ

A muritŭ sermana Strechea,
Ciocoiaşŭ de moda veche,
Grosŭ in palme de curele,
Ş'acumŭ spunŭ gurele rele
C'a zăcutŭ de zevzeclĭk
Oftăndŭ după Zapcirlĭk.

Doctoriĭ se consultară
Latinesce-ĭ descăntare
Şi găsiră in unire
Că nu-ĭ chipŭ de lecuire,
Fiindŭ bóla complicată
Şi la creerĭ sus urcată.

Se chiămară vrăjitóre
Ca să-ĭ facă descăntare
De cuţitŭ, de obrocélă
De deochĭ, de zăpăcélă,
Si-ĭ deteră in rachiŭ
Capŭ de gușterŭ cu-argintŭ viŭ.

Apoĭ-ĭ puseră la stele
Ĭĭ descăntară de iele,
Ĭĭ maĭ puseră şi óla,
Dérŭ nu-ĭ cunoscură bóla,
Ástă bólă vrăjmăşéscă
Ce-ĭ dicŭ tuse măgăréscă.

Acumŭ dérŭ de 'nmormêntare
Se gătesce micŭ şi mare,
Căcĭ ortaoa boeréscă,
Neputêndŭ s'o procopséscă,
Vrea s'o ducă cu convoiŭ
Cum se duce-unŭ bunŭ ciocoiŭ.

Presa cosciugulŭ îĭ face,
Ţéra făcliĭ şi colace,
Musiu Carp servă de popă,
Aristidis de respopă,
Blan-bea cântă cu iubire
Vecinica eĭ pomenire.

Şi aŭ alesŭ de 'ngropare
Un locŭ plinŭ de desfătare,
Unde nu este durere
Ci uă vecinică plăcere,
Vĕ descoperiţĭ c'o ducŭ
S'o 'ngrópe la Balamuc.

Un membru de Atheneŭ,
Cu simţimêntŭ spontaneŭ,
Care ţine mereŭ cursŭ,
I va ţine un discursŭ,
Şi un scamatorŭ, se ḑice,
Va scóte pe nas panglice.

Curtea ualtă de casare
Va lua doliul mare,
Şi senatulŭ în grămadă
Se va afla la paradă;
Erŭ Trompetta, ca sermană,
E chiămată la pomană.

PARTEA II.

SATIRE NOUI

1868—1872.

CĂRȚI DIN LUMEA CEA-L-ALTĂ

D LUI HRISTACHE TELL.

Douĕ-ḑecĭ de anĭ maĭ bine de cănḑŭ m'aflu rĕposatŭ,
De cănḑŭ lumea peritóre pe cea vecinică-amŭ schimbatŭ,
Nicĭ uă veste cum se cade de la voĭ n'amŭ primitŭ,
Nu sciamŭ de maĭ e ţéră, nu sciamŭ de n'a peritŭ.
Dérŭ acuma cu venirea unuĭ tênĕrŭ conductorŭ,
Mortŭ în casne şi 'n torture, într'unŭ modŭ îngrozitorŭ,
Aflaiŭ ecsafna, că 'n ţéră lucrulŭ merge găitanŭ,
Că s'a 'ntorsŭ refetulŭ iéră, că boeri-sŭ la meidanŭ.
Asta, cum veḑĭ fórte bine, tare multŭ m'a bucuratŭ;
Dérŭ maĭ mare bucurie amŭ avutŭ, cănḑŭ amŭ aflatŭ,
Că aceĭ ce uă-dinióră pe boerĭ 'ĭ-aŭ prigonitŭ,
Şi-aŭ 'ntorsŭ pe dosŭ cojoculŭ, şi cu dênşiĭ s'aŭ unitŭ.
Intre alţiĭ şi de tine amŭ aflatŭ că aĭ ajunsŭ,
De la mila unuĭ consolŭ, şi cu voia maĭ de susŭ,
Ghiojghiore, ministru mare, logofĕtŭ bisericescŭ,
Pentru care ţi-amŭ scrisŭ carte, ca sĕ te heretisescŭ.
Veḑĭ aşa, Hristache dragă, veḑĭ aşa îţĭ şéde bine,
Nu maĭ àmbla cu zavera, cum àmblaşĭ atuncĭ cu mine.
Cu boeriĭ poţĭ ajunge şi ministru şi boerŭ,
Căcĭ eĭ nu'ţi ţinŭ socotélă că aĭ fostŭ paracliserŭ.
Eĭ! de ce nu sciamŭ óre că vênaĭ ghinărăria,
Că'ţĭ damŭ fără multă vorbă printr'unŭ ofisŭ spătăria!
Şi scăpamŭ d'acea zaveră, şi scăpamŭ d'atâtea rele,
Ce'mĭ luă din mănĭ puterea şi'mĭ mâncă ḑilele mele!
Thelospandon totŭ e bine că s'a 'ntorsŭ lucrulŭ la locŭ,
Că s'a stinsŭ astăḑĭ in ţéră alŭ zavereĭ mare focŭ:
Ensé luaţĭ séma bine sĕ nu fiă potolitŭ,

Căcĭ cum o adia vĕntulŭ, toţĭ cu toţiĭ vaţĭ topitŭ.
De vreĭ dĕrŭ să duceţĭ tréba, să eşiţĭ la selemetŭ,
Catá sĕ vĕ purtaţĭ bine, să lucraţĭ cu marafetŭ,
Sĕ âmblaţĭ domolŭ cu lumea şi să nu o 'ntăritaţĭ;
Pe rana âncă deschisă, ardeĭ sĕ nu presăraţĭ.
Maĭ infrănaţi-vĕ pofta d'a vĕ 'nbogăţi de-uă dată,
Căcĭ aḑĭ lumea vĕ ia séma, numaĭ dórme c'altă-dată,
Si-ĭ sciutŭ de orĭ şi cine, că adesea lăcomia
Perde totŭ in astă lume, şi cinstea şi omenia.
Nu ḑicŭ că, avĕndŭ in mână guvernŭ, ţĕră şi putere,
Degetele sĕ nu lingeţĭ, căndŭ âmblaţĭ cu mâna 'n miere,
Dĕrŭ sĕ nu se bage séma, maĭ ascunsŭ, maĭ cu perdea.
Pênĕ veţĭ strânge zăbala, ca in vremea bună-a mea.
Pe lângă tóte acestea, nicĭ măcarŭ fiă in glumă,
Să nu maĭ injuraţĭ lumea şi pe profesorĭ de mumă,
Căcĭ injurătura astă-ḑĭ s'a stersŭ de la noĭ din ţĕră,
Nu maĭ sufere Românulŭ felulŭ ăsta de ocară :
Lipon, astă-a mea povaţă te rogŭ să o primescĭ,
Şi s'o puĭ in aplicare fără să te indoescĭ ;
Erŭ eŭ mĕ 'nchinŭ dumitale, mare logofĕtŭ Hristache,
Şi-ţĭ suntŭ slugă tapinósă : mare Vornicŭ Alecache.

DOMNULUI MARECULU

Giaba! aşa este! cum mereŭ v'amŭ spusŭ,
Pe căndŭ damŭ semnale omuluĭ de Susŭ,
Pe căndŭ trăiamŭ încă in lume la voĭ,
Pe căndŭ ca dinasticĭ eramŭ numaĭ douĭ:
Eŭ, printr'unŭ capriciŭ, prin a mea manie,
Şi domnia vóstră, pentru o simbrie.

Giaba! aşa este! şi mĕ rogŭ mĕ credeţĭ,
De vreţĭ Dinastia curăndŭ să n'o perdeţĭ,
Nu-ĭ maĭ daţĭ la sfaturĭ ce ducŭ la peire,
Căcĭ nu e departe ḑiua de căire.
Spuneţi-ĭ maĭ bine că eŭ din mormêntŭ,
Iĭ aducŭ aminte alŭ eĭ jurămêntŭ.

Giaba! aşa este! v'am spusŭ prin semnale,
Care vĕ e tréba, nene marecale;

Dér se vede insă, şi tare mi-e témă,
că bunele sfaturĭ nu le ţiĭ in sémă.

Giaba! aşa este! maĭ repetŭ uă dată,
Prin acéstă carte din lumea cea-l-altă :
Datoria vóstră nu-ĭ să vĕ băgaţĭ'
Şi'n treburĭ de ţĕră să v'amestecaţĭ.
Nicĭ s'umblaţĭ cu plosca invrajbindŭ mereŭ
Pe Vodă cu ţĕra, cu poporulŭ seŭ.

Giaba! aşa este! tréba dumitale
E ca să punĭ curtea domnéscă la cale
Să 'ngrijescĭ să fie măturatŭ pe scărĭ,
Se adunĭ la mucurĭ de la lumânărĭ,
Să observĭ ca masa să fie curată,
Se fie gustósă orĭ care bucată ;
De pivniţă încă să aĭ ingrijire,
Dér maĭ rarŭ cu dênsa să aĭ intâlnire,
Căcĭ de! cine scie ce aduce ceasulŭ!....
Eşindŭ desŭ dintr'ênsa să nu-ţĭ jupoĭ nasu'ŭ...
Si nu se cuvine unuĭ marecalŭ
Să-lŭ totŭ vadă lumea in astfel de halŭ

Giaba! aşa este! tréba dumiale
Este să punĭ curtea domnéscă la cale:
Caiĭ de la grajdurĭ să 'ngrijescĭ să fie,
Ţesălaţĭ la vreme, curaţĭ să se ţie,
Plimbaţĭ la trăsure, să nu la năravŭ
Căcĭ d'aceea-alŭ curţiĭ eşi mâre ătavŭ !

Giaba! aşa este cumŭ am datŭ semnalŭ!
Politica nu e pentr'unŭ marecalŭ!
Căcĭ ţĕra se află in timpurĭ prea grele;
Să ingrijescĭ numaĭ bine de livrele:
Şi'n locŭ de chiulhanurĭ pe la şépte nucĭ,
Tréba-ţĭ principală-ĭ să veḑĭ pe perucĭ.

Giaba! aşa este! şi cată să fie
Tréba dumitale-ĭ la bucătărie.
Bróscele să fie bine curăţite,
Cu untŭ próspătŭ numaĭ să fie prăjite,

Giaba! aşa este! curţile garante,

Prin domnii conţi da-vorŭ proteste 'nsemnate,
Şi domnii Turci ăncă ne facŭ tevatură,
Şi ne pune ţéra in incurcătură.

Atuncĭ ce vorŭ ḑice domnii cetăţenĭ,
Cu Ieuitorĭĭ, séŭ domnii săteni?
Toţi vorŭ pune vina peste Dinastie,
Şi-ĭ vorŭ da răvaşulŭ pentru vecinicie!

Bine arŭ fi óre? cu dreptŭ şi cu cale?
Să perḑĭ Dinastia, nene mi-rege?

Giaba' aşa este! ascultă-mĭ cuvêntulŭ,
Urméḑă-mĭ sfatulŭ, pentru Domnulŭ sfîntŭ,
Veḑĭ de ale curţii, ca baş-ciohodarŭ,
Nu-ţĭ mai vîrî nasulŭ unde n'aĭ habarŭ,
Şi la prasnicŭ mare, ca unŭ bumbaşirŭ,
Imbrăca-ţi livréoa cruiată in firŭ.
Şi spune să-ţĭ facă cinstea de divanŭ
Buzduganagiulŭ cu-alŭ seŭ buzduganŭ.
Érŭ eŭ alŭ matale pré supus rămâiŭ
Christodor de Filip ḑis şi **Tolea** 'ntâiŭ

D-lui Vasilache Hioţa.

Amŭ muritŭ plinŭ de paraponŭ, şi cu ochiulŭ aţintatŭ,
La cuiu 'n care gărbaciulŭ imĭ sta vecinicŭ acăţatŭ.
Nu'ţĭ poţĭ face uă idee, cătŭ d'amarŭ sfîrşitu'mĭ fuse,
Cătŭ la ceasulŭ'celŭ din urmă inimióra mi se rupse,
Când vedeam c'a venit timpul ca să plecŭ din astă lume,
Şi sé mĕ despartŭ d'acela, prin care'mĭ facusemŭ nume.
Códa luĭ legată 'n sirmă, pletele!... ce maĭ curea!
Doue sute de carbóve póte chiarŭ şi treĭ facea.
Era lucratŭ in Rusia şi la sfîrcurĭ plumbuitŭ,
Agerŭ, făcutŭ pe bătaie, cum e bunŭ pentru croitŭ.
Ḑĕŭ, cocóne Vasilache, n'aĭ vĕḑutŭ astŭ-felŭ de pilŭ:
Nu l'aşĭ fi datŭ pe nimica! maĭ bine damŭ unŭ copilŭ.
Dérŭ plecaiŭ din astă lume, şi lăsaiŭ in testamentŭ,
Să mĕ ingrópe cu gărbaciu'mĭ şi cu unŭ regulamentŭ,
Spre aducere aminte, şi peniru parigorie;

Căcĭ credeamŭ că vremea nóstră n'are 'n ţéră sĕ maĭ vie.
Cartea cea organicéscă in morméntu'mĭ o vĕḑuiŭ,
Dérŭ gărbaciulŭ 'n ameţélă l'a uitatŭ nevésta 'n cuiŭ;
Ş'astŭ felŭ s'află şi acuma, după uşă acăţatŭ,
Plinŭ de prafŭ, uitatŭ de lume, părăsitŭ şi nemişcatŭ.

Libertonii imĭ jucară renghiulŭ celŭ maĭ blestematŭ,
Cum veniră la putere, de gărbaciŭ s'aŭ aninatŭ,
Şi tam-ne-sam, ca nebunii, bătaia desfiinţară,
Par'că fără pilŭ se póte se mérgă lucrulŭ in ţéră.
Astă faptă nebunéscă, cum veḑĭ, mórtea mi-a grăbitŭ;
Căcĭ nu puteamŭ trăi 'n lume de gărbaciu'mĭ despărţitŭ;
Muriiŭ dérŭ şi lăsaiŭ lumea fără părere de réŭ,
Căcĭ nu vreamŭ s'ajungŭ de rîsulŭ orĭ şi căruĭ nătăréŭ.
Acum ênsĕ réŭ imĭ pare că nu suntŭ in Bucurescĭ,
Căcĭ aflaiŭ că isbutiră ideile boerescĭ,
Şi că pilulŭ iérŭ se cată, ca 'n vremea bună veche,
Iérŭ aŭ să se ţintuéscă mijicimea de ureche.
Căţi din lume şi din ţéră, pruncĭ, bĕtrânĭ, copiĭ, neveste,
Vinŭ in lumea ceastă-l-altă, toţi mi-aducŭ frumósă veste,
Şi ţĕrâna mea trĕsare, şi-arŭ eşi chiarŭ din morméntŭ,
Déca n'arŭ fi peste mine, grămăditŭ atătŭ pământŭ.

Auḑiiŭ c'aĭ ajunsŭ Agă, şi că estĭ şi d'unŭ ochiŭ chiorŭ,
D'aĭ ciungi de mâna dréptă şi d'aĭ schiopa d'unŭ piciorŭ,
M'aşĭ vedea moştenitŭ bine, aidoma parc'aşĭ fi,
Fără să amŭ trebuinţă a te maĭ i o ţ h o s i [1]).
Amŭ aflatŭ că daĭ căţeaoa, că smulgĭ bărbĭ şi pălmuescĭ,
Baţi la tórtă, daĭ la ghionturĭ, scoţi măsele, schilodescĭ,
Tóte astea-sŭ de minune, scólă bună aĭ avutŭ;
Uniĭ ḑicŭ că chiarŭ pe mine cu prisosŭ m'aĭ intrecutŭ,
De aceea, la putere, să dea Domnulŭ ca să staĭ,
Căcĭ bătaia şi trântéla este ruptă chiarŭ din raiŭ.
Bate, bate, părueşce, fă mojiciĭ să te scie,
Fă să intre dracu într'ênşiĭ, cândŭ aude de Agie.
Ca să-ţĭ dovedescŭ maĭ bine dragostea care ţi-o portŭ,
De şi nu maĭ suntŭ pe lume, căcĭ d'atâţia anĭ sunt mortŭ,
Iţi lasŭ aḑĭ ca mostenire pilulŭ meŭ, vestitulŭ pilŭ,
Căcĭ imĭ semenĭ la năravurĭ, par'că mi-aĭ fi fostŭ copilŭ.

1) A i-o fia, a adopta ca copilŭ.

Totŭ d-uă-dată să-mĭ daĭ voe ca să-ţĭ daŭ şi eŭ unŭ sfatŭ,
De nu ţi-e cu supărare, şi de potŭ fi ascultatŭ:
Sĕ nu maĭ faci ziafeturĭ la grădina şépte nucĭ,
Căcĭ boeriĭ nu se 'mbată cu pungaşĭ şi dalcaucĭ.
Ér eŭ suntŭ alŭ dumitale pré supusŭ şi pré plecatŭ,
Fostulŭ **Capitan Costache Chehaia**, celŭ rĕposatŭ.

D-LUI LASCAR CATARGIU.

Décă 'n nouĕ anĭ de ţile nu-mĭ aţĭ auditŭ de nume,
Décă carte de la mine nu aţĭ primitŭ in lume,
Credeţĭ óre că acésta amŭ făcut-o că-mĭ e lene,
Séŭ că nu avemŭ p'aicea chărtie, cernélă, pene?
O! nu! nu! vé 'nşelaţĭ tare; şi déca astă-ţi eŭ scriŭ,
Scriŭ că 'n capulŭ ţĕriĭ nóstre se află unŭ Catargiŭ;
Scriŭ ca se vĕ daŭ poveţe, sĕ vĕ punŭ p'o bună cale,
Căcĭ de nouĕ anĭ partitulŭ a ajunsŭ sĕ-ĭ plângŭ de jale.
Ţineţĭ minte, cándŭ din lume, eŭ plecaiŭ ca uă victimă!
Ce s'a făcutŭ criminalulŭ, care-a comisŭ astă crimă?
V'aţĭ mulţumitŭ toţĭ cu toţiĭ unŭ partitŭ să-lŭ acusaţĭ,
Ş'alergándŭ după putere, v'aţĭ tĕrâtŭ să sărutaţĭ,
Mâna care mĕ lovise, mâna ce lovea în noĭ,
Cu care se 'nţelesese chiarŭ şi uniĭ dintre voĭ.
Veţĭ aicĭ, într'astă lume, nu încape făţărie;
Adevĕrulŭ nu s'ascunde, totŭ se vede, totŭ se scie.
După mórte-mĭ boerimea, care numaĭ capŭ nu are,
Perţéndŭ capulŭ către care da supunere, — ascultare,
se vĕţu emancipată; şi fie-ce prostŭ boerŭ,
Vrea mutlac ca să ajungă presidentŭ de ministerŭ,
Séŭ cu alte vorbe, proştiĭ, in a lorŭ mare prostie,
Aspiraŭ capĭ de partită să ajungă, să devie.
Aŭ ajunsŭ! Ce folosŭ ênsĕ, déca nu avură capŭ?
Mi ţi-ĭ dete Vodă Cuza, cum se daŭ proştiĭ 'n dulapŭ!
Mortŭ de totŭ era partitulŭ, mórtă era boeria,
De nu făceaŭ liberaliĭ, cum sciţĭ bine, neroţia,
Sĕ vĕ scótă la lumină, din mormêntŭ se vĕ 'nviese,
şi prin coaliţiune, se vĕ maĭ galvanisese.
Dérŭ sunteţĭ perduţĭ cu totulŭ, că in locŭ sĕ profitaţĭ,
De 'nvĕţăminte trecute, ca sĕ vĕ maĭ indreptaţĭ,

Voĭ daţĭ aţĭ mână cu mână cu ceĭ carĭ v'aŭ ucisŭ,
Cu lacheiĭ, renegaţiĭ, dalcaucĭĭ ce-aţĭ invinsŭ.
Aţĭ uitatŭ că Costa-Forulŭ şi consorţu-i Boerescu,
Glistirescu Nicolae, Boleac, Tel, Iónu Florescu,
Eraŭ sfetniciĭ de tainŭ aĭ domniĭ derîmate,
Că prin eĭ se lucra totulŭ, că suntŭ negri de pécate?
Aţĭ schimbatŭ principiulŭ vostru pe triumfulŭ de moment!
Aferimŭ boerĭ ce sunteţĭ! Numaĭ aveţĭ s a n t a m e n t ŭ!
Inţelegeamŭ pe Mitică: neghiobŭ şi 'ncăpăţânatŭ;
Cándŭ, tăvălitŭ prin ţerână, cándŭ pré multŭ infumuratŭ,
De Cuca-ĭ rósă de moliĭ, de titlu-ĭ de Bei-zadea,
Vênándŭ popularitatea, şi căţéndŭ ca uă lichea;
Dérŭ nu potŭ de locŭ pricepe, cum dumnéta, Lascharache,
Sĕ daĭ mâna cu bandiţiĭ, cu beţivulŭ Popa-Tache,
Cu canalia din lume, cu ciocoĭ şi renegaţĭ,
Cu pungaşi de tótă mâna, plinĭ de sânge şi pătaţĭ.
Und' ţi-e ighemoniconulŭ, unde-ĭ fala de boerŭ?
Cu astŭ-felŭ de puşlamale aĭ intratŭ in ministerŭ?
In locŭ susŭ sĕ ţiĭ stindardulŭ, sĕ reformezĭ boerimea,
Aĭ intratŭ într'a lorŭ gaşcă, te-a copleşitŭ mojicimea,
Şi ca mâne, toţĭ lacheiĭ, carĭ vi se plecaŭ ieri,
Vorŭ lua fără sfială chiarŭ şi titlu de boerĭ,
Şi, făr' de nicĭ uă ruşine, vorŭ striga 'n lume că voĭ,
N'aţĭ fostŭ boerĭ nicĭ uă-dată, ci dĕrlóge vechĭ, ciocoĭ,
Profitaţĭ pên' maĭ e vreme, profitaţĭ de astŭ regimŭ:
Ocasia e pré bună, căutaţĭ să n'o feştelimŭ;
Căcĭ d'omŭ maĭ scrênti o-dată suntemŭ morţĭ pentru vecie:
Şi cum aţĭ încurcatŭ tréba, roşiĭ nu ne maĭ învie;
Căcĭ celŭ friptŭ astădĭ cu lapte, suflă mâne şi 'n iaurtŭ,
Roşiĭ vĕ ţinŭ socotéla, şi v'o ţine cam de scurtŭ.
Dându-ţĭ aceste poveţe, am cinste să mĕ subscriŭ
Alŭ dumitale maĭ mare, reposatulŭ Catargiŭ.

DOMNULUI ZARAFESCU

LA VACARESCI.

A sositŭ de ierĭ,
Patru curierĭ,
Aicea la noĭ,
Cu veştĭ de la voĭ.

Intre alte vestĭ,
Aflaiŭ că tu eştĭ,
Dusŭ la Văcărescĭ,
Ca să te spăsescĭ,
Pusŭ la puşcărie,
De procurorie,
Trăntitŭ la 'nchisóre,
Ţinutŭ la rĕcóre,
Unde toţĭ, ca tine,
Tălharii se ţine.

Dĕrŭ ciudată-mĭ pare
Astă închisóre!
Şi e de miratŭ,
Cum s'a înduratŭ,
Domnii ministerĭ,
Ciocoĭ şi boerĭ,
Inchisŭ a te ţine,
Căndŭ suntŭ şeĭ ca tine,
Toţĭ de omenie,
Copiĭ de vlăsie!
Insă tu trăiescĭ,
Chiar la Văcărescĭ,
In chiefŭ şi beţie,
Próstă puşcărie!

Cameră curată,
Bine mobilată,
Panĭ de cheltuială,
Vinŭ de ţucuială,
Mâncărĭ delicate,
Tóte ţiĭ sunt date
De la stăpânire,
Cu multă 'ngrijire.
Zisu, nu te lasă,
Elŭ îţĭ ţine casă,
Te indópă cu tóte,
Căcĭ multe aĭ póte?
Şapoĭ ĭĭ dă mâna,
Căcĭ în tótă luna,
Telegrafu-aduce,

Postia produce
Veniturĭ ce nu e
Silitŭ să le spue.
Şapoĭ elŭ susţine,
Şi susţine bine,
Pe aĭ seĭ flăcăĭ,
Din Cuca-Măcăĭ [1].

Ministriĭ se ţice,
Catŭ timpulŭ propice,
Ca să pótă cere
A ta graţiere,
Déca vre uă dată,
Curtea luminată,
Ţi-arŭ da unŭ răvaşiŭ.
Că eştĭ ucigaşiŭ.

Popa-Tache jură,
Că după figură,
Eştĭ blăndŭ ca unŭ mielŭ,
Cum este chiarŭ elŭ;
Că 'n lumea cea-l'altă,
Nu aĭ judecată,
Şi că intri 'n raiŭ,
Uşorŭ ca unŭ paiŭ.
Şi sfântulŭ popoiŭ,
Cu părulŭ vălvoiŭ,
Se jură de svântă,
Pe sânta sea bătă,
Se cotonogéscă,
Chiarŭ să schilodéscă,
Pe judecătoriĭ
Şi pe procurorii,
Ce n'arŭ avea témă,
Şi n'arŭ ţine 'n sémă,
Porunci ce suntŭ date
Să-ţĭ facă dreptate.

Erŭ Zănăticilă,

[1] Căndŭ s'a scrisŭ acéstă poesie Duca de Cuca-Măcăĭ nu căduse de la Telegraiŭ.

Iţĭ plănge de milă,
Şi-ţĭ făgăduesce,
Că elŭ te numesce,
Şi-ĭ gata-a te pune
Şefŭ de legiune,
Cându veĭ fi spălatŭ,
De curte achitatŭ;
Că eştĭ chipeşĭ tare,
Şi eştĭ vitézŭ mare.

Şi chiarŭ Mareşalulŭ,
Cu Niţă Hamalulŭ,
Te stimŭ şi te adorŭ.
Căcĭ le semenĭ lorŭ:
Aĭ sufletŭ de dracŭ,
Mâna de cazacŭ,
Capŭ de trădătorŭ,
Făcutŭ pe omorŭ.
Eştĭ, cum spune eĭ,
Crémă 'ntre mişeĭ,
Şi omŭ cum se cere
Astă-ţĭ de putere.

Érŭ domnulŭ Palatŭ,
Poruncă a datŭ,
Să nu îndrăsnéscă,
Să te osăndéscă,
Căcĭ vorbă curată:
Abdică îndată.
Érŭ conţulŭ, se spune,
Că găsesce bune,
Crimele-ţĭ de fiară;
Şi ne 'ncetatŭ sbiară,
Bătându cu piciorulŭ:
Că-ĭ ia Avram sporulŭ,
Celuĭ ce pe tine,
Nu te-ar spăla bine,
Amenińţă tare,
Cu a sea resbunare,
Şi ţice că déca,
N'orŭ voi se facă,
Cum elŭ poruncesce,

Şi cum elŭ voesce,
Strică calimera,
Lasă bandiera,
Şi-şĭ cere beratulŭ
De la împĕratulŭ,
Şi-o tulesce iéră
De la noĭ din ţéră.

Bizicu nu póte,
Vĕdêndŭ astea tóte,
Să stea maĭ departe.
Şi să nu ia parte,
In concertulŭ mare,
Pentru-a ta scăpare.
Jură pe sticluţă,
Si p'o condicuţă,
Că va da poruncĭ
Bandeĭ cu măciucĭ,
Ca să te susţie
La deputăţie,
Chiarŭ în capitală,
Spre a ţĕrĭĭ fală.
Si maĭ aflaiŭ încă
Că totŭ din poruncă,
S'a scrisŭ la Berlin
De unŭ Némţŭ străinŭ,
Ca 'n curêndŭ să-ţĭ vie
Uă căvălărie,
Ca să-ţi resplătéscă
Fapta-ţĭ tălhăréscă.

Aflându astă veste,
Aşa precum este,
Ca fiinţă slabă,
Alergaiŭ cu jalbă,
Si mĕ plânseiŭ eŭ,
Către Dumneđeŭ.
Érŭ Domnulŭ dreptăţiĭ
Si alŭ bunătăţiĭ,
Care nu protege

Pe ceĭ fără lege,
I se făcu milă,
S'astă apostilă
Puse pe chărtie :
«— Precum să se scie
Că acelŭ tălharŭ,
Ucigaşŭ, coţcarŭ
Cu alŭ seŭ patronŭ,
Ascunsŭ după tronŭ,
Şi cu toţi aceĭ,
Ruşinoşi lacheĭ,
Carĭ-lŭ părtinescŭ
Si ilŭ ocrotescŭ,
Vorŭ merge la dracu
Ca se-ĭ imple saculŭ.»

Aşa prin urmare,
Să sciţi fiă-care
Că draculŭ vĕ are
Pe toţi în căldare,
Érŭ eŭ, ca victimă,
Prin a vóstră crimă,
In raiŭ m'odihnescŭ
Si mĕ 'nveselescŭ.

Iosif Ionescu.
Ex-conductorŭ.

RĔPOSATULUI IOSIF IONESCU

(Rĕspunsŭ la scrisórea de maĭ susŭ).

Cum amŭ primitŭ,
Şi cum amŭ citităŭ
Acea cărţulie
Ce-mĭ trimiseşĭ mie
De la voĭ din raĭ
Unde spunĭ că staĭ,
Vĕduĭ cu mirare,
Că Domnulŭ celŭ mare
Ne-a trămisŭ la dracu
Ca sĕ-ĭ implemŭ sacu.

Atuncĭ se 'nţelege,
Pe temeiŭde lege,
Alergaĭ şi eŭ,
Nu la Dumneḑeŭ,
Ci la ceĭ d'aicĭ,
Stăpănĭ şi amicĭ,
Cerêndu-le lorŭ
Milă ş'ajutorŭ,
Érŭ la casŭ contrarŭ,
Neavêndŭ habarŭ,
Le am scrisŭ verde 'n faţă,
Că-ĭ voiŭ da pe faţă,
Făcêndu-ĭ se vie
Toţi la puşcărie,
Căcĭ eŭ, de la mine,
Cum ţiĭ minte bine,
N'am comisŭ omorŭ
Fără voia lorŭ,
Am scrisŭ luĭ Bizicu,
Luĭ Zisu amicu,
Luĭ Zănăticescu
Si luĭ Glistirescu,
Să facă ce scie,
Si din puşcărie,
Se mĕ scótă 'ngrabă
Ca ómenĭ de trébă.
Eĭ dérŭ alergară
Si 'ntrebuinţară
Tótă-a lorŭ putere
Pe unde se cere.
Costaforulŭ care,
E logofĕtŭ mare,
Ministrulŭ dreptăţiĭ,
Capulŭ strămbătăţiĭ,
Jură că va face
Tréba cum imĭ place,
Si ca 'n vremea veche,
Trăgêndŭ de ureche
Legea dumisale
Cu două morale;
Dete circulară,

Si 'ntrebă în ţeră:
Unde se găsesce
Si se dovedesce,
Juraţi mai fricoşi
Si mai pĕcătoşi,
Adică juraţi
La stăpănŭ plecaţi,
Si primi veste
Că 'n ţeră nu este
Buni de pusŭ la jugŭ
Ca la Cămpulungŭ.
Sesiune déră
Estraordinară
Ei 'mi întruniră,
Si mĕ limpediră.

Tótă boerimea,
Tótă ciocoimea,
Işala strigară
La Palatŭ pe scară;
Érŭ Domnulŭ Palatŭ
Ancă a strigatŭ:
«Das ist aber gut,
Bine aï făcutŭ.»
Si a trămisŭ carte
In străinĕtate,
Să afle 'mpĕratulŭ,
Rudă cu palatulŭ,
Că tréba aĝi merge
Chiarŭ fără ciomege.
Si conţulŭ celŭ mare,
Bătăndŭ din picióre,
Plin de bucurie,
Ceru, pe nemţie,
Optŭ halbe de bere,
Si plinŭ de plăcere,
Le supse pe tóte
Pe neresuflate.

Etă déră amice
Că aĝi suntŭ fericĕ,

Prin urmare déră,
Domnulŭ celŭ din ţeră,
Protectorulŭ meŭ,
E maï bunŭ c'alŭ tĕŭ.
Rĕmănï déră in raï,
Unde ĝicï că staï,
Căcï eŭ pe pămèntŭ
Maï ferice suntŭ,
Căcï trăescŭ pré bine,
Maï bine ca tine;
Érŭ de Dumneĝeŭ
Nu voiŭ să sciŭ eŭ.

Zarafescu

CARTE DESCHISĂ
CĂTRE PRIMULU MINISTRU

Cône Lascarache, fiï blagoslovitŭ!
Şi la cărma ţĕriï bine aï venitŭ,
De aï gândŭ de bâtă ca alţiï să te-apucï,
Şi să ne daï chefurï pe la Sépte-nucï;
Căcï dreptŭ să vĕ spunemŭ, amŭ cam însetatŭ,
Amŭ flămânĝitŭ tare, punga mi-a secatŭ,
Giubéua de sóre mi-a eşitŭ grozavŭ,
Cismele'mï plesnit-aŭ de noroiŭ şi prafŭ.
Pĕru 'n capŭ 'mï şade totŭ sbîrlitŭ vâlvoiŭ,
Cum stă 'n primăvĕră códa la cotoiŭ.
Bine-aï venitŭ déră, bine te-a adusŭ,
Domnulŭ conţ alŭ nostru ş'al celor de susŭ,
Căcï mi s'a friptŭ buza, de multŭ asceptatŭ,
Şi-a muceĝitŭ bâta de căndŭ stă supt patŭ.
O! ce timpurï, Dómne, pline de nevoï,
Ce timpurï de scărbă petrecurămŭ noï,
Supt guvernulŭ roşu alŭ luï Ión Ghica,
Fir-ar de poveste şi'n vecï de nimica!
Eŭ, vestitulŭ popă, ce prin mahalale,
Cu unŭ semnŭ, c'o vorbă, adunŭ haimanale;
Eŭ care suntŭ capulŭ bandeï din oraşŭ,

Cum era uă dată popa din Farcaşiŭ,
Să fiŭ silitŭ astă-ḑi ca prin petrahirŭ
Să-mĭ scotŭ biata pâine ca popă de mirŭ,
Să citescŭ sfeştaniĭ, c'a şi ceĭ-l-alţĭ soţi,
Icĭ la parastase, dincócĭ să 'ngropŭ morţi!
Audi! Popa-Tache, în locŭ să omóre,
Să stea să îngrópe! Lucru dreptŭ e óre?
Ţicu şi Hamalulŭ, cunoscuţi d'uă ţérră
Douĕ lunĭ de ḑile mâncară papară;
Érŭ ceĭ-alţĭ din bandă, cu ănimĭ maĭ slabe,
Stătură sărmaniĭ cu botu pe labe;
Nu suflară unulŭ, s'afundară toţi
In cătŭ credeaŭ roşiĭ că eraŭ toţi morţi,
Şi mĕ mirŭ cum ênsu-mĭ eŭ nu amŭ păţitŭ,
Beleaoa cea mare, sĕ fiŭ respopitŭ.
Dérŭ acum trecut-a timpiĭ de nevoĭ,
Ecpaiaoa tótă de boerĭ-ciocoĭ,
Iérŭ veni acuma la a ţeriĭ cărmă,
Cu mata 'npreună, ghinărarulŭ Sîrmă,
Hatmnulŭ Florescu şi Nae Crucioĭ,
Greculŭ Costea-Porulŭ, sîrma de ciocoiŭ;
Aga celŭ cu sticla pusă 'n ochişorŭ,
Comisariĭ bătеĭ cu bandiţiĭ lorŭ,
Şi tótă ortaoa, cu toţi puişoriĭ,
Carĭ sciŭ s'adune în vecĭ bănişoriĭ.
De aceea déră ţi-amŭ scrisŭ astă carte,
Ce ţi-o trimitŭ astă-ḑi prin publicitate,
Şi te rogŭ fierbinte, Cóne Lascarache,
Sĕ aĭ grijă bună şi de Popa-Tache,
Care iţi trimite binecuvĕntare
Urându-ţĭ din sufletŭ să te vaḑă mare,
Singurŭ nu c'altă dată, înhămatŭ la hamŭ,
Şi pên'la maĭ mare, barimŭ Caimacamŭ.
Nu se cade póte, ca către unŭ şefŭ
Să scriŭ, dérŭ mĕ iartă, că suntŭ cam cu chiefŭ.

Supt-scrisŭ **Popa-Tache**.

CÀNTECULU BANDEI.

Banda icĭ, banda colea,
Banda trage la mâsea,
Căcĭ guvernulŭ e cu ea.
Vinu-ĭ bunŭ, ocaoa-ĭ mica
Beaŭ banditiĭ pênĕ picĕ,
Căcĭ de nimenĭ nu aŭ fricĕ.

Banda icĭ, banda colea,
Banda s'a 'mbătatŭ lulea,
Şi poliţia cu ea.
Vinu-ĭ bunŭ ocaoa-ĭ mare,
Beaŭ banditiĭ pênĕ móre,
Din ḑiorĭ pên'l'apus de sóre.

Banda icĭ, banda 'n Oborŭ,
Banda bea mereŭ de zorŭ.
C'a venitŭ iérŭ vremea lorŭ,
Vinu-ĭ bunŭ, fără parale,
Beaŭ pungaşĭ şi haimanale
De prin cele mahalale.

Banda icĭ, banda 'n Oborŭ,
Cu moşŭ popa 'n capulŭ lorŭ,
Şi cu primulŭ procurorŭ
Beaŭ hamaliĭ şi giambaşiĭ,
Beaŭ ciocoĭ şi cicoiaşiĭ,
Beaŭ banditiĭ şi pungaşiĭ.

Banda icĭ, banda colea,
Banda arŭ bea Dunarea,
Dac'arŭ curge vinŭ pe ea.
Darŭ guvernulŭ generosŭ
Le dă vinŭ maĭ cu prisosŭ,
Şi eĭ beaŭ pênă picŭ josŭ.

Popa-Tache în papucĭ,
Trage danţŭ la Sépte-nucĭ
Spărgêndŭ óla de ulucĭ.
Ce-ĭ trebuie leturghie,
Când e vorba de beţie
Şi de brĕŭ şi de chindie?

Banda susŭ, banda pe vine,
Pitpalacŭ isonu-i ţine,
Şi curcică suge bine.
Căpitanĭ, maiorĭ, polcovnicĭ,
Din gardă ceĭ maĭ destoinicĭ,
Cântŭ cu popa ca ţărcovnicĭ.

Banda icĭ şi 'n Cismegiu
Suge vinulŭ şi rachiu
Pentru domnu Catargiu,
Şi-i urează, tamŭ ne samŭ,
Să ajungă orĭ Hahamŭ,
Séŭ ierŭ mare Caimacamŭ.

COMUNICATŬ

Precumŭ ca să se scie,
Că 'ntréga Românie
E pentru dinastie,
Acumŭ s'a publicatŭ
Acestŭ comunicatŭ.

Precumŭ ca să se scie
Si cunoscutŭ să fie,
Că 'n ţérră nu-ĭ hoţie,
In Monitorŭ s'a datŭ
Acestŭ comunicatŭ.

Si cunoscutŭ să face,
Că ţérra e pe pace,
Si totŭ legalŭ se face,
Cum vi s'a anunţiatŭ
Prin astŭ comunicatŭ.

Să scie omenirea,
Că numaĭ stăpânirea
I face fericirea,
Se publică curatŭ
Acestŭ comunicatŭ.

Că jafurĭ, pungăşele,

Bătăĭ şi păruele,
Si ălte glume rele,
Indată-aŭ încetatŭ
Cu ăstŭ comunicatŭ.

Că lumea, desceptată,
Scăparea sea şi-o cată,
La stăpânirea naltă,
Ca probă vi s'a datŭ
Acestŭ comunicatŭ.

Că nu este dreptate,
Unde e libertate,
De nu se dă pe spate,
E doveditŭ curatŭ
Prin ăstŭ comunicatŭ.

Că constituţiunea,
Incurcă cestiunea
Si situaţiunea,
Se vede pré curatŭ
Din ăstŭ comunicatŭ.

Că Tomnu Conţŭ nemţesce,
Pe ţérră o iubes'e,
Si binele-ĭ voesce,
Se vede-adevĕratŭ
Din ăstŭ comunicatŭ.

Guvernulŭ de aţĭ dĕră
Fiindŭ iubitŭ de ţérră,
Si tare in afară,
V'o spune adevĕratŭ,
Prin ăstŭ comunicatŭ.

Ba chiarŭ Sultan-Azisŭ
Turcéscă carte-a scrisŭ,
Si-aicĭ le a trămisŭ,
Cumŭ veţi vedea, Rahatŭ,
Prin ăstŭ comunicatŭ.

Si marele Vizirŭ,

Cu marele muşir,
Le-a dătŭ câte-unŭ sictirŭ
E dér' adevĕratŭ
Acestŭ communicatŭ.

RĂFUIALA.

I.

Domnilorŭ ministri, socoteala mare
Sciţĭ că nu e bună; ş'aşa prin urmare,
Să ne 'ncheiemŭ contulŭ, să ne rĕfuimŭ,
Şi astă-ḑĭ trecutulŭ să-lŭ ecsoflisimŭ;
S'apoĭ iérŭ vedea-vomŭ, déca vĕ maĭ place,
In Maiŭ, la alegerĭ, altŭ contŭ noŭ vomŭ face;
Pên'atuncea ênsĕ plata pe peşimŭ,
Décă voiţĭ creditŭ şi amicĭ să limŭ.

II.

Cône Mascarache, başŭ-boerŭ grăsunŭ,
Cu faţă curată scăpatŭ de Crăciunŭ,
Ba mĕ 'nşelŭ, mĕ iértă, scăpatŭ de Ignatŭ,
Şi in capulŭ ţĕreĭ astă-ḑĭ cocoţatŭ,
Vrabia viséză ne'ncetatŭ malaiŭ,
Ér'mata hlamidă de şi capŭ nu aĭ.
Culcă-te déră, neică, şi maĭ trage unŭ somnŭ
Ca măcarŭ in visu-ţĭ, să te-alegĭ de Domnŭ.

III.

Vinărare dragă, pardonŭ şi mĕ iértă,
Maĭ e uă cutie cu fasole fiartă,
Si vre-o treĭ ţĕruşe de lemnŭ pentru cortŭ,
Plus comisionulŭ şi plata de portŭ,
Care abia se urcă la francĭ patru miĭ,
Conformŭ cu contractulŭ, precumŭ singurŭ sciĭ.
Godillot vĕ cere plata negreşitŭ,
Căcĭ destulŭ bacşişurĭ la mulţĭ a plătitŭ.

IV.

Coconе Petrache din juna Bisanţă,

Pe la visterie e multă dulcéţă:
Din trecutŭ maĭ este, precumŭ singurŭ sciĭ,
Mica bagatelă, şése sute miĭ;
Bine-voiţĭ déră, de daţĭ socotélă,
Căcĭ e ḑiua nóstră pentru rĕfuială,
Şi apoĭ cu Domnulŭ, ca meşterŭ de sulă,
Cifra cu pricina, cărpiţi-o c'o nulă.

V.

Arhon Nicolache, coconaşŭ de soiŭ,
Aĭ schimbatŭ glistirulŭ de multŭ pe crucioiŭ!
Camŭ de multŭ, bădiţă, nu ne-amŭ maĭ vĕḑutŭ:
De cándŭ totŭ ministru eraĭ supt Statutŭ;
D'atuncĭ socotéla-ţĭ e nerĕfuită,
Si partida 'ţĭ este neecsoflisită,
Plătesce déră astă-ḑĭ, mĕ rogŭ, déca vreĭ,
Sângele ce curse l'Augustŭ in treĭ.

VI.

Be! cicio Hristache! deli ghinărarŭ,
Ce'mĭ facĭ din capŭ astŭ-felŭ? Sciĭ că n'am habarŭ?
Curêndŭ socotéla d'acumŭ vre-o cincĭ anĭ,
Că ţi-a mersŭ camŭ netedŭ la Căldăruşanĭ.
Rĕfuiesce iute, nu te face flécŭ,
Nu'mĭ maĭ spune mofturĭ c'aĭ datŭ luĭ Boleac!
Póte că d'atuncea in vr'unŭ fatalŭ ceasŭ,
I-aĭ perdutŭ d'uă dată p'unŭ valetŭ séŭ asŭ!

VII.

Musiu, Costea-Furulŭ, avocatŭ nemţescŭ,
Sositu-ţĭ-a rêndulŭ să te socotescŭ;
Dă-ne ḑeciuiala din ce aĭ luatŭ
De la Strousberg-Tata, c'alŭ lorŭ avocatŭ.
Ce nu-ţĭ vine bine să te rĕfuescĭ?
Nicĭ acumŭ, jupâne, nu te domirescĭ?
Ce cépcănŭ eştĭ, neică! cándŭ e la parale,
Aĭ ca şi la lege totŭ douĕ morale!

VIII.

Plătiţĭ, domnĭ ministri, căcĭ se 'ncarcă contulŭ,

Si vĕ greŭ d'uă dată să-lŭ plătiţĭ cu totulŭ.
Plătiţĭ socotéla pênĕ nu maĭ cresce,
Nu-mĭ ămblaţi cu mofturĭ, nu-mĭ ămblaţi nemţesce,
Căcĭ şi Neamţu uă-dată, d'o vrea Dumneḑeŭ,
Va rĕfui contulŭ, póte camŭ cu greŭ.
Ş'apoĭ se va duce d'aicĭ la spaţirŭ,
Să se facă ierŭ Prusacŭ ofiţir.

RAPORTULU COMISARULUI

IN PRIVINŢA BATAII GIAMBASULUI

Domnule prefectŭ, scriŭ aceste rânduri
Cu lacrămĭ 'n ochĭ, şi pusŭ rĕŭ pe gânduri!
Cutesarea-ĭ mare, şi 'ncepŭ sĕ mĕ temŭ,
Că măĭne, poĭ-măĭne vomŭ fi bătuţi ghemŭ,
Chiarŭ noĭ comisariĭ, cu D-ta póte,
Căcĭ lá Oborŭ tréba mergę cam pe róte.
Cândŭ veĭ citi déră, pleactu-mĭ raportŭ
Ilie Giambaşulŭ póte va fi mortŭ.
Mortŭ vaĭ! de bătaie! Sirmanulŭ Giambaşŭ!
Elŭ, care băgase spaĭma în oraşŭ,
Elŭ, care cu mine, a făcutŭ minunĭ,
In atâtea rânduri la electiunĭ!
Sciamŭ ḑicĕtórea că tigva la apă
Nu se duce vecinicŭ, ci o dată crapă,
Sciamŭ maĭ cu sémă ce a ḑisŭ Christosŭ,
Cândŭ Petru din técă spală-vérḑa-a scosŭ;
Sciamŭ că ciomagulŭ douĕ vêrfurĭ are,
Şi că se aplică pe orĭ-ce spinare,
Dér' nu-mĭ da prin minte c'o sĕ fim trêntiţĭ,
Cândŭ noĭ la putere suntemŭ ierŭ veniţĭ.
Auḑĭ cutezare! cândŭ banda e 'n pĕrŭ
Pe Ilie-alŭ nostru sĕ ni'lŭ bată mĕrŭ!
Astă glumă trece chiarŭ peste rescóle,
Astă-ḑĭ cândŭ gardiştiĭ portŭ la brĕŭ pistóle.

. . . . . .

In ce ḑile-ajuns-amŭ, ḑeŭ! mĕ îngrozescŭ!
Mĕ apucŭ cârcee numaĭ cândŭ gândescŭ!
Sêrmanulŭ Giambaşulŭ! Sêrmanulŭ Ilie!

Trupulŭ luĭ ajuns-a curată piftie!
Sângele-ĭ şiróie, udase pământulŭ,
S'abia, cu greŭ încă i-audeaĭ cuvêntulŭ.
Capulŭ câtŭ o tobă-ĭ era de bătae,
Ochiĭ chiarŭ aprópe eraŭ ca sĕ-ĭ sae.
Zĕŭ nu e de glumă cu ceĭ din Oborŭ!
Te desnódă bine cândŭ nu te omorŭ.

. . . . . .

Mĕ duseiŭ acolo, să facŭ cercetare!
Luaiŭ, şi subscrisulŭ, câte-va 'n spinare,
Dérŭ ca poliţ-maĭstru, omŭ cu uniformă,
Glume d'alde astea nu le iaŭ în formă.
Dérŭ ce cercetare? In ce modŭ şi cumŭ?
Cândŭ unŭ capŭ de bandă e bătutŭ pe drumŭ?
Cândŭ prin elŭ guvernulŭ însu-şĭ e bătutŭ,
Căcĭ a cuĭ e banda? Lucrulŭ e sciutŭ.
Atuncĭ cu-ajutorulŭ unuĭ procurorŭ,
Sciĭ, cumŭ se închide vitele'n oborŭ,
Inchiseiŭ Oborulŭ, pe toţĭ micŭ şi mare;
Si spre-a fi în formă, pentru constatare,
Amŭ încheiatŭ încă ş'unŭ procesŭ verbalŭ
Pe unŭ fundŭ de butie, lângă unŭ mangalŭ

Supt-scrisŭ, **Gagautiescu**
(Comisarulŭ celorŭ negri)

EPISTOLA ANONIMA

către

CETĂŢENII AVUŢI

prin munca lorŭ.

Domnule cutare, amŭ ajunsŭ la osŭ,
Dérŭ îmĭ place traiulŭ bunŭ că e frumosŭ;
M'amŭ deprinsŭ ca burta sĕ mi-o hrănesc bine:
Despre bĕuturá, vede orĭ şi cine,
Că nu póte merge mâncarea 'n stomachŭ,
Fără vinŭ şi bere, fără basamacŭ.
Şi la haine bune maĭ m'amŭ deprinsŭ încă;
Tóte—acestea ênsĕ fără nicĭ uă muncă,
Şi le amŭ avutŭ tóte, tóte pênĕ acumŭ
Slujindŭ numa 'n bande cu bâta la drumŭ.

Acumŭ ênsĕ lucrulŭ vĕdŭ că s'a schimbatŭ....
A 'nţercatŭ bălaia, nu-ĭ lapte 'n păsată.
S'a 'ncurcatŭ se vede cu drumulŭ de ferŭ,
Căcĭ n'are parale bietulŭ ministerŭ!
Aga dă din umerĭ, ş'o să scape urna,
Căcĭ n'are de unde să ne dea diurna.
La muncă, nu-ĭ vorbă să ne 'ntórcemŭ iéră,
Vremŭ totŭ pe d'a gata fără para chióră.
Munca este bună pentru nătărăĭ,
Érŭ nu pentru bande, nu pentru flăcăĭ.
De aceea déră fiindŭ că munciţĭ voĭ,
Din căştigŭ se cade să trăimŭ şi noĭ;
Şi pentru cuvêntulŭ care ţĭ spuseĭ,
Două sute lire, să-mĭ daĭ, de nu vreĭ,
Ca se-ţĭ punŭ focŭ casei, să nu te jupoiŭ
Şi să facŭ din piele-ţĭ burdufŭ de cimpoiŭ.
Décă ţĭĭ la viéţă-ţĭ, déca ţĭĭ la capŭ,
Mergĭ la Giaferŭ iute, şi lângă dulapŭ
Fă o mică grópă, şi acele lire
Le 'ngrópă, déră nu da nimenu-ĭ de scire.
Să nu'ţĭ pară glumă acéstă scrisóre,
Două sute lire, lire sunătóre,
Séŭ peste treĭ ţile tu şi alŭ tĕŭ nume,
Se sterge cu totulŭ din acéstă lume.
să nu creţĭ că póte aĭ se daĭ de mine,
Ce-ţĭ spunŭ eŭ acuma ţine minte bine:
Suntŭ copilŭ din bandă, şi-ţĭ e de ajunsŭ
Ca să veţĭ că vecinicŭ amŭ să-ţĭ fiŭ ascunsŭ.
Poliţia óre creţĭ c'o se mĕ prindă?
Parchetulŭ vr'uă dată creţĭ c'o se mĕ 'nchidă?
Şi judecătoriĭ de instrucţiune
Creţĭ tu vr'uă dată la grosŭ că m'orŭ pune?
Să poftéscă numaĭ, şi-orŭ vedea pe draculŭ,
Căcĭ de anĭ de ţile mi-e doldora saculŭ!
Uite-te 'nprejuru-ţĭ! Cine-ĭ la putere?
Veţĭ că s'aŭ dusŭ roşiĭ de la ministere!
Cine ţine aţĭ păuea, şi cine cuţitulŭ?
Din trecutŭ îmĭ pare că eştĭ Stan păţitulŭ?
Ingrópă déră iute două sute lire,
Numaĭ ămbla giaba pe la stăpânire;
Fiindŭ că Agia de unŭ ochiŭ e chióră,

Şi numaĭ cu unulŭ se uită la ţĕră,
Şi acela ăncă e plinŭ de povoiŭ,
Vede dérŭ nu vede orĭ-ce facemŭ noĭ.
Parchetulŭ de fleacurĭ astă ţĭ timpŭ nu are;
E vorba de bande? c'o apostilare
Te trimite 'ndată la banditiĭ marĭ,
Vrednicii, cinstiţii, domniĭ comisarĭ.

PUBLICATIUNE

pentru înrolarea

IN BANDELE ELECTORALE

Avêndŭ in vedere, că 'n curêndŭ la noĭ,
Vomŭ avea iérŭ lupte, iérŭ alegerĭ nouĭ;
Considerăndŭ ênsĕ că deasta-dată,
Tréba nóstră merge fórte încurcată,
Maĭ vĕţêndŭ că banda e ruptă 'n douĕ,
Vremŭ să facemŭ astă-ţĭ altă bandă nouă.
Cadrele se află ăncă in fiinţă,
Dérŭ din capĭ o parte suntŭ de rea credinţă,
Căcĭ ne-arétă colţii şi mărăiŭ la noĭ; —
De aceea déră apelămŭ la voĭ,
La voĭ, puĭ aĭ bandeĭ, mândră golănime,
Vagabonţĭ de uliţĭ şi mitocănime,
Papugiĭ de frunte, scumpe haimanale,
Pungăşeĭ de drumurĭ şi de mahalale,
Florĭ neprihănite din cea puşcărie,
Lichele vestite numaĭ la orgie.
Veniţĭ din totŭ locŭlŭ, vĕ 'nrolaţĭ in cete,
Căcĭ vinulŭ e gratis, nu muriţĭ de sete;
Berea şi rachiulŭ ca gărla va curge,
Asceptăndŭ voiniciĭ carĭ sciŭ a suge,
Si mangalulŭ mare, mangalulŭ vestitŭ,
Chiarŭ de Popa-Tache este tărnositŭ;
Căţŭ despre diurnă, să n'aveţĭ habarŭ;
S'a dusŭ timpu-acela de unŭ icosarŭ:
Zece francĭ acuma inainte daţĭ,
Plătiţĭ in monedă căndŭ vĕ înrolaţĭ,
Şi o recompensă pentru fiă-cine,

Zece poli de aurŭ, de va bate bine.
Aşa, prin urmare, de veţi face tréba,
Vedeţi fórte bine că nu va fi géba:
Mâncare destulă, şi apoi bĕutură,
Cătŭ v'o lua burta fără de mĕsură,
Plata regulată şi o bătă bună,
Josŭ camŭ nodorósă ş'ageră la mână.
Şi pe lângă tóte, cumŭ sciţi din trecutŭ,
Veţi fi puşi cu toţii supt maltulŭ scutŭ.
Agia la spate va sta necurmatŭ,
Parchetului ordinŭ încă i s'a datŭ,
Şi judecătorii de instrucţiune,
Cu nici unŭ chipŭ mâna pe voi nu vorŭ pune.
Toţi inviolabili veţi fi, micŭ şi mare;
Cin' vĕ va atinge, merge la 'nchisóre.
Din capu-vĕ n'are să se smulgă-unŭ pĕrŭ,
Chiarŭ déca acela l'aţi fi bătutŭ mĕrŭ,
Ş'apoi Sdrăngănescu, ilŭ cunósceţi bine:
Nici o-dată banda n'a datŭ de ruşine.
Cu ast-felŭ de inspectorŭ póte să s'alégŭ
Deputatŭ alŭ ţĕrei chiarŭ unŭ baş-beşlégă.
Mergeţi dérŭ cu toţii şi luaţi arvună,
Plata regulată p'o întrégă lună,
Şi vĕ 'nscriţi în condici, că suntŭ condici mari,
Date pe colóre pe la comisari.
Sĕ nu uitaţi însĕ că trebue a bate,
Pe ceî ce pe haine vorŭ purta în spate
Crucî cu tibişirulŭ. Mergeţi dérŭ acumŭ,
Şi la revedere cu bâta la drumŭ.

VRĂJITOAREA.

I.

Feţi frumoşi veniţi la mine,
Că-mi daŭ bobii astă-ţi bine!
Să dea mama cu ghiocelŭ!
Se vĕ ghicéscă norocelŭ!
Vĕ descântŭ de obrocélă,
De năjitŭ, de zăpăcélă,

De deochi, de bube rele,
De cuţitŭ şi d'alte iele:
Chiarŭ de dragoste vĕ facŭ,
Şi cu mândrele vĕ 'mpacŭ!

II.

Are mama lécuri multe,
Măritŭ chiarŭ pe cele slute,
Facŭ fiăcăii de suspină,
Şi încalecŭ pe prăjină,
Prin descântecele mele,
Inchiegŭ apa, rupŭ din stele,
Facŭ frumosulŭ de-i uritŭ
Şi frumosŭ pe celŭ uritŭ,
Oprescŭ ploaia, oprescŭ vêntulŭ,
Restornŭ cerulŭ şi pământulŭ.

III.

Vino 'ncóci dragă fetiţă,
Cu florî roşii pe guriţă,
Vinŭ la mama, numai plânge,
Inimióra nu-ţi mai frânge,
Vin' se vadă măiculiţa
Care-ţi este suferinţa;
Sĕ-ţi daŭ leaculŭ ce se cere
Sĕ-ţi aline-a ta durere.
Sĕ-ţi daŭ leaculŭ celŭ mai bunŭ
Pentr'uă fată de Românŭ.

IV.

— Valeo! dragă măiculiţă!
Fi-va óre cu putinţă,
Se-mi mai capĕtŭ veselia,
Veselia şi junia?
Suferŭ tare, bătrânică,
Inimióra mi se strică,
Că suntŭ fată de Românŭ,
Şi mĕ 'nşélă unŭ păgânŭ,
Unŭ străinŭ ce de bărbatŭ,
Din păcate-mi amŭ luatŭ.

Nu mai plânge mândruliță!
Dă-mĭ treĭ fire din cosiță,
Dă-mĭ ș'o flóre după plaiŭ,
Și pênĕ la sfîrșitŭ de Maiŭ,
Va veni vêntulŭ celŭ mare,
Și c'o singură suflare,
Spulbera-va totŭ în cale,
De la munte pênĕ 'n vale;
Și scăpa-te-va de Dênsulŭ
Alinați-se-va plânsulŭ.

VI.

Și mai dă-mĭ unŭ semnișorŭ
De la mândru-ți sînișorŭ,
Se facŭ chiarŭ pe săntulŭ sore,
L'acea ḑi de serbătóre,
Se stea 'n locŭ, să te privéscă:
Ș'unŭ noŭ mire sĕ-ți găséscă:
Mire bunŭ și omŭ de bine,
Totŭ d'unŭ sânge ca și tine,
Mire dulce drăgălașŭ,
Mândru puiŭ de Românașŭ.

VII.

Feți frumoși, veniți la mine,
Că-mĭ daŭ bobiĭ astă-ḑi bine!
Să dea mama cu ghioculŭ,
Să vĕ ghicéscă norocŭlŭ!
Vĕ descântŭ de obrocélă,
De năjitŭ, de zăpăcélă,
De deochĭ, de bube rele,
De cuțitŭ și d'ale iele:
Chiarŭ de dragoste vĕ facŭ,
Și cu mândrele vĕ 'mpacŭ!

PENEȘU IMPĔRATU.

Eŭ suntŭ Peneșŭ Impĕratŭ,
Ce domnescŭ p'unŭ mândru tronŭ.

Și cu tote că-sŭ poltronŭ,
In toți spaïma amŭ băgatŭ.

Amŭ și tuiurĭ, coḑĭ de calŭ,
Că-sŭ vasalŭ de mamelucŭ,
Și ca marele sulucŭ,
Suntŭ constituționalŭ.

Amŭ ministri totŭ baccele,
Bunĭ de ocnă, de Butucŭ,
Dér' cu dênșiĭ 'n vecĭ mĕ ducŭ,
Că-mĭ facŭ chefurile mele.

Amŭ o cameră ce-acuma
Amŭ trimis'o la plimbatŭ,
Căcĭ n'avea capulŭ plecatŭ,
Și 'ntrecuse tótă gluma.

Amŭ senatŭ de vreme veche
Gârbovŭ, putredŭ, ruginitŭ,
La voințe-mĭ umiltŭ,
De n'are 'n lume pereche.

Amŭ și bande cu ciomege:
Totŭ flăcăĭ unulŭ și unulŭ
De omóră omŭ cu pumnulŭ,
Fără sfântŭ și fără lege.

Amŭ o léfă bunicică,
Și dupe împregiurărĭ,
Potŭ avea și înzestrărĭ.
Căcĭ unde nu curge pică.

Amŭ ș'o mică camarilă,
Căcĭ la curțile domnescĭ,
Camarile 'n vecĭ găsescĭ,
Vrêndŭ, nevrêndŭ și chiarŭ de silă.

Amŭ o curte de lacheĭ,
Și unŭ mare marecalŭ,
Unŭ vătafŭ oficialŭ,
Șefŭ alŭ chelneriloru meĭ.

Amŭ perucĭ, mândre livrele,
Trăsurĭ multe şi mulţĭ caĭ;
Si trăescŭ ca 'n sînŭ de raiŭ,
De şi vremile suntŭ grele.

Amŭ şi dresurĭ în afară,
Sprijinŭ bunŭ de la străinŭ;
Ş'asta âmple de veninŭ,
Pe toţĭ ceĭ ce ţinŭ la ţéră.

Amŭ posiţie pré bună:
Impĕratŭ mare suntŭ eŭ!
Nimicŭ fără Dumneḑeŭ
Găsescŭ aḑĭ că e minciună.

Căcĭ cum veḑĭ tu, lume dragă,
Dumneḑeŭ stă susŭ în cerŭ;
Elŭ nu face drumŭ de ferŭ,
Si 'n gheşefturĭ nu se bagă.

Dér' câtŭ suntŭ d'Impĕratŭ mare,
Peneşŭ Antéiŭ celŭ vestitŭ,
Rĕŭ 'mĭ-e témă c'a sositŭ
Timpulŭ meŭ de abdicare.

Nu e bine ca cu foculŭ
In totŭ timpulŭ sĕ glumescĭ:
Vine timpŭ de te căescĭ,
Căcĭ cum sciĭ e orbŭ noroculŭ.

S'A ALESU PRIMARU.

Astă-ḑĭ se alege
De către ciomege,
Comuna la noĭ.

Ura! să trăiască
Gaşca boerésca,
Nafilea ciocoĭ!

Astăḑĭ se numesce,
Şi se intăresce,
Marele Primarŭ

Ura! căcĭ ăstŭ postŭ,
E celŭ maĭ cu rostŭ
Pentru buzunarŭ.

Aḑĭ e ḑi de gală
Pentru capitală
Pentru ăstŭ oraşŭ.

Ce de vinŭ maĭ curse!
Câtŭ rachiŭ se supse!
Ce maĭ adălmaşŭ!

Biata Primărie,
Sta in văduvie,
Dérŭ însă acumŭ,

Bandele voióse
Cu bâtele gróse
Eşiră la drumŭ.

Eşiră şi 'ndată
Urna fu luată
De cu nóptea chiarŭ.

Şi astŭ-felŭ se dete,
De bandele bete,
Comunii Primarŭ.

D'acumŭ fie cine,
Vede fórte bine,
Că lucrulŭ s'a pusŭ,

Pe cale curată,
Dupĕ cum fu dată,
Porunca de SUSU.

Prin urmare, déră,
Rĕŭ să nu ne pară,
C'avemŭ aḑĭ ciocoĭ;

Să ne facemŭ cruce;
Că nu ne aduce
Primarŭ vr'unŭ Nemţoiŭ.

DURA

I.

Lăutarĭ, trageţi uă dură,
Din vióră şi din gură.
«Haĭ de! dura, dura, dura,
Pênĕ s'o umplea mĕsura,
C'aŭ să vie-atuncĭ d'a dura
Ceĭ ce bagŭ între fraţi ura.»

II.

Dura icĭ, dura colea,
Dura bate pajiştea;
Dura 'n tĕrgŭ pên' la palatŭ,
Dura chiarŭ din satŭ în satŭ.
Haĭ! veniţĭ copiĭ la jocŭ,
Şi băteţi-mĭ dura 'n locŭ,
Dĕrŭ batăţi'mĭ-o frumosŭ,
C'a datŭ cuţitulŭ de osŭ.
Trageţĭ danţulŭ: dura, dura!
Că s'a camŭ umplutŭ mĕsura,
Şi trântiţi-mi'ĭ d'a dura
Pe ceĭ carĭ sémĕnă ura,

III.

Haĭ, cocóne Lascarache,
Prind'-te lêngă Popa-Tache,
Şi trageţi-mĭ dura bine,
Căzăcesce, totŭ pe vine.
Hopa! hopa! în săltate
Amêndouĭ cu spete late.
Lipa, lipa şi 'n papucĭ,
Cumŭ jucaţĭ la Şépte Nucĭ!
Haĭ de! dura, dura, dura,
Şi-mĭ umpleţi bine mĕsura,

Căcĭ ca mâne toţi d'a dura
Veţĭ aşterne bătătura.

IV.

Vin cocóne Nicolache
Cu Barbă Négră Petrache,
Ce'mĭ umblaţi dupe Chindie,
Cândŭ nu'sŭ banĭ în visterie?
Haĭ! că dura vĕ aştéptă,
Ţéra tótă se deştéptă,
Şi Românĭĭ tragŭ de focŭ,
Batŭ dura totŭ în locŭ.
Haide! dura, dura,
C'aţĭ umplutŭ de totŭ mĕsura!
Maĭ trăgeţi'mĭ astăgĭ dura
Că mâne veniţĭ d'a dura.

V.

Haidĭ! acuma amêndouĭ,
Ghinărarilorŭ şi voĭ!
Unulŭ cu barba de ţapŭ,
Celŭ-l-altŭ cletinândŭ din capŭ,
Trageţĭ dura şi érŭ dura,
Să nu v'apuce căldura.
Susŭ de mână josŭ de vênă,
Hopŭ! jiganie bĕtrână.
Haide! dura, dura, dura,
Căcĭ de multŭ semĕnaţĭ ura,
Şi 'n curêndŭ cu toţĭ d'a dura,
Veţĭ aşterne bătătura.

VI.

Haĭ chirŭ Costeo cu Bizicu,
Cu Hiotŭ, cu volnicu.
Ia te uită pişicherĭĭ,
Vorŭ să jóce tot piperi,
Nu vorŭ dura cea română
Sĕ mi-o bată prin ţĕrână,
Nicĭ urşiĭ nu jocŭ de voie,
Veţĭ juca dĕrŭ de nevoie.

Haide! dura, dura, dura,
Că e doldora mĕsura,
Haide! dura, dura, dura,
C'o să veniţi toţi d'a dura.

VII.

Dura ici, dura colea,
Dura bate pajiştea,
Dura 'n dealŭ la Cotrăceni
Cu străini şi pămênteni,
Pe toţi dura-i învârtesce,
Şi-i asvêrlă românesce.
Vaĭ de tine OMU străinŭ,
Ce ne-adăpĭ totŭ cu veninŭ.
Haide dura, dura, dura,
Că s'a 'ntinsŭ rĕŭ secătura!
Daţi-o, măĭ băieţi d'a dura,
C'a datŭ p'afară mĕsura.

VIII.

Lăutarĭ, trageţi uă dură,
Din vióră şi din gură!
Şi trageţi-mĭ-o frumosŭ
C'a datŭ cuţitulŭ de osŭ.
«Haide! dura, dura, dura,
Pênĕ s'o umplea mĕsura:
C'aŭ să vie atuncĭ d'a dura,
Ceĭ ce 'n ţĕră sémĕnŭ ura!»

OCHELARII.

I

Marfă amŭ curată,
Şi sciŭ că se cată,
Astŭ-felŭ prin urmare,
Pe rêndŭ fie-care,
Poftiţi de vedeţi
Şi vĕ alegeţi:
Bogaţi ochelarĭ,

Pentru omenĭ marĭ;
Şi alţiĭ maĭ micĭ,
Pentru maĭ piticĭ.

II

Iată uă pereche, domnule ministre!
Pune-ĭ la ochĭ numaĭ şi aĭ ca să veĭ
Planurile negre, perfide, sinistre,
Ce urdescŭ străiniĭ în care te 'ncreĭ.

Ia-ĭ, privesce bine, şi d'aĭ cunoscinţă,
Veĭ prin eĭ abisulŭ în care ne-afunĭ
Ce-aĭ perdutŭ vederea?.. Ciudată fiinţă!..
Veĭ că 'n cerŭ uă-dată aĭ ca se respundĭ!.

III

Cetăţene dragă, cu scurtă vedere,
Încércă pens-neulŭ care ţi-lŭ oferŭ?
Nu veĭ ţéra-ţĭ geme cumplit de durere,
Strînsă în verige şi 'n cătuşĭ de ferŭ?...

Privesce!.. mişeiĭ cumŭ vîndŭ dreptatea!
Cum legea şi dreptul se spulber în vêntŭ.
Tiranulŭ sugrumă astă-dĭ libertatea,
Şi-şĭ calcă 'n picióre sacrulŭ jurămênt!..

IV

Dómnă!.. te opresce unŭ minut din cale!
Eşti sóţă, eşti mumă, aĭ sufletŭ cu dor!
Privesce prin sticla-mĭ! Veĭ ce mare jale
Ţĭ ascéptă pruncii? Ce rĕŭ viitorŭ!

Descéptă pe soţu-ţĭ care adĭ se vinde
Pe unŭ pumnŭ de aur pentru luxul teŭ.
Spune-ĭ că ăstŭ aurŭ e cursa ce 'ntinde,
Ceĭ ce ĭlŭ daŭ astă-dĭ, copilului seŭ.

V

Poporŭ! pentru tine amŭ adusŭ mulţime
De sticle curate, frumoşĭ ochelarĭ.
Printr'ênşii vedea-veĭ reaua ciocoime,
Vêndêndu-vĕ ţéra ca nisce samsarĭ.

Priviţi lume bună, cumŭ se jefuesce
Averea română, bunulŭ strămoşescŭ.
Vedeţi cumŭ străinulŭ aĝi se înţolesce!
Pênĕ când dormi-veĭ, suflet românescŭ?!

VI

Maĭ amŭ uă pereche, cu sticla maĭ mare,
Cu mândră vedere, şi bine făcuţĭ.
Cu ĝênşiĭ se vede chiarŭ peste hotare,
Peste văĭ şi déluri şi chiar peste munţĭ.

Pe aceia însă nu-ĭ daŭ la orĭ cine;
Trebue ochĭ ageri se védă cu eĭ.
In cutie déră, şi se-ĭ punemŭ bine...
Căcĭ ochiĭ de astă-ĝĭ sunt ochĭ de pigmeĭ.

VII

Marfă amŭ curată,
Si sciŭ că se cată.
Astŭ-felŭ prin urmare,
Pe rêndŭ fie-care,
Poftiţĭ de vedeţĭ
Şi vĕ alegeţĭ:
Bogaţĭ ochelarĭ,
Pentru ómenĭ marĭ;
Şi alţiĭ maĭ micĭ
Pentru maĭ piticĭ.

CANTARULU

I

— Haĭ! jupânŭ Stoene, gătesceţĭ cântarulŭ,
Că-ţĭ vinŭ muşterii ca să-ĭ cântărescĭ;
Aĭ să-ţĭ umpli bine astă-ĝĭ buzunarulŭ,
Ş'aĭ să facĭ parale să te procopsescĭ.

II.

— Opt-ĝecĭ de ocale! ţépânŭ e boerulŭ!
Ce maĭ ceafă latĕ şi numaĭ ciolanŭ;

— Da jupânŭ Stoene, căcĭ elŭ ministerulŭ
Il duce 'n spinare; ş'a fostŭ caimacamŭ.
Dér scóte daraoa relelor ce are,
Şi veĝĭ ce rĕmâne, câtŭ maĭ e de greŭ?
— Optŭ oca minciună, ĝece nepĕsare,
Cincĭ-ĝecĭ fum în creerĭ, şi restul tot seŭ,
— Dér ânimă frate şi creerĭ nu are?
— Soiulŭ ăsta de ómenĭ cândŭ aŭ maĭ avut!
Cântarŭ ca acesta nu-sŭ alte cântare,
Şi veĝĭ că nu bate nicĭ un tenchiŭ maĭ mult.

III.

—Ia poftim cocóne, şeĝĭ să-ţĭ iaŭ mĕsură!
Sépte-ĝecĭ ocale!... bre, şi asta-ĭ greŭ,
Acuma daraoa... mare 'ncurcătură!
Ce hârţóge-aĭ colea care te-atârnŭ rĕŭ?
Contracte de ósă! treĭ-ĝecĭ de ocale!
Sânge de treĭ Augustŭ, âncă douĕ-ĝecĭ
Douĕ-ĝecĭ defecte multe d'ale séle,
Peste totŭ ocale, tocmaĭ şépte-ĝecĭ.
— Inimă nu are? — Ba nicĭ consciinţă!
— Si cu tóte astea este ghinărarŭ!
— Póte fi şi paşă... Vĕ spun în credinţă,
Că'n dara nu bate nicĭ un dram măcarŭ.

IV.

Haĭţ cocóne-acumŭ vinŭ la cântărélă!
Ce'mĭ daĭ din cap ast-felŭ? Spune'mi-o curat?
De cântaru-mĭ óre aĭ vre-uă bănuială?
A trecutŭ prin ochiĭ celorŭ de la sfatŭ.

Patru-ĝecĭ ocale!.. slabŭ e ăstŭ boerŭ!
Dér la anulŭ póte c'o veni maĭ greŭ,
Déca pênĕ-atuncea totŭ în ministerŭ
Va sta totŭ la Culte ca să prindă seŭ.

De-omŭ scóte daraua d'acumŭ căţĭ-va anĭ,
Rĕutatea care inima-ĭ ocupă,
Şi istorióră din Căldăruşanĭ,
Un dram maĭ rĕmâne, pentr-un as de cupă

V.

Vinŭ, cocóne Nae, poftimŭ la tarabă!
Şépte-ţecĭ ocalei bine cântărescĭ!
Şi lumea te are de uă babă slabă!
De cântaru'mĭ insă să nu te 'ndoiescĭ.

Sĕ scótemŭ daraua crucĭĭ de la spate,
Şi acelorŭ pete de sânge uscatŭ,
Plusŭ din sala Bossel, vechile păcate,
Si veţĭ ce rămâne?.. Un ţero curatŭ!...

VI.

Cocóne Petrache, hasnatarŭ de frunte
Vin la rând acuma să te cântărescŭ!
C'aĭ să tragĭ ocale destule de multe
Nicĭ prin gând nu'mĭ trece, nu mĕ 'ndoesc.

Bre! dérŭ greŭ maĭ este! suta de ocale!
Ş'ar fi şi maĭ şi maĭ, insĕ ce păcatŭ!
Pórtă 'n spinare valorĭ nominale;
Cândŭ le scoţĭ daraoa s'aŭ 'mpuţinatŭ.

In realitate, precum vedeţĭ déră,
Hasnatarulŭ nostru, boerŭ cilibiŭ,
Cumŭ fi e hasnaua, fără para chióră,
E de greutate şi elŭ ifiliŭ.

VII.

Haĭ! părinte Tache, vino la mĕsură!
Insă lasă bâta când te cântărescĭ.
Suta de ocale...fără bĕutură!...
Douĕ sute ênsĕ cândŭ te ţucsuescĭ.

Sdravăn estĭ părinte cândŭ facĭ leturghie
Pe la mănăstirea de la Şépte-Nucĭ!
La cântarŭ atuncea tragĭ ocale-uă miă,
Numaĭ 'n cămaşe şi fără papucĭ.

VIII.

— Haĭ! jupân Stoene! gătesceţĭ cântarulŭ,
Că-ţĭ vinŭ muşterĭĭ ca să-ĭ cântărescĭ;

Aĭ să-ţĭ umpli bine astăţĭ buzunarulŭ,
Ş'aĭ să facĭ parale să te procopsescĭ.

CARTE DESCHISĂ

D-LUI PRIM-MINISTRU, (EX CAIMACAMU)

Amŭ dori să-ţĭ facemŭ aţĭ uă întrebare,
Déca nu vĕ este camŭ cu supărare.
Să-ţĭ maĭ ceremŭ voe? scimŭ c'o să ne-o daĭ!..
Prin urmare déră, haĭ nainte haĭ!
Dumneata eştĭ óre acelŭ boerŭ mare,
Patriotŭ alt'dată, cum n'a statŭ supt sóre,
Caimacamŭ alŭ ţéreĭ care-aĭ rĕsturnatŭ
Regimulŭ luĭ Cuza demoralisatŭ ?
Dumneata estĭ óre Catargiu care,
Resturnaşĭ statulŭ 'n luna luĭ Februare,
Şi promiteaĭ ţĕreĭ pace, libertate,
Drepturĭ, constituţiĭ şi moralitate ?
Déca estĭ acela, halalŭ dérŭ să-ţĭ fie,
Dreptatea-ţĭ de astă-ţĭ e ca 'n cea Vlăsie,
Şi poporu-ţĭ guştă a ta libertate,
Prin ciomagŭ, prin bâte, prin capete sparte.
Ce deosebire e 'ntr'acestŭ regimŭ,
Şi într'alŭ luĭ Cuza?.. spune ca să scimŭ!
Atuncĭ la putere, era totŭ Florescu,
Totŭ Tell, Costa-Foru şi cu Crezulescu!
Ţicĕtórea ţice: Năravulŭ din fire,
Nu póte să aibă în vecĭ lecuire.
Atuncĭ biata ţéră se preda hoţesce,
Astă-ţĭ ea se pradă maĭ tare, nemţesce;
Atuncĭ contracciulŭ favoritŭ era
Godillot francesulŭ... lipitórea rea;
Lucrurile astă-ţĭ în maĭ mare mergŭ:
Sute milióne le papă Strusberg.
Atuncea în ţéră nu eraŭ leĭ nouĭ
Şi se fura unulŭ, nu ca astă-ţĭ douĭ.
Atuncĭ camarila consta din femeĭ,
Aţĭ din marecalul şi din şvabĭ vre treĭ;
Erĭ sugruma Tunsulŭ, cavalerŭ banditŭ,

Si astă-ḑĭ Borfaşulŭ celŭ neînţolitŭ.
Erĭ domnia tiranulŭ, franc, neprefăcutŭ,
Cu voinţa-ĭ scrisă de elŭ în s t a t u t ŭ,
Astă-ḑĭ legea şade încă 'n fiinţă,
Dérŭ îmbrobodită ca uă Cheraţiţă;
Erĭ domnia puterea cu spadă, topuz,
Astă-ḑĭ vicleníe, trădare, abusŭ.
Erĭ se corupsese celŭ ce-era coruptŭ,
Aḑĭ poporulŭ simplu e de totŭ coruptŭ;
Erĭ prin baionete tiranulŭ domnia,
Astă-ḑĭ prin orgie... aḑĭ supt dumnéta,
Suntemŭ ca Jidanulŭ cândŭ fu jefuitŭ
Pe la Codrulŭ Herţi, codrulŭ celŭ vestitŭ,
Cândŭ i-a luatŭ totulŭ, totulŭ chiar lădiţa,
Dérŭ spre consolare ĭ-a lăsat cheiţă.
Spune-mĭ dérŭ, bădiţă, pentru ce atuncĭ
Dărămaşĭ pe Cuza? şi aḑi te aruncĭ
In hora ce jócă fără de ruşine,
Ministriĭ luĭ Cuza înfieraţĭ de tine?
Eĭ! bădiţă dragă! sĕ ţĭ-o spunemŭ noĭ:
Nu-ţĭ dedese ţie ţéra s'o jupoĭ,
Si d'aceiea Cuza, Domnulŭ desfrĕnatŭ,
Căḑu suptŭ urgie-ţĭ şi l'aĭ derĕmatŭ.

CALEA IERARHICA

Popa Tache 'n mahalale,
C'unŭ plutonŭ de haimanale,
Cu Giambaşulŭ celŭ voinicŭ,
Si cu nenea Borangicŭ,
Dupe ce-şĭ stropescŭ măseaua,
Dupe ce fură luleaua,
Esŭ la pândă 'n drumulŭ mare,
Esŭ cu băta la spinare,
Si pun biruri cum le place,
să le ésă de colace,
Si globescŭ pe ceĭ din cale,
Să le ésă la ocale.
Cărciumariĭ roşiĭ, cată,
Déca vorŭ ca să nu-ĭ bată,

Să le dea de bĕutură,
Fără plată séŭ mĕsură;
Căcĭ acelŭ ce nu voesce,
Să le dea ce eĭ doresce,
Capătŭ pentru socotélă,
Ḑece bâte şi uă trântélă.
De te ducĭ să cerĭ dreptate,
La vre-uă autoritate,
Fie-care bine scie,
Că mergĭ după ierarhie.
Epistatulŭ 'ţĭ dă una:
Asta este ca arvuna,
Érŭ domnul sub-comisarŭ,
Iţĭ dă două ca dreptŭ darŭ.
Comisarulŭ, şefŭ maĭ mare,
Iţĭ dă nouă pe spinare.
Si décă mergi la Agie,
Câte capeţĭ nu se scie.
La parchetŭ nu e scăpare:
Procurorulŭ celŭ maĭ mare,
Domnulŭ primulŭ procurorŭ,
Ḑicŭ, c'arŭ fi din céta lor,
Si că are ordinĭ date,
Ca pe roşiĭ cândŭ ĭ bate,
Banda cea oficială,
Să le dea şi-o părúială.
Vedeţĭ dérŭ că e cu capŭ,
Domnulŭ D e s c h i d e D u l a p ŭ,
T ă c e a-a n estimpŭ nu tace,
Drumu'n lume-aşa se face.
Judiĭ de instrucţiune
Iţĭ facŭ uă corecţiune,
Si indată te treḑescĭ
Cotŭ la cotŭ la Văcărescĭ.
Procurorulŭ generalŭ,
După procesulŭ verbalŭ,
Iţĭ dă sigurŭ, pe prinsóre,
Ancă-unŭ anŭ de 'nchisóre.
Érŭ ministrulŭ ca Pilatŭ,
Cere apă de spălatŭ,

Si décă reclami mai susŭ,
Ĭĭ spune că e supusŭ
Domnuluĭ conţŭ de la Rhinŭ
Ca orĭ-ce Prusacŭ străinŭ.
Prin urmare, nu-ţĭ rĕmâne
Nicĭ chiarŭ dreptulŭ unuĭ câne,
Căcĭ pe calea ierarhieĭ,
Pe pământulŭ Romănieĭ,
Orĭ-ce drumŭ ’ţĭ este ’nchisŭ,
Orĭ ce dreptŭ ţi-e astă-ḑĭ stinsŭ,
Si pênĕ la ceĭ juraţĭ,
Totŭ cu pumnii ’n capŭ te baţĭ.
Prin urmare, dragulŭ meŭ,
Dă jalbă luĭ Dumneḑeŭ:
Póte s’o ’ndura de noĭ
Să ne scape de ciocoĭ.

DIVORCIULU

(Pe aria Mirele Românieĭ.)

Mândră fată de Romnŭ,
Măritată c’unŭ păgânŭ
Se desparte ’n Bucurescĭ,
Susŭ în curţile Domnescĭ.
Fata luĭ Stefanŭ celŭ-Mare,
Frumósă ca sântulŭ sóre,
Se desparte d’alŭ eĭ soţŭ,
Si-lŭ gonesce ca p’unŭ hoţŭ.

Dute de unde-aĭ venitŭ
Neamţule ne’nţolitŭ } bis.

Cruda sórtă o ’nsoţise,
Cu unŭ svabŭ ce n’o iubise,
Cu unŭ Flencheşŭ de la Rhinŭ,
Chiarŭ cu sufletulŭ străinŭ.
Dér acumŭ Domnulŭ de susŭ,
Ĭlŭ gonesce spre apusŭ,
Şi nevasta cu sictirŭ
Ĭl pornesce la spaţir.

Dute, dute, n’aĭ mai fi
Că n’amŭ pe cine dori } bis.

Cum ĭĭ ḑice ? Cine este ?
Flencheş, némţul din poveste,
Zmeŭ în bere descântatŭ,
Séŭ vr’unŭ şerpe veninatŭ ?
Multŭ e slutŭ şi fără sare !
Multŭ e prostŭ de sémĕn n’are !
Putea ţine cu elŭ casă
Drăgălaşa luĭ mirésă ?

Dute draculuĭ d’aicĭ
Cu toţĭ nemţiĭ tĕĭ calicĭ } bis.

Ca şi chipul luĭ smolitŭ,
Mâna-ĭ pusă pe hrăpitŭ.
Şi ’n cincĭ anĭ bieteĭ neveste,
I prăpădi biata zestre.
Cum ’ĭ ḑice Neiculiţă ?
Ne’nţolitul, măi bădiţă!
Cine naiba l’a adusŭ ?
Batĕ-lŭ Dumneḑeŭ de susŭ!

Dute, dute în pustiĭ,
Şi ’n dărătŭ să nu maĭ viĭ } bis.

Cine-o ḑice să maĭ stea,
Inghiţil-arŭ Dunărea ;
Cine-o ḑice că ĭ Romănŭ,
Fie totŭ ca elŭ păgânŭ.
Limba nóstră cândŭ vorbesce
Pe nemţie o pocesce,
Ş’a juratŭ că pruncii seĭ,
Or fi de cătŭ elŭ maĭ rĕĭ.

Dute, dute, Némţ străin,
Şi-ţĭ bea berea de la Rhin } bis.

Flencheş, Flencheş, dăne pace,
Că nevasta-ţĭ nu te place ;
Ia-ţĭ toiagulŭ într’uă mână,
Că nu facĭ pentru Romănă.
Dute, Némţule ursuzŭ,
Dute copilŭ de mofluz
C’aĭ venitŭ ne’nţolitŭ

Şi la noĭ te-aĭ procopsitŭ.
Dute, şi să viĭ 'napoĭ
Cănd te-om maĭ aduce noĭ } bis.

Horă mândră românéscă,
Acum să se 'nvêrtéscă.
Peste Prut peste Carpaţĭ,
P'unde féta are fraţĭ.
Si cu toţĭ să 'ngrijimŭ,
Un noŭ mire sĕ-ĭ găsimŭ,
Mire bunŭ ca s'o iubéscă,
De copiĭ sĕ 'ngrijéscă
Érŭ tu Némţule te cară,
Că ne-aĭ făcut de ocară. } bis.

CANDIDATUL

Domnilorŭ alegĕtorĭ!
D'orĭ-ce partidĭ şi culorĭ,
Etă — alegerile nouĭ!
De aceea vinŭ la voĭ,
Să vĕ facŭ, cu umilinţă,
Profesia'mĭ de credinţă.
Amŭ fostŭ, suntŭ şi amŭ să fiŭ,
Totŭ-dé-una muşteriŭ;
Si chiarŭ sufletulŭ 'mĭ-aşŭ vinde,
Aceluĭ ce 'mĭ-arŭ pretinde,
Déca 'n scimb 'mĭ-ar da mandat,
Si m'ar face deputatŭ.
Aşŭ dori, déca se póte,
Dintre colegile tóte,
Colegiulŭ celŭ maĭ chiaburŭ,
De şi n'aşŭ găsi cusurŭ,
Nicĭ celor-l-alte colege,
Căndŭ arŭ vrea a mĕ alege.
Dĕrŭ 'mĭ pare, dĕŭ 'mĭ pare,
Că colegiulŭ celŭ maĭ mare,
Sună bine la ureche,
Căndŭ boerĭ de vremea veche,
Aŭ puterea 'n mâna lorŭ,

Si domneseŭ peste poporŭ.
Eĭ! dĕrŭ déca-a mea dorinţă,
Póte-arŭ fi peste puţină,
Déca chiaburiĭ ceĭ marĭ,
Avuţiĭ proprietarĭ,
N'orŭ voi să-mĭ dea mandatulŭ,
Si arŭ alege pe altulŭ,
Alégă-mĕ atuncĭ ceĭ micĭ,
Proprietariĭ calicĭ.
Si eĭ iérŭ de nu voescŭ,
Colegiulŭ orăşenescŭ,
Iĭ daŭ voe a m'alege,
Chiarŭ prin bătă şi ciomege.
Erŭ căndŭ,— Dumneḑeŭ ferésca—
Nicĭ eĭ să nu mĕ voéscă,
Atuncĭ chiarŭ cu preţŭ de banĭ,
Să m'alégă la ţĕranĭ,
Căcĭ atătŭ dorescŭ de tare,
Să mĕ ducŭ în Adunare,
In cătŭ gata suntŭ să facŭ
Dup' alŭ guvernuluĭ placŭ,
Să vêndŭ ţéra la Jidanĭ
La Muscalĭ, la Musulmanĭ,
Să rupŭ constituţiunea,
Să provocŭ invasiunea,
Să-mĭ ucigŭ copilulŭ meŭ,
Să vêndŭ chiarŭ pe Dumneḑeŭ,
Vedeţĭ dĕrŭ alegĕtorĭ!
D'orĭ ce partidĭ şi culorĭ,
Mĕ căpătuiţĭ maĭ bine,
Cu vr'unŭ mandatŭ şi pe mine,
Căcĭ alt-mintrelĭ, drept vĕ spun,
In capulŭ bandeĭ mĕ punŭ,
Si cu Popa şi Giambaşulŭ,
Speriiŭ ţéra şi oraşulŭ,
Si m'alegŭ, cu orĭ-ce preţŭ,
De guvernŭ, 'n vr'unŭ judeţŭ;
Căcĭ guvernulŭ, sciţĭ pré bine,
Cată ómenĭ totŭ ca mine.
Costa-Forulŭ nu v'a spusŭ.

Că suntŭ ordine de s u s ŭ,
Să s'alégă tot lacheĭ,
Să facă ce-o vrea cu eĭ?
Căcĭ alt-mintrelĭ, celŭ tufanŭ,
S'o preface 'n iataganŭ
Si din umĕrŭ aŭ să sară,
Multe capete 'n ţéră,
Erŭ pe uliţe va curge,
Riurĭ marĭ, riurĭ de sânge.
Acumŭ dérŭ alegetorĭ!
Vreţĭ ast-felŭ de sĕrbătorĭ,
Cumŭ gătesce Costa-Foru,
Care iubesce poporulŭ?
Alegeţĭ independinţiĭ,
Si-ţĭ vedea cumŭ vĕ sărŭ dinţiĭ,
Alegeţĭ pe liberalĭ,
Să pomeniţĭ de hamalĭ,
Daţĭ o cameră ostilă,
Să vĕ plângă toţĭ de milă;
Poftiţĭ c'oposiţiunea
Şi vedeţĭ invasiunea,
Că 'n Rusciuk suntŭ multe mii,
Totŭ neferĭ, deliĭ, beşliĭ,
Carĭ trecŭ Dunărea 'n notŭ,
Sĕ vĕ lege cotŭ la cotŭ;
C'aşa a promisŭ Cadiu,
Luĭ chirŭ Lascarŭ Catargiu,
Celuĭ care astă-ḑi duce
Guvernulŭ luĭ T u r t ă - d u l c e.
Aşa dérŭ ne-amŭ 'nţelesŭ,
Si suntŭ sigurŭ de alesŭ. —

D-LUI PRIM-PROCURORU

Uă grea aporie amŭ de deslegatŭ,
Si cătăndŭ prin lume unŭ omŭ 'nvĕţatŭ
Ca să-mi-o deslege, aflaiŭ din poporŭ,
Că omulŭ meŭ este primul-procurorŭ.
Estĭ burduf de carte, estĭ f e l t c e r în legĭ,

Şi poţĭ aporia-mĭ ca sĕ mĭ-o deslegĭ.
De aceia dérŭ cu *sevasă* mĕ 'nchinŭ,
Ca din înălţimea înaltuluĭ *cinŭ*,
Unde-a vóstră minte şi cărturărie
V'a cocoţatŭ astă-ḑi, prin *Dulăpărie*,
S'aveţĭ evghenia sĕ-mĭ *ecsighisiţi*.
De ce toţĭ zevzecĭĭ suntŭ aḑĭ procopsiţĭ?
De ce legea-ĭ scrisă numaĭ pe hârtie?
De ce-a ajunsŭ dreptulŭ o umbră să fiă?
De ce slugăria aḑĭ are cătare?
De ce ciocoiaşiĭ ne sarŭ în spinare?
De ce s'arestéză ceĭ ce suntŭ bătuţĭ,
Şi ceĭ care bate rĕmânŭ nevĕḑuţĭ?
De ce bande bete, crema puşcărieĭ,
Bate cetăţenĭĭ în faţa Agieĭ?
De ce siguranţă nu maĭ e'n oraşŭ?
De ce la cheremulŭ orĭ-căruĭ pungaşŭ
E omulŭ de bine? cu dreptŭ este óre,
Să n'avemŭ cu toţiĭ locŭ sub sântulŭ sóre?
Învĕţaţiĭ doctorĭ, în legislatură
Înotŭ tótă ḑiua, facŭ atâta gură,
Discută principiĭ ş'articolĭ din codŭ,
Deslegŭ cu a lorŭ limbă gordianulŭ nodŭ;
Dérŭ vorba lorŭ n'are nicĭ unŭ căpătâiŭ,
Să 'nvêrtescŭ într'una totŭ într'unŭ călcâiŭ.
Ifosŭ îşĭ daŭ mare, dérŭ facŭ eĭ vre-o trébă?
Aşŭ! suntŭ bunĭ de paie, de ciairŭ, de iarbă!
Legile sĕ fiă rele, vicióse?
Séŭ ce-ĭ ce le aplică suntŭ slugĭ păcătóse?
Legea e de vină séŭ aplicătorulŭ,
Ce supt greutatea-ĭ strivesce poporulŭ?
După mine legea e o ţesătură,
Casă de păiagenŭ pentru 'ncurcătură
Muscelorŭ micuţe, pe care le-apucŭ,
Dérŭ cele marĭ ênsĕ o rupe şi fugŭ.

Aşŭ dori, *psichi-mu*, s'aflu *fanerosŭ*
Ce părere are chirŭ *Tacopulos*,

Şi cum elŭ putea-va astă aporie
Ca sĕ mi-o deslege aḑĭ pe românie,
Căcĭ, *mărmăra* e astă-ḑĭ, de n'o fi German.
Proschino psihi-mu, arhonŭ Tacianŭ.

1871

MANIFESTULU GRAFULUI

Dragiĭ meĭ alegĕtorĭ! onorabilĭ ciomăgaşĭ!
Cavalerĭ aĭ sânteĭ bâte, şi cinstiţĭ puşcăriaşĭ!
Innecat suntŭ de paraponŭ, sufletu-mĭ arde în spuză,
Treĭ oca şi jumĕtate îmĭ atârnă biata buză,
Către cine sĕ'mĭ vĕrsŭ foculŭ? cuĭ sĕ'ĭ spunŭ a mea durere?
De la cine sĕ cerŭ astăḑĭ parigoriĭ, mângâere?
De la voĭ, ce peste ţĕră domniţĭ astăḑĭ prin ciomagŭ:
Decĭ la bara Dumnévóstră pe guvernŭ astăḑĭ ilŭ tragŭ.
Cu dreptŭ este? e cu cale? Astŭ-felŭ óre se cuvine
Sĕ se pórte ministerulŭ c'unŭ boerŭ bĕtrânŭ ca mine?
Are noimă să mĕ jóce, să mĕ strângă între uşă?
Vicleimŭ este comuna? Şi eŭ óre suntŭ păpuşă?
Voĭ sciţĭ bine, câtă trudă mi-amŭ datŭ eŭ prin mahalale,
Câte jertfe maĭ făcut-amŭ, câtŭ plătit-amŭ la ocale,
Marturĭ iaŭ pentru acésta, douĕ-ḑecĭ de cârcimarĭ,
Bez stomacurile vóstre c'a cămilelorŭ de marĭ.
Unde maĭ puĭ alergatu-mĭ cu mantaoa într'unŭ peşŭ,
Treerândŭ prin mahalale în papucĭ şi fără meşĭ!
Unde maĭ puĭ căciulirea.... Auḑĭ colo na! unŭ grafŭ,
Sĕ-lŭ veḑĭ făcândŭ temenele unuĭ mojicŭ din isnafŭ.
In sfârşitŭ le-amŭ făcutŭ tóte... Dérŭ tóte-mĭ suntŭ în zadar,
Căcĭ guvernulŭ vrea pe altulŭ sĕ'ntăréscă de primarŭ!
Trébă-ĭ asta? Se cuvine? Eŭ, boerŭ, grafŭ şi hagiŭ,
Botezatŭ de Popa Tache cu aghĭasmă de rachiŭ;
Eŭ care maĭ multe voturĭ amŭ avutŭ de'câtŭ ceĭ-l-alţĭ,
Eŭ cinstitŭ cu decoraţiĭ şi de Papĭ şi de 'mpĕraţĭ,
Sĕ fiŭ astă-ḑĭ datŭ d'o parte ca orĭ-care omŭ nătângŭ!
Of! paraponulŭ mĕ 'nécă, şi nu potŭ de locŭ sĕ plângŭ!
A găsitŭ óre guvernulŭ c'amŭ puţine calităţĭ?

Nu suntŭ de dreptŭ preşedinte la orĭ-ce societăţĭ?
Nu le-amŭ înzestratŭ pe tóte cu locurĭ în Bucurescĭ?
Cu venituri însemnate şi cu daruri chiarŭ domnescĭ?
N'amŭ făcutŭ bibliotece pe hârtie totŭ mereŭ?
Vedeţĭ daca nu mĕ credeţĭ pe cea de la Atheneŭ!
Apoĭ în străinătate, făcut-amŭ ţĕreĭ ruşine?
La conciliulŭ din Roma nu m'amŭ purtatŭ óre bine?
Fără votu-mĭ perdea Papa infailibilitatea:
Eŭ şi George Brătianu i-amŭ redatŭ érŭ santitatea!
Vedeţĭ dérŭ, catatrecsélă! cu dreptŭ e sĕ fiŭ gonitŭ,
Eŭ dintre aleşiĭ bâteĭ celŭ maĭ mare favoritŭ;
Eŭ sĕ remânŭ după uşă abia unŭ consilierŭ,
Nu maĭ fiindŭ-c'aşa place celorŭ de la ministerŭ!
Cândŭ din contr'arŭ fi cu cale, fiindŭ-că suntŭ iuschiuzarŭ,
Eŭ sĕ fi fostŭ, érŭ unŭ altulŭ, heretisitŭ de Primarŭ!

Facŭ apelŭ la voĭ dérŭ astăḑĭ, dragĭ hamalĭ, iubiţĭ giambaşĭ,
Ciomăgaşĭ de tótă mâna, prea cinstiţilorŭ pungaşĭ;
Şi maĭ alesŭ la acela ce 'ntre voĭ pórtă potcapŭ,
Care pe nerăsuflate dă ocaoa peste capŭ,
Cuviosulŭ Popa Tache, părintele sufletescŭ,
Sprijinulŭ moralŭ, şi stĕlpulŭ guvernuluĭ boerescŭ;
Facŭ apelŭ si vĕ rogŭ fórte, ca cu toţĭ sĕ stăruiţĭ
La guvernŭ, căruia sunteţĭ, maĭ d'aprópe favoriţĭ,
Ca saŭ sĕ mĕ primăréscă chiarŭ acum imediatŭ;
Saŭ sĕ mĕ despăgubéscă d'eşarpa cĕ-amŭ cumpăratŭ.

Graf-Hagi Scarlat, Conte de Rosseti.

1871.

MAIULU BANDELORU

Ce maĭ pompă şi alaiŭ!
Ce maĭ chefŭ şi ce maĭ traiŭ!
Banda face p'ăntêiŭ Maiŭ!
Nu e colţŭ nu e grădină
Sĕ nu fiă bute plină,
Şi banditĭ care închină.

*

De cu séră trece cete,
Cu stomacurĭ de burete,
Şi cu gâtulŭ friptŭ de sete;
Una trece alta vine:
Totŭ voinicĭ care sugŭ bine,
Şi tragŭ danţulŭ totŭ pe vine.

In totŭ loculŭ chefŭ sĕ fie,
Chefŭ, zurbale, şi beţie;
Programa-ĭ de la Agie:
In totŭ loculŭ ţucsuială,
In totŭ loculŭ părnială,
Mestecată cu trântélă.

Popa Tache, se'nţelege,
Ca unulŭ ce-ĭ capŭ de lege,
Cată masa s'o deslege;
Şi molifta sĕ citéscă,
Vre unŭ cercŭ sĕ nu plesnéscă,
Vinulŭ sĕ se risipéscă.

Iată-l dérŭ numa 'n papucĭ,
C'unŭ haĭticŭ de dalcaucĭ,
Croind'o la şépte nucĭ.
Érŭ cu statulŭ luĭ majorŭ,
Este primulŭ procurorŭ
Şi Bizicu-ajutorŭ.

In grădină-ĭ masă mare,
Numaĭ sticle şi pahare
Şi puţină de-mâncare;
Căcĭ do toţĭ bine sĕ scie,
Că mâncarea-ĭ fudulie
Cândŭ e vorba de beţie.

Iată popa volintirulŭ,
Cum îşĭ pune petrahirulŭ,
Şi 'nhaţă 'n braţe clondirulŭ;

Şi începe sĕ citéscă
O molitfă beţivéscă,
După regula popéscă.

Şi citesce cât citesce,
Şi d'o dată se opresce,
Din clondirŭ maĭ ţucsuesce.
Érŭ banditiĭ toţĭ în corŭ,
Ţine isonŭ din urciorŭ,
Gâlgâindŭ încetişorŭ.

Icĭ vestitulŭ Pitpalacŭ
Jócă 'n locŭ că e turlacŭ,
Şi în capŭ cu basamacŭ;
Érŭ Purcică lângă uşă
Sare 'n susŭ ca uă păpuşă,
Gâlgâindŭ mereŭ din guşă.

Epistaţiĭ pe la mese,
Toţĭ cu mânece sumese,
Grămădescŭ ocale dese;
Şi unŭ domnŭ sup-comisarŭ,
E de jurnă la grătarŭ,
Jucândŭ rolŭ de bucătarŭ.

Comisarulŭ, ca maĭ mare,
Iĭ totŭ cată 'n buzunare,
Sĕ nu piară din pahare.
Iarŭ Bizicu ca unŭ chiorŭ,
Şi cu primulŭ procurorŭ,
Se certŭ pentru unŭ urciorŭ.

Lăutariĭ, în nescire,
Tragŭ pe córda cea subţire:
Aĭ du-ĭ du-ĭ la Mănăstire.
Şi Părintele-vâlvoiŭ,
Blagoslovindŭ unŭ butoiŭ,
S'a pornitŭ pe tontoroiŭ.

1871

DUPE MAIU

Tótă nóptea 'ntr'o beţie
A dus'o popa mereŭ
Intr'unŭ brâŭ, intr'o chindie,
Intr'unŭ danţŭ şi birulŭ greŭ.

Şi cu pletele pe spate,
Şi cu pĕrulŭ totŭ vâlvoiŭ.
Şi cu maţele'necate
De aghiasmă din butoiŭ.

Gârlă fu de bĕutură,
Gâtleju-ĭ fu pâlnie,
Gura-ĭ sluji de mĕsură,
Şi turna să gâlgâe.

Tótă banda, la pomană.
Datoria îşĭ făcea,
Unulŭ ţucsuea c'uă cană,
Altulŭ bea dintr'uă ulcea.

Iarŭ cândŭ fu spre diminéţă
Se întinse unŭ norŭ grosŭ,
Şi în creerĭ grósă céţă,
In câtŭ toţĭ picară josŭ.

Icĭ, Bizicu latŭ căḑuse
Lângă primulŭ procurorŭ,
Care şi elŭ s'aşternuse
Pe pământŭ, lâng'unŭ urciorŭ.

Dincócĭ, Pitpalacŭ picase
Lângă nea Andreĭ Purcică,
Care camŭ multŭ se luptase
C'o pustie de ulcică.

Numaĭ popa sta 'n picióre
Şi-ĭ trăgea la tontoroiŭ,

Sugându óle şi urcióre,
Făcându c'ochiulŭ la butoiŭ.

Dérŭ d'o dată se opresce
Şi se clétină din şale,
Mersulŭ i se 'mpleticesce,
C'a slăbitŭ din balamale.

«Una douĕ, ţin'-te bine.»
«Bată-lŭ sfântu basamacŭ.»
Cade popa... Ce ruşine!
Dreptŭ cu nasu 'ntr'unŭ cénacŭ.

* * *

Pe cerŭ sórele rĕsare.
Beĭḑadéoa e sculatŭ;
Arde 'n focŭ de nerăbdare
Sĕ s'alégă deputatŭ.

Dérŭ nu-'ĭ popa! nu maĭ vine!
Nu i s'a zăritŭ giubéoa!
Vaĭ sĕ nu dea de ruşine,
Că se 'mpuşcă Beĭ-zadéoa.

Pune caiĭ la trăsură
Şi étă-lŭ la şépte nucĭ,
La loculŭ de bĕutură
Alŭ bravilorŭ dalcaucĭ.

«Heĭ! sculaţĭ, strigă boerulŭ,
Haĭ! beţivilorŭ, ce staţĭ?
Susŭ, că vĕ trăsnesce cerulŭ!
Tocmaĭ astă-ḑĭ mĕ lăsaţĭ?

«Scólă, Popo, luate-ar dracu,
Scólă, huture posnaşŭ;
Lasă óla şi cénacu,
Că te raḑŭ ca p'unŭ pungaşiŭ.

«Bravo! musiu Vasilache!
Bravo, nene procurorŭ!
Cu beţivulŭ Popa Tache
Daţĭ concerte din urciorŭ!

«Aḑĭ ajungă-vĕ atâta!
După mine toţĭ veniţĭ
Lăsaţĭ óla, luaţĭ bâta:
Cu voĭ suntŭ, cu mine fiţĭ.»

Ura! strigă banda tótă,
Ura! strigă Popa Tache.
Şi cu toţĭ pornescŭ pe pórtă
După prinţulŭ *Dumitrache.*

1871

PUBLICATIUNE.

A sositŭ lipcanulŭ, pornitŭ de la Iaşĭ
Cu o veste nouă, aicĭ în oraşŭ.
Pristavulŭ pe strade are s'o citéscă,
Ba chiarŭ *Monitorulŭ* are s'o obştéscă,
Barabancĭ vorŭ bate ca s'adune lume.
E seriosŭ lucru!.. nu vĕ pară glume!
«*Fosta Adunare ce s'a disolvatŭ,*
«*Espresia ţĕreĭ n'a representatŭ!*»
Giaba! aşa este! nimicŭ nu-ĭ de ḑisŭ.
Căcĭ lipcanulŭ nostru e fórte convinsŭ.
Aşa e! veḑĭ bine! probe chiarŭ vĕ dămŭ!
Să judecămŭ strêmbŭ, ênsĕ dreptŭ sĕ stămŭ...
Dac'arŭ fi fostŭ dênsa dup'alŭ ţĕreĭ placŭ,
N'arŭ fi fostŭ şi dup'alŭ conţuluĭ prusacŭ?
Déc'arŭ fi fostŭ scósă din voinţa ţĕreĭ,
N'arŭ fi fostŭ smeritá 'naintea puteriĭ?
Căcĭ ţéra acésta, după cum se scie,
Are *dreptŭ* smerită în vecĭ ca să fie.
Déca disolvata nóstră adunare,

Era patriotă, cum o striga tare,
Maĭ scormonea óre ascunsulŭ misterŭ
Ingropatŭ supt şina drumuluĭ de ferŭ?
Maĭ căta cu sete, maĭ căta sĕ vadă
Câte obligaţiĭ aŭ rĕmasŭ în ladă,
Şi astŭ-felŭ sĕ scótă pe her von Ambron
Din ascunḑétórea luĭ de după tronŭ?
Maĭ da sfóră 'n ţéră, maĭ striga în lume,
Că Jaques mitroşise ale ţĕreĭ sume,
Şi maĭ tăia nasulŭ prinţilorŭ germanĭ,
Vrêndŭ, ca maĭ nainte, sĕ-ĭ lase golanĭ?
Şi cu memorandulŭ, şi cu acea scrisóre!
Frumosŭ se purtară? Cu dreptulŭ fu óre?
Dérŭ de astă dată îĭ veni de hacŭ
Prafulŭ de sub talpa conţuluĭ prusacŭ.
Guvernulŭ îĭ dete curatŭ cu sictirŭ,
Ş'o trimise 'ndată iute la spaţirŭ.
Acumŭ Adunarea, ce se va alege
Prin forţa armată şi chiarŭ prin ciomege,
Are ca sĕ fiă, fără îndoélă,
Tótă pe sprâncénă şi pe poruncélă;
Căcĭ altŭ-felŭ cum merge cele sĕrbătorĭ,
Cele luminaţiĭ, poponeţĭ şi florĭ,
Care, *Monitorulŭ* după cum afirmă
Şi ministriĭ ţĕreĭ după cum confirmă,
S'aŭ făcutŭ de ţéră în modŭ spontaneŭ...
Cum mărturisesce însuşĭ Asmodeŭ?!!!

1871

METERHANEAOA

I

Sĕ'ncépă Meterhanéoa,
Că s'a alesŭ Beĭ-zadéoa;
Să se vestéscă prin surle,
Chiarŭ prin târgŭ câiniĭ sĕ urle:

Chiŭ! chiŭ! chiŭ! şi ha! ha! ha!
Trăiască *Măria Sea!*

II

Sĕ s'audă peste mări,
Peste mări şi peste ţĕri;
Sĕ se ducă pomina,
D'aicĭ pênĕ la Ianina.
Chiŭ! chiŭ! chiŭ! şi ha! ha! ha!
Trăiască *Măria Sea!*

III

Bine-ĭ şade decoratŭ,
Parcă-ĭ sorcovă curatŭ ;
Plinŭ de crucĭ şi de crucióie,
Şi gătitŭ ca o brĕzaie.
Chiŭ! chiŭ! chiŭ! şi ha! ha! ha!
Trăiască *Măria Sea!*

IV

Din ţigară 'mpărătéscă
A doritŭ sĕ duhănéscă,
Şi chiefulŭ şi l'a făcutŭ,
Beĭ-zadéoa arnăutŭ.
Chiŭ! chiŭ! chiŭ! şi ha! ha! ha!
Trăiască *Măria Sea!*

V

Pentru unŭ mucŭ de ţigară
Vru sĕ vêndă biata ţéră ;
Érŭ pentr'unŭ puiŭ de chibritŭ
Numaĭ Prutulŭ a plătitŭ.
Chiŭ! chiŭ! chiŭ! şi ha! ha! ha!
Trăiască *Măria Sea !*

VI

Ura! s'a făcutŭ pe placŭ
Domnuluĭ conţŭ celŭ prusacŭ.

Acumŭ, sigurŭ că nu perŭ
Ceĭ băgaţĭ în drumŭ de ferŭ.
Chiŭ! chiŭ! chiŭ! şi ha! ha! ha!
Trăiască *Măria Sea!*

VII

Domnilorŭ proprietarĭ,
Arnăuţĭ, vechĭ ciohodarĭ,
Alesulŭ se vĕ trăiască,
Că-ĭ de viţă arnăuţéscă,
Chiŭ! chiŭ! chiŭ! şi ha! ha! ha!
Trăiască *Măria Sea!*

VIII

Burtă-verde 'navuţiţĭ,
Slugĭ ciocoilorŭ smeriţĭ,
Bine faceţĭ de uitaţĭ
C'aţĭ fostŭ de eĭ înjuraţĭ.
Chiŭ! chiŭ! chiŭ! şi ha! ha! ha!
Trăiască *Măria Sea!*

IX

Ura! sĕ trăiască déră
Se vĕ maĭ bată la scară :
Sĕ vĕ prinză de ureche
De stĕlpŭ, ca în vremea veche!
Chiŭ! chiŭ! chiŭ! şi ha! ha! ha!
Trăiască *Măria Sea!*

X

Şi ca sĕ nu-lŭ deochiaţĭ,
Faceţĭ bine de 'lŭ scuipaţĭ ;
Căcĭ pórtă pe obrazŭ,
Spuma altuĭ vechiŭ merazŭ.
Chiŭ! chiŭ! chiŭ! şi ha! ha! ha!
Trăiască *Măria Sea!*

1871

ȚECE MAIŬ

— Ce e? ce s'a 'ntêmplatŭ éră?
Vr'unŭ nuoŭ Augustŭ în treĭ?
Séŭ a intratŭ Turci 'n ţéră,
Ş'a 'nceputŭ prădarea eĭ?

Aste tunurĭ, ce trosnesce
Şi din somnŭ ne-a desceptatŭ,
Lucru bunŭ nu prevestesce!
Spune-ţĭ, ce s'a întêmplatŭ?

— O! staĭ lume! nu aibĭ témă!
Nu suntŭ Turcĭ, ci e alaiŭ!
Stăpânirea aḑĭ te chiamă,
Sĕ serbeḑĭ pe Ḑece Maiŭ!

Sĕ te bucurĭ că mergĭ bine,
C'aĭ ajunsŭ cum n'aĭ gânditŭ;
Sĕ te mirĭ de unde-ţĭ vine
Fericirĭ, ce te-aŭ găsitŭ.

Aḑĭ ĭ-a cincea-aniversare,
De cândŭ dreptulŭ celŭ divinŭ,
Satara-belea 'n spinare
Iţĭ căḑu, ca din seninŭ.

Alŭ cincilea prasnicŭ mare,
De cândŭ noĭ amŭ căpătatŭ
Fĕt-frumosŭ, ce sémănŭ n'are.
Fĕt-frumosŭ nedeochiatŭ.

Te gătesce, lume bună,
Ca sĕ-ĭ faci astă-ḑĭ icramŭ.
N'auḑĭ musicele sună?
N'aĭ vĕḑutŭ nicĭ unŭ programŭ?

Eşiţĭ iute! Aidĭ pe strade!
N'auḑiţĭ? de ce maĭ staţĭ?

Vreţĭ óre, cumŭ nu se cade,
Sĕ fiţĭ scoşĭ de epistaţĭ?

Vĕ 'mbrăcaţĭ cu toţĭ în gală,
Şi nu vĕ opriţĭ în drumŭ.
Aidĭ! în dealŭ, la catedrală,
Ca sĕ fiţĭ la Te-Deum.

Sĕ vedeţĭ mare minune,
Să vedeţĭ unŭ arhiereŭ,
Ce prin falşă rugăciune
Supĕră pe Dumneḑeŭ.

De acolo mergeţĭ éră
La palatŭ, ca sĕ vĕ 'nscriţĭ
In registrulŭ de la scară,
Décă vreţĭ sĕ n'o păţiţĭ.

Ş'apoĭ séra 'n Cişmegiŭ,
Negreşitŭ sĕ vĕ aflaţĭ,
C'a pusŭ domnulŭ Katargiŭ
Sĕ s'aprinḑă luminaţĭ.

Primăria, *cea datóre*,
A făcutŭ cheltuelĭ marĭ,
Cu băşicĭ multiculóre!
Ş'unŭ tacâmŭ de lăutarĭ.

Ce e dreptŭ, banĭ nu-sŭ în casă,
Dérŭ suntŭ credite, cum sciţĭ,
Mergeţĭ, mergeţĭ ce vĕ pasă!
Parcă voĭ o sĕ plătiţĭ!

Zamfirica vrea sĕ scie
Că n'are nimicŭ pe ea?
Ea vrea conciŭ şi sangulie,
Că-ĭ lipsesce ferigea!!!...

1871

ODA BEI-ZADELEI

Ţicĕ lumea orĭ ce-arŭ ţice,
Dragă Beĭ-zadea,
Te-aĭ născutŭ suptŭ stea ferice,
Norocósă stea.

Zodia ţĭ-a preḑisŭ bine
Intr'alŭ vieţeĭ rostŭ.
Las' se rîḑă orĭ şi cine,
Facă-te chiarŭ prostŭ.

Minte, buna-ţĭ ursitóre,
Nu ţĭ-a datŭ de locŭ.
Dérŭ ce-ţĭ trebuĭ minte óre,
Cândŭ ţĭ-a datŭ norocŭ?

Cu noroculŭ tóte 'n lume
Poţĭ sĕ dobêndescĭ;
Prin elŭ poţĭ sĕ-ţĭ facĭ renume,
Şi sĕ te mărescĭ.

Şi noroculŭ tĕŭ remase
De tine legatŭ;
Căcĭ în *légănă de mătase*
Elŭ te-a legănatŭ.

In corónă, cine óre
Cuca ţĭ-a schimbatŭ?
Acea cucă, ce 'n picióre
Ţicĭ c'aĭ sfărâmatŭ?

Cine óre aḑĭ te face
Sĕ fiĭ cunoscutŭ?
Mintea, ce defectŭ îţĭ face,
Séŭ noroculŭ slutŭ?

Noroculŭ, care se ţine
De paşi-ţĭ legatŭ,

A făcuţŭ, cum veḑĭ, din tine
Unŭ omŭ însemnatŭ.

Cin' ţĭ-a pusŭ pe peptŭ atâtea
Decoraţiunĭ?
Sigurŭ, dragă, că nu mintea,
Ce nu-ĭ la nebunĭ.

Cine ţĭ-a crescutŭ bostanulŭ,
Care l'aĭ espusŭ?
Totŭ noroculŭ, elŭ sĕrmanulŭ,
Elŭ ţi-lŭ a adusŭ.

Pentru minte-ţĭ Impĕratulŭ
Ţigară ţi-a datŭ?
Totŭ noroculŭ, blestematulŭ,
Atuncĭ t'ajutatŭ.

Şi apoĭ Impĕrăteasa
Ţĭ-a datŭ ea chibritŭ,
Pentru mintea-ţĭ, jupânésa,
Care ţĭ-a lipsitŭ?

Déc' aveaĭ minte, sciŭ bine,
Că n'aĭ fi luatŭ
Pe obrazŭ acea ruşine,
Şi acelŭ scuĭpatŭ.

Déc' aveaĭ câtŭ de puţinŭ,
Chiarŭ unŭ dramŭ măcarŭ,
Nu adoptaĭ la lumină
Bâta de tâlharŭ.

Cândŭ noroculŭ te susţine,
Mintea-ĭ fudulie.
De făcea altulŭ ca tine,
Murea 'n puşcărie.

Şi cu tóte că n'aĭ minte,
Că eştĭ secătură,

Te-aĭ alesŭ aḑĭ preşedinte
În adunătură.

Ura dérŭ! halalŭ să-ţĭ fie!
Că totŭ ce-aĭ doritŭ,
Noroculŭ, cu bucurie,
Totŭ ţĭ-a împlinitŭ.

Aĭ doritŭ clopotăria,
Scopulŭ ţĭ-aĭ ajunsŭ.
Mâine póte-ĭ vrea Domnia.
Séŭ *ceva maĭ susă!*

1871

ADRESA

S'a făcutŭ adresa,
Cum a doritŭ *Pressa*,
Pressa curtesană
Ce cată poménă;
Ba 'ncă s'a şi datŭ
Domnuluĭ Palatŭ,
In tobe şi surle,
Ce făceaŭ se urle
Câinĭ 'n mahalale,
Nu câinĭ bunĭ, ci şarle.

Domniĭ deputaţĭ,
De sorţĭ desemnaţĭ,
Cu escortă mare
De jandarmĭ călare,
Porniră 'n alaiŭ,
In tropotŭ de caĭ,
In fracŭ şi mănuşĭ,
Ca nisce păpuşĭ,
Sĕ ducă ploconŭ
Adresa la tronŭ.

Adresa vestită,
Bine ticluită,
Trasă în mindele
Şi cu floricele,
Lucrată 'n bibiluri,
Cu 'nflorite stiluri,
La care lucrară,
La care-asudară
Oamenĭ cărturarĭ,
Meşterĭ de ceĭ marĭ.

Meşteru Dobrică
Cu mistria mică,
Ĭ-a datŭ tencuială
Şi apoĭ spoială;
A tras-o 'n ciubuce,
De vestea se duce;
A dat-o 'n rindea
Şi în minghinea,
Şi în treĭ condeie
O dete de cheie.

Ióníd băcanulŭ
Puse cu toptanulŭ
Icre şi măsline;
O garnisi bine
Cu destulŭ aspicŭ,
Ca p'unŭ mezelicŭ:
Ş'adăogă âncă
Unŭ darabŭ de şuncă
Ş'altulŭ de slănină,
De care s'aninĕ
Nemţoiĭ cu dinţiĭ;
Bate-mi-arŭ sfinţiĭ.

Beĭ-zadeaoa cere,
Sbiară din putere,
Clopoţelulŭ trage,

Sgomotŭ mare face
Şi mereŭ propune,
Căcĭ vrea a se pune
Şi o bucăţică,
Câtŭ de mititică,
Din alŭ sĕŭ dovleacŭ,
Cântatŭ de Boleacŭ.

Apoĭ Iacă-Vacă,
Colonelŭ Toflоacă,
Oamenĭ pricepuţĭ
Şi la capŭ bătuţĭ,
Facŭ amendamente,
Dérŭ le ţinŭ secrete
Şi rîdŭ înfundatŭ,
Căcĭ aŭ intrigatŭ
Pe domnulŭ Alcaz,
Făcêndu-ĭ necazŭ.

Ghinăraru Sîrmă,
Bulibaşă 'n cârmă,
Pe Florescu pişcă,
Şi din capŭ totŭ mişcă:
«Veḑĭ măĭ, ghinărare,
Ce asemănare!
Adresa d'acuma
Parc'arŭ fi chiarŭ spuma
Celeĭ din trecutŭ,
Cea de suptŭ Statutŭ!»

Érŭ Aslanŭ Ceaurŭ,
Şi musiu Boldurŭ,
Cu domnulŭ Pogorŭ,
Şi cu ceata lorŭ,
Cu domniĭ Ventura,
Strigŭ câtŭ le ia gura,
Şi cerŭ a se pune
Multă plecăciune.

Şi chiarŭ slugărie
Pentru dinastie.

Colonelŭ Petrescu,
Cu Zănăticescu,
Ca Stanca nebuna,
Batŭ în palme într'una.
Petre Cecropidŭ
Şi cu Vogoridŭ,
Stricŭ mereŭ hârtiĭ
De-şĭ facŭ jucăriĭ,
Si sarŭ în spinare
Luĭ Moruzŭ celŭ mare.

Érŭ Gogóşă Niţă,
Cu dulcea-ĭ guriţă,
Făcută pe vrană,
Croită pe cană,
Cere, moşĭ pe groşĭ,
Douĕ treĭ gogoşĭ
Sĕ s'ascérnă 'n grabă,
Că-ĭ adresa slabă,
Şi sĕ o trimiţă
In frunză de viţă.

Marecalulŭ cată
Cu unŭ uşierŭ cértă,
Şi se răţoesce,
Injurândŭ nemţesce;
Déră unŭ cestorŭ vine,
Şi de rĕŭ îlŭ ţine,
Spuindu-ĭ curatŭ
Că nu-ĭ la palatŭ,
Nu e 'ntre slugoĭ
Séŭ între nemţoĭ.

Adresa în fine,
Se sfêrşi cu bine.

*

Banda din tribună
Sbiară ca nebună,
Strigându să trăiască
Gaşca boerească!
Prin urmare déră
Ferice de ţéră!
S'a 'ntăritu în fine,
Dinastia bine.

1871

MELCULU SI CIOARA

FABULA

— Bună ḑiua melculeţu,
Ḑise cióra cu dispreţu
Unui melcu ce, cocoţatu
Pe unu arbore înaltu,
Sta lipitu d'o frunzişóră
Şi cu córnele afară.
«Rogute, spune-mi şi mie
«Prin ce mare măestrie
«Te-ai urcat aicea sus?
«Tu ce pĕn' ieri, frăţióre,
«Erai călcat în picióre,
«Şi astă-ḑi unde-ai ajunsu!»
Melculu rîse cu-ironie
De a cióreĭ neroḑie
Şi acestu respunsu i-a datu:
—«Ca mulţi ómeni ce în lume
«Au ajunsu a-şi face nume,
«M'am *târâtu* şi m'amu *urcatu*».

1870

VECHITURI

Iată-mĕ cu prăvălie!....
Iată-mĕ neguţătoru!...

Şi acum unde-o fi sĕ fie,
Amu sĕ vêndu mereu, de zoru!

Marfă amu pentru ori cine
Insĕ, spunu, creditu nu facu:
Vêndu mai eftinu, multu mai bine,
Căci altu felu rĕmânu săracu.

Alegeţi ori ce vĕ place,
Căci eu n'amu douĕ mĕsuri,
Şi daţi preţulu care face.
Vechituri!... vechituri!...

Beĭ-zadé! Aĭ mână bună,
Ia poftim de'mi fă saftea.
Buzunarulu vĕḑu că'ţi sună,
Vĕḑu că aĭ mai prinsu maia.

Vreĭ o cucă tătărească,
Unu işlicu séu unu binişu?
Séu vre-o lentă muscălească?
Aide, fă-mi aliş-veriş!

Cum vĕḑu eu, astă-ḑi voiescĭ
Totu panglicĭ prusienescĭ.
Se catu aste secăturĭ!...
Vechituri!... vechituri!...

Cóne Mialache, frate,
Cum vĕḑu vreĭ se ne-ocolescĭ,
Şi ḑeu! n'aru fi cu dreptate
Pe la noĭ sĕ nu poftescĭ.

Căcĭ avemu în prăvălie,
Numai preţulu să ni'lu daĭ,
Chiaru faĭmósa-ţi cărţulie,
Statutulu din douĕ Maĭ.

Şi scim cât doresc de tare
Să-lŭ maĭ puĭ ţeri'n spinare,
S'o maĭ daĭ de'ncurcăturĭ.
Vechiturĭ!... vechiturĭ!...

Chir Vasile, nu te face!
Dăte'n cóce la tijghia
Şi-ţĭ alege orĭ ce-ţĭ place,
Căcĭ chiséua-ţi-e chisea.

Vreĭ bilet de lotĕrie
Alŭ comuneĭ Popa-Tache,
Fabricat cu maestrie
De coconaşulŭ Petrache?

Saŭ o cumpănă se bată
Unde-o fi suma maĭ latĕ?
Galbenĭ fără ştirbiturĭ?
Vechiturĭ!... vechiturĭ!...

Alecache! e ruşine
După Lambru să te-ascundĭ,
Şi'n prăvălie la mine
Să nu vreĭ ca să pătrundĭ.

Aidĭ alege, la pustia,
Şi-ţĭ golesce buzunarulŭ
Cum aĭ golit visteria.
Ce! nu-ţĭ dă voie samsarulŭ?

Iată marfă de fodulŭ
Şi firmane de Stambulŭ.
Cum vedĭ, nu suntŭ secăturĭ!
Vechiturĭ!... Vechiturĭ!...

Haĭ! Guguleo, ce-mĭ facĭ mutră?
Ce! nu vreĭ să-mĭ tîrguiescĭ?

Ce maĭ omŭ şi ce maĭ cutră!
Trecĭ şi sabia-ţĭ tîrăscĭ.

Vreĭ soldaţĭ de jucărie?
Aide, copilaşŭ sglobiŭ,
Iţĭ daŭ gratisŭ o cutie
Ca sĕ te prindŭ muşteriŭ;

Căcĭ avemŭ chiarŭ uniforme.
Pentru fiinţe diforme,
Pentru orĭ-ce stîrpiturĭ.
Vechiturĭ!... Vechiturĭ!...

1870

UNU SUSPINU

I

Trage cióră din vióră,
Căcĭ amŭ focŭ la inimióră;
Ḑi unŭ cântecŭ bătrânescŭ,
Cântecŭ dulce românescŭ,
Căcĭ destulŭ audŭ streine,
De-mĭ a statŭ sângele 'n vine;
Ḑi o doĭnă de plăcere,
Căcĭ mĭ-e inima 'n durere;
Ḑi o doĭnă de mândrie,
Căcĭ mĭ-e dorŭ de veselie.
Cântă'mĭ, cântă'mĭ şi 'mĭ oftézĕ,
Foculŭ meŭ mi-lŭ uşuréză;
Trage'mĭ, tragemĭ cu 'nfocare,
Şi 'mĭ oftézĕ desŭ şi tare.
Póte c'aḑĭ oftatulŭ tĕŭ
Se 'lŭ audă Dumneḑeŭ,
Şi mĭ-o da pe gândulŭ meŭ.

II

Muma geme de durere
Şi din ḑi în ḑi ea pere;

Pere şi se prăpădesce
Şi puterea mi-ĭ slăbesce.
Geme muma 'ngenuchiată
De durere sfîşiată:
Lanţulŭ braţele îĭ strânge,
Ochi-ĭ vărsŭ lacrimĭ de sânge.
Biciulŭ spetele îĭ taie,
Nedreptatea o despóie,
Şi nu află îndurare,
Adjutorŭ séŭ rĕsbunare.
Numaĭ geme cu durere
Plecândŭ capulŭ la putere,
Şi 'şĭ înghite astŭ-felŭ chinulŭ,
Căcĭ şi vocea şi suspinulŭ
I-o înnăduşe străinulŭ.

III

— Mnmă dulce şi iubită,
De ce eştĭ nefericită?
Orĭ Tătarĭĭ îţĭ calcŭ sînulŭ?
Orĭ că te-a robitŭ păgânulŭ?
Séŭ că Dunărea cea mare,
Maĭ multŭ apă pe ea n'are?
Orĭ Carpaţiĭ nu maĭ scie
Ca sĕ-ţĭ serve de tărie?
— Nicĭ Tătarĭĭ îmĭ calcă sînulŭ,
Nicĭ m'amenînţă păgânulŭ,
Şi nicĭ Dunărea-a secatŭ,
Nicĭ Carpaţiĭ m'aŭ lăsatŭ!
Doru-mĭ ênsĕ celŭ maĭ mare,
Care vĕdŭ că leacŭ nu are,
E că 'mĭ vĕdŭ din fiĭ meĭ
Servindŭ uniĭ ca lacheĭ
La străinĭ şi la mişeĭ.

IV

Imĭ vĕdŭ bunulŭ că se fură,
Că copiluluĭ din gură

I se ia chiarŭ bucătura,
Că 'ntre fraţĭ esiste ura;
Vĕdŭ că birurile grele
Şi o spuză d'alte rele,
Tîrîndŭ négra sărăcie,
Sînulŭ crudŭ mi-lŭ tot sfîşie;
Vĕdŭ că intrigele dese
Peste fiĭ meĭ se ţese;
Vĕdŭ cumplita impilare
Lovindŭ fără îndurare
Pe aceĭ ce mĕ înbesce,
Cari aḑĭ mi se jertfesce.
Şi n'am dreptulŭ se suspinŭ
Cândŭ vĕdŭ cupa cu veninŭ,
Că 'mĭ o 'ntinde unŭ străinŭ?

V

O! străinu-ĭ fără milă,
Sila luĭ e mare silă;
Érŭ amoru-ĭ o trădare
Ca a Iudeĭ sĕrutare.
Orĭ şi câtŭ l'aĭ maĭ întórce
Copilŭ bunŭ totŭ nu-lŭ poţĭ face;
Déca-lŭ scuturĭ din gunóie,
Pênĕ mâĭne te despóie;
Déca-lŭ chemĭ la a ta masă,
Nóptea-ţĭ pune focŭ la casă;
De-te 'ncreḑĭ luĭ din 'ntêmplare,
Sĕ fiĭ sigurŭ de vênḑare;
Căcĭ nu scie de păcatŭ,
N'are sufletulŭ curatŭ,
Ci-ĭ născutŭ a fi ingratŭ.

VI

De voiţĭ a mea durere
S'o vedeţĭ curêndŭ că piere,
De voiţĭ sĕ-mĭ maĭ revie
Cunoscuta-mĭ veselie,

Ascultaţi a mea povaţă,
Căci o mamă rĕŭ nu 'nvaţă ;
Fiţi cu toţii în unire,
Căci unirea-i fericire;
Şi avêndŭ toţi o voinţă,
Puteţi ḑice c'uşurinţă :
«Măi străine ! dă-ne pace !
Maĭceĭ nóstre rĕŭ nu-ĭ face,
Căci destulŭ a suferitŭ,
In câtŭ pĕrulŭ ĭ .. albitŭ ;
Saŭ te ducĭ d'unde-aĭ venitŭ!»

VII

Trage cióră din vióră,
Căci amŭ focŭ la inimióră.
Ḑi unŭ cântecŭ bĕtrânescŭ,
Cântecŭ dulce românescŭ,
Căci destulŭ audŭ străine,
De-mĭ a statŭ sângele 'n vine.
Ḑi o doĭnă de plăcere,
Căci mĭ-e inima 'n durere;
Ḑi o doĭnă de mândrie,
Căci mĭ-e dorŭ de veselie.
Cântă'mĭ, cântă'mĭ şi 'mĭ oftează,
Foculŭ meŭ mi-lĭ uşuréză.
Trage'mĭ, trage'mĭ cu 'nfocare
Şi'mĭ oftéză desŭ şi tare;
Póte c'aḑĭ oftatulŭ tĕŭ,
Sĕ'lŭ audă Dumneḑeŭ,
Şi'mĭ o da pe gândulŭ meŭ.

1870

D-LUI MINISTRU AD-INTERIM LA JUSTITIE

Domnule Ministru ! ce-sŭ aste pĕcate,
Care ne căḑură d'uă dată pe spate !
Ce e acestŭ trăsnetŭ venitŭ din seninŭ!

Ce maĭ e paharulŭ acestŭ cu veninŭ !
Vaĭ de noĭ sĕrmaniĭ! ce chinŭ şi ce focŭ!
Avé-r-ar duşmaniĭ astŭ-felŭ de norocŭ!
Nĕ-asceptamŭ la multe, la sute de rele,
Care maĭ de care maĭ slute maĭ grele,
Nĕ-asceptamŭ la sórtă destulŭ de amară,
La oştirĭ străine, invasiĭ în ţéră;
Căci de! scimŭ că astea, camŭ fără tocmélă,
Nu vĕ vine astă-ḑĭ rĕŭ la socotélă;
Fiindŭ că năvala de maĭ multe naţiĭ
Lasă 'n ţéră multe, banĭ şi decoraţiĭ,
Şi cavalaria are cântare,
Asta-ĭ cunoscută aḑĭ de fie-care;
Nĕ-asceptamŭ la tóte, chiarŭ şi la zaveră,
Suptŭ a dinastieĭ bilşugată eră,
Dér dreptŭ sĕ vĕ spunemŭ, n'asceptamŭ de locŭ
Noutatea care sosi ţoropocŭ,
Că domnulŭ ministru celă de la dreptate
Nĕ-a lăsatŭ d'uă dată multă sănĕtate.
Décă plângemŭ astă-ḑĭ, domnule ministre,
Intrigele negre, spurcate, sinistre,
N'o facemŭ acésta pentru că iubimŭ
Pe fostulŭ ministru. Aĭ naibeĭ sĕ fimŭ!
Póte Boerescu sĕ ésă p'uă uşă,
Şi 'n locu-ĭ sĕ vie orĭ ce Stan Păpuşă!
D'asta nu ne pasă. Toţi ministri-sŭ una!
Dar ce sĕ ne facemŭ acumŭ cu arvuna?
Căci amŭ datŭ arvună grasă, ţepeióră,
Cumŭ de tótă lumea se cunósce 'n ţéră,
Cu tocmélă bună, trasă din condeiŭ,
Cu zapisŭ pe cinste, cu mare temeiŭ,
Ca la orĭ-ce pricinĭ sĕ avemŭ dreptate!
Căci nu e degĭaba cu ministru frate
Avocatulŭ nostru. De aceea déră
Alergarămŭ astă-ḑĭ cu toţi dup'afară,
Şi venimŭ cu cinste, cu jalbă 'n protapŭ
La Măria-Vóstră, alŭ celorŭ-l'alţĭ capŭ,

Sciindŭ că cu domnul ministru căḑutŭ
Aţi fostă bunĭ prietenĭ. Lucru-ĭ cunoscutŭ!
Şi cu umilinţă vĕ rugămŭ ferbinte,
Rugăciunea nóstră s'o luaţĭ aminte.
Şi ca unulŭ ce-astă-ḑĭ sunteţĭ la dreptate,
Sĕ ne daĭ la mână luminată carte,
Intărindŭ tocméla, dându-ne garanţă
Că dreptatea nóstră din firŭ pêuĕ 'n aţă
O vomŭ căpăta-o, cumŭ ni s'a promisŭ
De *Conu Costică* prin alŭ sĕŭ înscris,
Şi cumŭ maĭ la vale a recunoscutŭ
Coconu Vasile, ministrul căḑut;
Séŭ la cazŭ contrariŭ, te rugămŭ să ceĭ
Sĕ 'ntórcă arvuna cu dobênda eĭ.

Maĭ mulţĭ ipothesiarĭ.

1870

CÂRPACIULŬ

Nu mĕ-'mbulḑi lume! Pe rândŭ fiă-care!
Unulŭ dupe altulŭ pe toţĭ vĕ cârpescŭ.
Astă-ḑĭ meşteşugu'mĭ vĕdŭ c'are cătare!
Pe micŭ şi pe mare am sĕ-ĭ pingelescŭ.

*

Ia adu-mĭ botforţiĭ aicĭ, luminate,
Sĕ le punŭ unŭ peticŭ la căpută josŭ,
Căcĭ alergândŭ dupĕ popularitate
Şi dupe cordóne de totŭ ţi s'aŭ rosŭ.

Ce, orĭ ţĭ-e ruşine de 'mpeticătură?
Ia veḑĭ, luminate, nu te da de golŭ.
Botforţĭ nuoĭ acuma e încurcătură:
Lumea-ar putea ḑice că suntŭ *puiŭ de gioloŭ*.

*

Nene Alecache, multa-alergătură
Din ḑilele astea descultŭ tĕ-a lăsatŭ;
Îţĭ trebuie déră bună cârpitură,
Căcĭ încălţămintea-ţĭ de totŭ s'a stricatŭ.

Te vomŭ cârpi bine, cum cârpişĭ uă ţéră,
Şi-ţĭ vomŭ pune âncă ţépănă pingea,
În câtŭ epitropu-ţĭ, Lambru *Lungă-ghiară*,
Cu gura căscată s'o mira de ea.

*

Spătare Guguleo, fiŭ alŭ boerieĭ,
Cătană istéţă, voĭnice d'unŭ cotŭ,
Scutulŭ celŭ puternicŭ aḑĭ alŭ Românieĭ,
Făcutŭ pe uceniĭ, şmotru şi pahotŭ;

Vinŭ sĕ-ţĭ punemŭ tocurĭ să tĕ-arĕţĭ maĭ mare,
De statură ânsĕ, pitice boerŭ!
Nu-ţĭ fiă ruşine de împeticare
Cândŭ însuţĭ eştĭ peticŭ micŭ în ministerŭ!

*

Arhon mustăcióră, logofĕtŭ de Culte,
Fiĭ cu îngrijire c'aicĭ suntŭ posnaşĭ;
Şi prin têrgulŭ ăsta se vorbescŭ camŭ multe
De ciobote, şalte socotelĭ din Iaşĭ.

Pórtă âncă cisma totŭ împeticată,
Ş'adună, adună mereŭ la chisea.
Reputaţiunea nu-ţĭ e usurpată:
Pune pingea nouă la vechia pingea.

*

Zinzanie dragă, peticelŭ de cârpă,
Aĭ ajunsŭ în ţéră mare hasnătarŭ.
Reputaţiunea nimenĭ nu-ţĭ o surpă;
Ce-aĭ fostŭ altă dată, fiĭ şacumŭ: *samsarŭ!*

Vre-o împrumutare pênĕ ce veĭ face,
Cată d'o camŭ dată s'alergĭ la cârpelĭ.

Noĭ te-omŭ cârpi bine, așa cum îți place,
Dérŭ sĕ ne trecĭ nota între socotelĭ.

*

Mușiu Viorică, dreptate cârpită,
Lasă-ți fudulia, căcĭ scimŭ cine eștĭ!
Schimbașĭ alŭ tĕŭ nume p'unŭ nume de vită,
Ca sĕ'ți fugĭ de tépă, sĕ te românescĭ.

Chirŭ Pencu băcanulŭ e sciutŭ d'orĭ cine,
D'o lume întrégă, de Câmpu-lungŭ totŭ.
Vinŭ sĕ 'ți tragŭ o sulă, sĕ te cârpescŭ bine!
Nu'mĭ maĭ face nazurĭ próste ca unŭ bleotŭ.

*

Haĭ și mătăluță, musiu cu pricina,
Celŭ cu păduricea: Dec! par'că n'audĭ!
Coza, cozi, cozac! aidi Coza-Dina,
Ce te-aĭ mândritŭ astŭ-felŭ în câtŭ nu rĕspundĭ?

Ad' picioru 'ncóce sĕ vĕdŭ ce-ți lipsesce,
Und' sĕ punŭ pingéoa, und' sĕ te cârpescŭ.
Nu vedĭ că ciobota ți sĕ găurésce,
Unde e celŭ peticŭ de contractŭ grecescŭ?

*

Musiu marecale, capŭ de camarilă,
Staĭ, aștéptă'ți rêndulŭ, ce mĕ totŭ zorescĭ?
Eŭ cârpescŭ de voe, nu cârpescŭ de silă,
Geaba îți eĭ aerŭ și te rățoescĭ.

Ți s'a ruptŭ condurulŭ, vĕdŭ, dér ținețĭ rêndulŭ:
La noĭ ca la móră merge regulatŭ.
Pentru preferință mută'ți te rogŭ gândulŭ:
Aci merge tréba nu ca la palatŭ.

*

Étă'mĭ mușteriĭ de l'Adunătură,
Jerpeliți ca draculŭ, cum mereŭ aŭ fostŭ;

Cerŭ nouă cârpélă peste cârpitură.
Ce groși suntŭ de piele! Ce articolŭ prostŭ!

Senatulŭ încaĭle e o vechitură,
Ce nu se maĭ drege de câtŭ fórte greŭ!
Puĭ colea unŭ peticŭ, facĭ o 'mpunsătură,
Dincócĭ elŭ se rupe, îndoitŭ maĭ rĕŭ.

*

Nu mĕ 'mbulzi, lume! Pe rêndŭ fie-care!
Unulŭ după altulŭ pe toți vĕ cârpescŭ.
Astă-ți meșteșugu'mĭ vĕdŭ c'are cătare:
Pe micŭ și pe mare amŭ sĕ-ĭ pingelescŭ.

1870

DIN PROVINCIA

ECSELENȚIEĬ SALE BEZDADE DIMITRAKE

Bezdade, prin poștă acumŭ primiĭ veste
Că pe Lunĭ în cinstea-ți unŭ ziafetŭ este,
La care mulțime multă s'a poftitŭ,
Adică aceia care au plătitŭ.

Eŭ n'am datŭ lăscae, nicĭ daŭ, ți-o potŭ spune,
Și fiindŭ-că însuți îmĭ facĭ rugăciune,
De la chefulŭ ăsta ca sĕ nu lipsescŭ,
Rĕspunzŭ că de cinste fórte'ți mulțumescŭ!

Află că n'amŭ poftă pentr'uă secătură
Sĕ-mĭ prăpădescŭ caiĭ și biata trăsură,
Căcĭ pe la noĭ este calea fórte grea,
Róta 'n noroiŭ merge pênĕ la bucea.

Dérŭ chiarŭ d'ar fi calea bună cumŭ mĭ-ar place,
Asemenea trébă âncă nu așŭ face:
Nu voiŭ s'ajungŭ astă-ți de rîsŭ ca unŭ prostŭ.
Audĭ, de se póte! ziafetŭ în postŭ!

Numaĭ dumitale astea-ţĭ suntŭ ertate,
Căcĭ la dara capu'ţĭ orĭ-cândŭ lipsă bate,
Şi nu se maĭ miră nimenea de felŭ,
De orĭ-ce seminţe ar eşi din elŭ.

Unde suntŭ bĕtrâniĭ ca să mi-te vaḑă,
Că le-ar fi paracsin, n'arŭ putea sĕ créḑă
Că în postul mare unŭ urmaşŭ alŭ lorŭ
Dă la ziafeturĭ, lucru 'ngrozitorŭ!

Dérŭ noĭ, care multe de totŭ bocănate
Tĕ-amŭ vĕḑutŭ adesea făcêndŭ, Luminate,
Dămŭ numaĭ din umerĭ şi ḑicemŭ aşia:
Şi-a perdutŭ sărita bietulŭ bezdadea!

Şi că ţĭ-aĭ perdut-o, de toţĭ aḑĭ se scie,
N'aĭ încotro face. Cinste 'mĭ este mie
Cândŭ te vĕḑŭ alăturĭ cu Hamaliĭ pusŭ?
Veḑĭ nechibzuirea unde te-a adusŭ!

Sciaĭ fórte bine capulŭ câtŭ te taie,
Că nu estĭ în stare sĕ 'mparţĭ douĕ paie,
Şi aĭ datŭ năvală în cârmă sĕ fiĭ,
S'aibă de ce rîde draciĭ de copiĭ!

Ce-aveaĭ sĕ te-amestecĭ, ca sarea în tóte?
Sĕ te ţiĭ cu hoţiĭ de brêŭ, sĕ-ţĭ daĭ cóte?
Cele obiceiurĭ din timpiĭ trecuţĭ,
De cândŭ eraĭ agă, căta sĕ le uiţĭ!

Dérŭ n'aĭ vrutŭ: din sufletŭ ţineaĭ la putere,
Gróznicŭ te lipiseşĭ de stupulŭ cu miere.
Fiindŭ slabŭ de îngerŭ, nu te socoteaĭ
C'o sĕ-ţĭ tragă renghiulŭ pustiuiŭ 3 Maiŭ.

Mi'aĭ păţit-o bună! La mitropolie
Ţi s'a datŭ cu órba, vorba 'ntre noĭ fie;

Dérŭ cu tóte astea totŭ mare te creḑĭ,
Totŭ nu te 'nveţĭ minte: cârma érŭ visezĭ.

Ziafetul ăsta ce 'nsemnézŭ óre,
Căcĭ ca să mănânce plătesce orĭ-care?
Dac'aĭ vrut pomană strămoşilor morţĭ
Să le facĭ, nu ast-fel cată se te porţĭ.

Să fi dat din pungă; ér nu fie cine
Să contribuiască: asta e ruşine!
Asemenea lucrurĭ pe la noĭ nu 'ncap,
Dér vaĭ de picióre, unde nu e capŭ.

Décă ênsĕ masa ce o daĭ nu are,
După cum se ḑice, nicĭ o însemnare,
Te rog ca la mese aşa craidonescĭ
Maĭ mult d'aḑĭ 'nainte să nu mĕ poftescĭ.

1870

DORULU SATEANULU

Vino, vino primă-véră,
Să maĭ vĕd verdéţa éră,
Că e grea iarnă pe ţéră!
Vino, vino şi te-arată,
Căcĭ mĭ-e inima 'nghieţată,
Şi mĭ-e géna tot muiată.
Dómne! cândŭ-omŭ scăpa noĭ
De ierni grele, de nevoĭ
Şi de hoţiĭ de ciocoĭ?

Bate vêntulŭ de te taie,
Şi te udă sânta plóie,
Călcândŭ lacurĭ şi noróie.
Se facŭ drumurile rele,
Şi noĭ stămŭ mereŭ pe ele,
Ca să plătimŭ la belele.
Dómne scăpa-vomŭ şi noĭ

De vremĭ rele, de nevoĭ
Şi de hoţiĭ de ciocoĭ?

Ninge tare, viscolesce,
Suflă crivĕţŭ, geruesce,
Şi chiar sfertulŭ ne sosesce.
De maĭ poţĭ, maĭ staĭ în casă,
Cu copiiĭ tĕĭ la masă;
Sĕ vedemŭ cine te lasă?
Dómne! nu maĭ scăpămŭ noĭ
D'aste biruriĭ şi nevoĭ
Şi de hoţiĭ de ciocoĭ?

Vine vremea d'arătură,
Cândŭ scoţĭ plugu 'n bătătură,
Sĕ-ţĭ facĭ rostulŭ pentru gură;
Dar primarulŭ te sosesce,
Boĭ şi plugŭ îţĭ năpustesce,
La şosele te pornesce.
Dómne! nu maĭ scăpămŭ noĭ
De beĭlicuriĭ şi nevoĭ
Şi de hoţiĭ de ciocoĭ!

Ḑile treĭ scrie la lege,
Ênsĕ legea 'ĭ cu reslege,
De dreptate nu-ţĭ alege.
Căcĭ dreptatea ciocoiască
A 'ntrecutŭ pe cea turcéscă:
Vaĭ de ţéra Românéscă!
Dómne! nu maĭ scăpămŭ noĭ
D'aste legĭ, d'aste nevoĭ
Şi de hoţiĭ de ciocoĭ?

Miĭ de biruriĭ fórte grele,
Şi potveḑĭ, beĭlicuriĭ rele
Ne jupóie chiar de piele.
N'omŭ plăti ca mâine óre

Raḑele sântuluĭ sóre,
Apă, aerŭ şi recóre?
Dómne! d'amŭ scăpa şi noĭ
D'aste dărĭ, d'aste nevoĭ
Şi de hoţiĭ de ciocoĭ!

Veḑĭ cu ochiĭ cum se fură
Copilaşilorŭ din gură
Cea din urmă bucătură;
Şi nu poţĭ de câtŭ a plânge
Ş'a vĕrsa lacrimĭ de sânge;
Inimióra ţi se strânge.
Dómne! d'amŭ scăpa şi noĭ
D'asupririĭ, şi de nevoĭ
Şi de hoţiĭ de ciocoĭ!

Sĕ te plângĭ, nu aĭ la cine:
Pe străinŭ îlŭ cunoscĭ bine;
El n'are milă de tine.
Şi cum sĕ-ĭ spuĭ Românesce
Inima că-ţi se sdrobesce,
Déca nu-ĭ vorbescĭ Nemţesce?
Dómne sfinte! fiĭ cu noĭ,
Sĕ scăpâmŭ d'aste nevoĭ,
De **străinŭ** şi de ciocoĭ!

1870

ZIAFETULU

Ḑi din cobză şi din gură,
Ḑi cióră din naiŭ,
Că s'aŭ pus pe bĕutură
Ceĭ ce vêndŭ p'o secătură
Ţérra luĭ Mihaiŭ.

Aḑĭ ciocoiĭ chiuesce
Cu paharulŭ plin,
Ţérra plânge şi plătesce,

Căcĭ o suge mişelesce
Liftă de străin.

Aḑĭ ciocoiĭ tragŭ danţ mare,
Căcĭ aŭ priimitŭ
Preţulŭ lorŭ pentru trădare,
Pentru-a naţieĭ vênḑare,
Precumŭ s'aŭ tocmitŭ.

Aḑĭ beţiĭ şĭ ziafeturĭ,
Mândre serbătorĭ,
Căcĭ se vêndŭ a ţĕrĭĭ drepturĭ
De aceĭ ce portŭ pe pepturĭ
Crucĭ de vêndĕtorĭ.

Aḑĭ ciocoiulŭ strigă ura!
Că-ĭ triumfătorŭ;
Dérŭ cândŭ s'o umplea mĕsura,
Vorŭ vedea cum vinŭ d'a dura
Cu **străinulŭ** lorŭ.

Ḑi din cobză şi din gură,
Ḑi cióră din naiŭ,
Că s'aŭ pusŭ pe bĕută
Ceĭ ce vêndŭ p'o secătură
Ţéra luĭ Mihaiŭ.

1870

TOBA

Brrr.... toba bate, de'ḑĭ-de-diminéţă,
Cândŭ e maĭ bunŭ somnulŭ şi maĭ cu dulcéţă!
De ce bate toba, ce s'a întâmplatŭ?
Drepturile ţĕreĭ s'aŭ pusŭ la mezatŭ!...

Brrr.... toba bate cu mare turbare!
Da ce bate toba? óre'ĭ vre-o vênḑare?
Da, s'a vêndutŭ Prutulŭ, Prutulŭ celŭ vestitŭ,
Pe o ţigăruĭcă şi pe unŭ chibritŭ.

Brrr.... toba bate pe pieţele tóte!
Oar' ne-anunţă âncă vre-o vênḑare póte?
Da, s'a vêndutŭ dreptulŭ de la ministerŭ
Se construe drumulŭ la Sculenĭ de ferŭ!

Brrr.... toba bate de unŭ césŭ maĭ bine.
Ce vênḑare nouă se ne-anunţe vine?
S'a cedatŭ Oituzulŭ, nimica maĭ multŭ,
Cum s'a datŭ Rusieĭ bietulŭ nostru Prutŭ!

Brrr.... toba bate într'una şi tare!
De ce bate toba? ce o maĭ fi óre?
Biserica nóstră se dă în robie
Ca în vremea vechie, la patriarchie.

Brrr.... toba bate din stradă în stradă,
S'adune gardiştiĭ la una, grămadă,
Şi se nu ia parte de locŭ la votare,
Ca sĕ pótă banda face scamotare.

Brrr.... toba bate în târgulŭ celŭ mare,
Vaĭ! se vinde marfa aceluia care
Ne-ascultândŭ porunca ce s'a datŭ de susŭ,
A 'ngrijitŭ de ţéră şa eşitŭ moflusŭ!

Brrr.... toba bate! ce maĭ bate óre?
Parc'amŭ fi în ḑiua d'un-spre-ce Fevruare!
Bate toba, bate, ca aḑĭ patru anĭ;
Fir'aĭ-fi de capulŭ nouilorŭ tiranĭ!

1870

CIOCARLIA

Cântă, cântă ciocârlie
Şi te 'nalţă pên' la norĭ,
Spune norilorŭ se scie
Că sermana Românie
E-adâncită în plânsorĭ.

Sbóră, sbóră ciocârlie
Pên' la vêntulŭ celŭ turbatŭ,
Spune vêntuluĭ se scie
Că a nóstră veselie
S'a schimbatŭ în greŭ oftatŭ.

— —

Cântă, sbóră ciocârlie
Şi te 'nnalţă pên' la cerŭ,
Spune ceruluĭ se scie
Că e lungă-a luĭ urgie,
Că 'n dureriĭ Romăniĭ perŭ.

— —

Sbóră, dragă ciocârlie
In văzduhuriĭ şi maĭ susŭ,
Póte Domnulŭ că nu scie
In ce focŭ, în ce urgie
Celŭ străinŭ ţera ne-a dusŭ.

—

Şi acolo, legănată
P'aripióre şi pe vênt,
Cere mila cea înaltă,
Se ne-ajute c'altă dată
Pentru mândru-ne pământŭ.

1870

CANTECU POPORARU

I

Frunḑă verde treĭ lăptucĭ,
Popo Tache und' te ducĭ,
Numa 'n caucŭ şi 'n papucĭ?
— Mĕ ducŭ tată 'n mahalale,
Se adunŭ la haimanale
Care facŭ totŭ dandanale,
Căcĭ aḑĭ tragemŭ la măsea,
C'aşa vrea Măria Sea.
Tiurliŭ, tiurliŭ, isasa.

II

Frunḑă verde mere dulcĭ,

La grădina şépte nucĭ
Vinŭ banditiĭ cu măciucĭ;
Căcĭ e 'ntinsă masă mare,
Cu mieĭ fripţĭ pentru mâncare
Şi cu sute de pahare.
Dérŭ cu dênşiĭ cine bea?
Bea mărita Beĭ-zadea.
Tiurliŭ, tiurliŭ, isasa.

III

Frunḑă verde mĕrŭ sălciŭ,
Turnaţĭ vinŭ peste rachiŭ
Şi pelinulŭ din buriŭ!
Turnaţĭ, beţĭ, şi umpleţĭ iară,
Căcĭ totŭ costulŭ d'astă séră
Se va plăti totŭ de ţéră,
Şi sĕ credeţĭ că-ĭ aşa
Cum a spusŭ Măria Sea.
Tiurliŭ, tiurliŭ, isasa.

IV

Frunḑă verde mĕrŭ creţescŭ,
Toţĭ banditiĭ chiefuiescŭ,
Beaŭ într'una, chiuiescŭ,
Căcĭ între eĭ Boerescu,
Grădişténu şi Florescu,
Cu Scorţeanu şi Măcescu
Iĭ îndémnă ca sĕ bea
Pentru Marea Beĭ-zadea.
Tiurliŭ, tiurliŭ, isasa.

V

Frunḑă verde de aglică,
Iată nea Andreĭ-Purcică
Cu o cétă măricică;
Toţĭ zidarĭ şi mistrierĭ,
Calfe próste de dulgherĭ,
Toţĭ henghierĭ şi baş-henghierĭ,
Zurbagiĭ din Duşumea

Cum îĭ vrea Măria Sea.
Turliŭ, turliŭ, isasa.

VI

Frunḑă verde de pe lacŭ,
A sositŭ şi Pit-palacŭ,
Căcĭ i s'a adusŭ colacŭ
Că e rostŭ de bĕutură,
De gargară pentru gură,
De moftŭ şi de 'ncurcătură;
Şi elŭ bea, surată, bea
Cum bea chiarŭ Măria Sea.
Tiurliŭ, tiurliŭ, isasa.

VII

Frunḑă verde avrămésă,
Optŭ pietrarĭ cu ceafa rasă
Staŭ ca bimbaşiĭ la masă.
Beĭ-zadeaoa îĭ privesce,
Le îndrugă arnăuţesce,
De strămoşi-ĭ le vorbesce;
Căcĭ şi 'n timpulŭ lorŭ se bea
Cum bea aḑĭ Măria Sea.
Tiurliŭ, tiurliŭ, isasa.

VIII

Frunḑă verde de cicóre,
Totŭ deşertând la pahare
S'aŭ dusŭ bietele picióre.
Beĭ-zadeaoa şiovăesce,
Secu-ĭ capŭ se ameţesce,
Şi din gur'aşa grăesce:
Trageţĭ copiĭ la măsea,
Beţĭ pentru Măria Mea.
Tiurliŭ, tiurliŭ, isasa.

IX

—Frunḑă verde baraboiŭ,
Fraţilorŭ, pungaşĭ de soiŭ,

Voĭ cu mine, eŭ cu voĭ;
Ş'astă ţéră românéscă
In vecĭ are sĕ plătéscă
Cina nóstră cea frăţéscă!
Şi pungaşiĭ bêndŭ striga:
— Trăiască Măria Sea!
Tiurliŭ, tiurliŭ, isasa.

X

—Frunḑă verde iasomie,
Jurŭ pe sfînta-mĭ preoţie,
Ḑicea popa în beţie,
Că omŭ mare 'n astă lume,
Cu strămoşĭ şi cu renume,
Care 'mparte gróse sume,
Nu e ḑeŭ, pre legea mea,
Altulŭ ca Măria Sea.
Tiurliŭ, tiurliŭ, isasa.

XI

Frunḑă verde ş'o smicea,
Tótă banda respundea:
—Părinte, sfinţia ta,
Sĕ trăescĭ se 'mbătrânescĭ,
Bâta s'o blagoslovescĭ,
Beĭ-zadeleĭ sĕ-ĭ slujescĭ:
Tórnă în potcapiŭ şi bea,
C'aşia vrea Măria Sea.
Tiurliŭ, tiurliŭ, isasa.

XII

Fóie verde de sipică,
Beĭ-zadeaoa se ardică
Ênsĕ de beţie pică;
Piciórele-ĭ se 'ndoesce,
Limba i-se 'mpleticesce,
C'a bĕutŭ arnăuţesce.
Banda tótă 'n braţe-lŭ ia,

Că-ĭ cu chiefŭ Măria Sea.
Tiurliŭ, tiurliŭ, isasa.

1870

CHIEF ELECTORALU

CANTECU POPORARU

S'a întinsŭ chiefŭ mare,
Cu beţie tare,
Aḑĭ în Bucureşcĭ,
Totŭ cu banĭ Domneşcĭ :
Pe la ḑece mese,
Suntŭ păruelĭ dese ;
Pe la Şépte-nucĭ,
Trântelĭ cu măciucĭ ;
Pe la Cişmegiŭ,
Numaĭ vaĭ şi chiŭ ;
Pe la Filaretŭ,
Chiefŭ şi ziafetŭ ;
Şi pe la Văraru
Burduşelĭ cu paru ;
La Parisiana
Se 'mparte pomana.
Banditiĭ s'adună
Toţĭ cu voie bună ;
Mesele 'ncongiorŭ,
Cu toţĭ capiĭ lorŭ.
Colea Beĭ-zadeaoa
Şi-a stropitŭ măseaoa ;
Petre Grădişteanu
Suge cu ciocanu,
Şi Marghilomanŭ
Trage din borcanŭ.
Iancu Chipiliu
Preferă rachiu ;
Nea Andreĭ Purcică
Găsia oala mică

Şi strîmbă la gură,
Rea la 'nghiţitură.
Bietulŭ Pitpalacŭ
Bea ca omŭ săracŭ,
C'o doniţă nouă
Ca de vedre douĕ.
Cneazulŭ cu canalulŭ,
Cu Niţă Hamalulŭ,
Juca căzăcesce,
Cântândŭ muscălesce.
Măcescu, Scorţénu
Cu Bolintinénu.
Nae Miulescu
Cu Constantinescu,
Tinerĭ pricepuţĭ,
Sugeaŭ de prin buţĭ.
Popa Tache cântă,
Resematŭ în bâtă,
Şi banditi-ĭ ţine
Isonulŭ pe vine,
Jucândŭ tontoroiŭ
Pe lângă butoiŭ.
Parchetulŭ cu totulŭ
Işĭ stropeşce botulĭ ;
Junele Misirŭ
Suge din clondirŭ,
Ca primŭ-procurorŭ
Şi ca capŭ al lorŭ.
Apoĭ procuroriĭ
Şi judecătoriĭ,
Cu Lahovăraşŭ,
Inghitŭ la mişmaşŭ.
Paciurea care
E 'ntre eĭ maĭ mare
Tórnă pe gâtlejŭ,
De par'că-ĭ vârtejŭ.
Aga, ca unŭ chiorŭ,

Bea dintr'unŭ urciorŭ;
Iar nenea Muratŭ
E ciacârŭ turbatŭ;
Comisariĭ toţĭ
Se află beţĭ morţĭ.
Bieţiĭ ipistaţĭ
Frigŭ mereŭ cârnaţĭ.
Iarŭ Iancu Câinarulŭ,
Luca argintarulŭ,
Niculi pungaşu,
Ilie Geambaşu,
Ţicu şi Stăncescu
Beaŭ cu Boerescu.
Ce-va maĭ departe
Şedeaŭ la o parte
Cinci copiĭ ş'unŭ tată,
Dumneḑeŭ sĕ-ĭ bată!
— Cine eraŭ, sciţĭ?
Puteţĭ sĕ-ĭ ghiciţĭ?
— N'o fi ministerulŭ?
— Ba elŭ, bată-lŭ gerulŭ!
Maĭ la 'nfundătură
Altă secătură:
Unŭ Némţŭ de la Rinŭ,
De ţéră străinŭ,
Pe toţĭ iĭ privea
Ş'astŭ-felŭ le vorbea:
— Ser gut, saperlot!
Acum merşĭ la votŭ;
Sicher nu-ĭ eşitŭ
Rote diputirt.
Saperlot ein mahl!
Vo ist liberal
Trebe datŭ batutŭ,
So her Strusberg vrutŭ.
. . . . . .
Ér eŭ vinŭ p'o şea
Şi vĕ spunŭ aşea.

1870

LA CANELE MEU DE VÊNATU

Şarlă ticălósă, înbuibatŭ de pâne,
Te-amŭ luatŭ lihnită acum patru anĭ,
Creḑêndŭ că-ĭ fi póte maĭ de rasă câne,
Dérŭ **Şarla** e **Şarlă:** pĕcatŭ d'aĭ meĭ banĭ!

Te-amŭ trecutŭ prin vamă, cum ţiĭ minte bine,
Ca o contra-bandă; sciĭ câtŭ m'amŭ espusŭ;
Căcĭ Nemţiĭ la vamă cătaŭ pe orĭ-cine,
Fiindŭ c'aveaŭ ordinŭ de la Beciŭ de susŭ.

Te-amŭ adusŭ în ţéră, ţĭ-amŭ datŭ de-mâncare,
Te-amŭ culcatŭ pe móle, chiar pe patŭ de florĭ,
Creḑêndŭ se-mĭ facĭ trébă la vre-o vênătóre,
Dérŭ tu fuşĭ rea **Şarlă,** învĕţatŭ la ciorĭ.

Te-amŭ lăsatŭ în pace, nu ţi-amŭ trasŭ la bice
Ca sĕ te 'nvĕţŭ minte ca p'unŭ câne rĕŭ;
Căcĭ nu vreamŭ se pótă nimenea a ḑice
Că daŭ bucăţica şi că 'mĭ pare rĕŭ.

Te-amŭ lăsatŭ în curte, creḑêndŭ că-ĭ fi póte
Bunŭ de păzitŭ casa, dérŭ m'amŭ înşelatŭ,
Căcĭ mĕ jăfuiră hoţiĭ într'o nópte,
Şi tu n'aĭ scosŭ **Şarlă,** nicĭ chiar unŭ lătratŭ.

Te-amŭ trimisŭ la ţéră se păḑescĭ la turmă,
Creḑêndŭ că aĭ póte mirosulŭ maĭ finŭ;
Da 'n locŭ se descoperĭ a lupilorŭ urmă,
Tu făceaĭ gambade vĕḑêndu-ĭ că vinŭ.

Lupi 'mĭ sfăşiară turma cu cruḑime,
Şi tu staĭ d'o parte, dobitocŭ îngratŭ,
Ba în locŭ de-alarmă séŭ de agerime,
Aĭ chiar aḑĭ pe botu'ţĭ **sânge închiegatŭ.**

Codru şi érŭ codru, óse, înbuibare,
Étă-ţĭ totŭ talentulŭ, o! dobitocŭ rĕŭ.
Nu maĭ e speranţă de nicĭ o 'ndreptare:
Eraĭ căţelandru ş'aĭ ajunsŭ dulăŭ.

Ce'mĭ pasă că tumba sciĭ a face bine,
Complimentŭ, comediĭ poţĭ multe se facĭ.
Astea potŭ fi bune în ţéră la tine,
Pentru a-şĭ scóte pânea nemţoiĭ săracĭ.

Dérŭ la noĭ în ţéră, precum veḑĭ, se cere
Câne de credinţă, câne bunŭ de soĭ,
Negru 'n ceru gureĭ, agerŭ cu putere,
Se trântéscă lupulŭ cândŭ vine la oĭ.

De aceea dute **şerluţă** nemţéscă,
Mergĭ de fă comediĭ unde-aĭ maĭ făcutŭ,
Căcĭ de nu, te-ascéptă cuşca hingheréscă
De la Primărie, şi telulŭ de gâtŭ.

1870

EPISTOLĂ DESCHISĂ

LUMINARII SALE BEI-ZADEA CLOPOTIELU

Ţi s'aŭ spartŭ botforţiĭ, dragă Beĭ-zadea,
Poporaritatea începe-aţĭ scădea;
Şi d'acum 'nainte, pe la Şépte-nucĭ
Credŭ că nu-ţĭ dă mâna ca sĕ te maĭ ducĭ.
Căcĭ antreprenorulŭ, omŭ de interesŭ,
A şi plătitŭ taxa intentândŭ procesŭ.
Chiefulŭ cândŭ se face trebuie parale,
Şi beaŭ multŭ haĭduciĭ de priu mahalale,
Cândŭ aŭ între dênşiĭ d'al-de Popa-Tache,
Nea Andreĭ Purcică şi musiu Petrache.
Apoĭ cândŭ e Ţicu, Scorţénu, Hamalulŭ,

Ilie Giambaşulŭ şi Cneazulŭ muscalulŭ,
Adunaţĭ cu toţiĭ la chiolhanŭ de séră,
E peste putinţă nimicŭ sĕ nu piară;
Şi tóte acestea se plătescŭ cu banĭ
De ceĭ ce se vêră între mitocanĭ.
Cinste 'mĭ e acuma c'aĭ păţitŭ ocară,
In câtŭ s'a dusŭ iute pomina în ţéră,
Şi lumea întrégă începe sĕ scie
Că nu'ţĭ maĭ dă nimenĭ aḑĭ pe veresie?
Dér, Dómne feresce, şi ḑĕŭ sĕ-ţĭ facĭ cruce
Déca astă scire d'aicea s'arŭ duce
Pe la aie naţiĭ, ale 'mpĕrăţiĭ,
Ce ţĭ-aŭ umplutŭ peptulŭ de cavalăriĭ.
Ce ocară mare o sĕ paţĭ în lume,
Şi ce înjosire pentru-alŭ vostru nume!
Dér Ţarulŭ de astea, aflândŭ vre-o dată,
Câtŭ o sĕ regrete ţigara fumată!
Dér apoĭ Ţarina, care te-a cinstitŭ
Cu împĕrătescu'ĭ arḑĕtorŭ chibritŭ!
N'o sĕ aibă dreptulŭ sĕ-ţĭ ḑică *mujikŭ*,
Derbedeŭ de uliţĭ, şi omŭ de nimicŭ?
Étă unde duce poftirea de slavă
Cândŭ n'aĭ de locŭ meritŭ şi nicĭ de cum glavă,
Cândŭ într'o ureche, ca proştiĭ te ducĭ
Intre mitocaniĭ de la Şépte-nucĭ!
Cu alegĕtoriĭ din primulŭ colegĭ
Creḑĭ, d'aci 'nainte, sĕ te maĭ alegĭ?
O! te-a feritŭ sfîntulŭ, căcĭ ĭ-aĭ degradatŭ,
Şi nu'ţĭ maĭ daŭ votulŭ nicĭ chiar la Senatŭ.
Mitocaniĭ éră ḑicŭ că eştĭ ursuzŭ,
Alţiĭ âncă strigă c'aĭ eşitŭ mufluzŭ.
Bandele vorŭ plată şi plata 'nainte;
Capiĭ lorŭ te face că eştĭ fără minte.
C'unŭ cuvêntŭ, perdut-aĭ poporaritatea,
Căcĭ te urmăresce rĕŭ fatalitatea!
Dér pofta'ţĭ-e mare de deputăţie,
Căcĭ aĭ slăbiciune de Mitropolie.

Şi 'ţĭ e slăbiciunea atâta de mare,
In câtŭ crede lumea că aĭ fi în stare
Cândŭ aĭ sta vre-o dată ne-deputăţitŭ,
Sĕ mi'ţĭ apucĭ câmpiĭ ca orĭ-ce smintitŭ,
Şi sĕ'ţĭ opriscĭ paşiĭ dreptŭ la pensionŭ
Dintre Tîrgulŭ-Moşiĭ şi Pantelimonŭ.
De aceea déră, ca sĕ nu se 'ntêmple
Sângele sĕ-ţĭ sară maĭ în susŭ de tîmple,
Cată dup'acuma sĕ-ţĭ facĭ vre-unŭ rostŭ,
Sĕ te-alegĭ acolo unde n'aĭ maĭ fostŭ,
Adică 'n colegiulŭ bieţilorŭ ţĕranĭ ;
La eĭ n'aĭ nevoe de chiefurĭ şi banĭ !
Ia-te numaĭ bine pe lângă putere,
Şi tréba-ĭ făcută fără 'ntârdiere ;
Căcĭ puterea-a ḑis-o că acestŭ colegĭ
Este o mincină, ênsĕ te alegĭ.
Ş'apoĭ mie unulŭ îmĭ place sĕ fiĭ,
Căcĭ eştĭ celŭ maĭ nostimŭ dintre soitariĭ.

1870

CE SE DICE

Auḑindŭ Sultanu
C'aicĭ Grădişteanu
Bandă şĭ-a formatŭ,
L'a făcutŭ neferŭ,
Ca fiŭ de boerŭ,
Şi unŭ tuiŭ 'ĭ-a datŭ.

Auḑindŭ Vizirulŭ
Că bea cu cloudirulŭ
Primulŭ Procurorŭ,
L'a făcutŭ cadiŭ ;
Şi unŭ bidiviŭ
Ia datŭ ca odorŭ.

Ierĭ auḑindŭ paşa
Că Cafegi-başa
Este deputatŭ,
I-a trimisŭ cadoŭ
Unŭ ibricelŭ noŭ
Ş'unŭ feligeanŭ spartŭ.

Auḑindŭ beşléga
Că Hiotulŭ aga
E băiatŭ cu haz,
I-a trimisŭ nişan,
L'a 'mbrăcatŭ caftan,
Făcându'lŭ cavaz.

Auḑindŭ Aianu
Că Tase Scorţénu
E omŭ însemnatŭ,
I-a trimisŭ plocon
Unŭ frumosŭ odgon
Pentru spênḑuratŭ.

Auḑindŭ Cadiu
C'aicĭ Chipiliu
Jócă rolŭ de şefŭ,
I-a trimisŭ ca darŭ
Ploscă şi paharŭ
Se aibă la chiefŭ.

Érŭ Şeic-islamulŭ
Şi-a făcutŭ ieramulŭ
Fórte nemerit,
Căcĭ pe Popa-Tache,
Séŭ popa Bătache
Hoge l'a numit.

Devletul celŭ mare
Auḑindŭ că are

Iepurescu şic,
I-a trimisŭ mozdrac,
Topuzŭ şi baltacŭ
Ş'unŭ chiulaf-işlic.

1870

CARTE DESCHISA

DOMNULUI PRIMU-MINISTRU

Aĭ dreptate astă-dĭ, frate Iepurene,
Se-ţĭ baţĭ jocŭ de ţéră, sĕ te umfli 'n pene.
Căcĭ de unde lumea te credea peritŭ,
Ca şi unt-de-lemnulŭ d'asupra-ĭ eşitŭ.
Acum ce-ţĭ maĭ pasă? te-aĭ vĕdutŭ călare
P'o majoritate, de şi nu prea mare;
Dérŭ cândŭ este omulŭ şiretŭ, pişicherŭ.
Póte chiarŭ cu dênsa sta la ministerŭ.
Sunteţĭ treĭ acuma: frumósă treime!
Mare bucurie pentru jidovime:
Căcĭ de! lumea scie că la orĭ-ce zorŭ
Aĭ fostŭ totŭ-dé-una advocatulŭ lorŭ.
Pentru Costa-foru, cronica ne spune,
Că la mórte-ĭ rabinĭ mulţĭ o sĕ s'adune
Ş'o sĕ dovedéscă că-ĭ jidanŭ curatŭ,
Căcĭ cu *córne* 'n frunte mereŭ a umblatŭ.
Pentru Ionescu, capulŭ Fracţiunĭĭ,
Maĭ potŭ îndouială se maĭ aibă unĭĭ,
Dérŭ fapta de sine lămuritŭ vorbesce:
De nu-ĭ jidovŭ âncă, dérŭ se jidovesce.
Pasă dérŭ 'naiute pe calea'ţĭ de crime:
La aşa principiŭ astŭ-felŭ de treime.
De hopulŭ celŭ mare te-aĭ vĕdutŭ scăpatŭ;
Poţĭ gândi în pace la lovirĭ de statŭ,
Căcĭ belferiĭ nostrĭĭ piuă ţi s'aŭ pusŭ,
Şi 'n locŭ d'a fi 'n ocnă, remăseşĭ totŭ susŭ.
Ba âncă, bădiţă, priimişĭ omage,
Pentru libertatea trasă prin ciomage,

Şi pentru acelŭ sânge, în Pitescĭ vĕrsatŭ,
Dascălulŭ Necula t'apoteosatŭ.
Ce-ţĭ maĭ pasă-acuma? Situaţiunea
Şi-a luat-o 'n cârcă astă-dĭ Fracţiunea.
Ea, în faţa ţĕrĭĭ, va purta ponosulŭ,
De-ĭ lăsa-o 'n pace ca se-şĭ ródă osulŭ;
Căcĭ partidulŭ june, viitorulŭ ţĕrĭĭ,
Oamenĭ de principiŭ, flórea adunărĭĭ.
Dascălĭ plinĭ de carte, junĭ de acţiune,
Patrioţĭ de frunte, pur din Fracţiune.
In vecĭ nu-ţĭ vorbesce de câtŭ libertate.
Din gură le curge rîurĭ de dreptate.
In a lorŭ suflare e liberalismulŭ,
Şi îţĭ sparge capulŭ cu patriotismulŭ;
Dérŭ îĭ veḑĭ, de-ĭ ţine ochiĭ maĭ deschişĭ,
La gheşefturĭ bune că se daŭ furişĭ.
De aceea frate, unŭ sfatŭ bunŭ nu stricĭ:
Prinde 'n lanţurĭ bine pe acéstă clică,
Căcĭ se mulţumesce şi pe maĭ puţinŭ,
Cândŭ nu póte s'aibă ceanaculŭ totŭ plinŭ.
Ţine-te de vorbă, dă-le moşióre,
Vîră-mi-ĭ ca cloşca toţĭ supt aripióre,
Şi se fiĭ pré sigurŭ că orĭ şi ce pete
Eĭ ţi le vorŭ sterge cu alŭ lorŭ burete;
Dérŭ se bagĭ de sémă că belferulŭ mare
Nu se mulţumesce pe aşa mâncare:
Pentru dênsulŭ cată vre-unŭ portofelŭ,
Căcĭ într'altŭ chipŭ tréba nu merge de felŭ.
Măturămaĭ iute vr'unŭ puiŭ de boerŭ,
Neculae trebuĭ pusŭ în ministerŭ;
Căcĭ altŭ-felŭ căruţa nu merge pe róte,
Strică **calimera** şi érŭ îlŭ veḑĭ póte
Că întórce fóia, şi ḑĕŭ! nu se scie
Cum se 'ncurcă lâna pentru dinastie.
Timpiĭ suntŭ cam criticĭ, şi resbelulŭ vine,
Ascultă-mĕ déră ş'uă dată pe mine,
Căcĭ amŭ şi eŭ praxisŭ, şi suntŭ omŭ cu capŭ,

Sciŭ cum se 'nvêrtesce orĭ şi ce dulapŭ.
Fă cum îţĭ spunŭ dĕră, şi halalŭ sĕ-ţĭ fiŭ!
Poţĭ face din ţéră uă 'ntinsă Vlăsiă;
Altă-felŭ poţĭ d'acuma sĕ te ştergĭ pe botŭ
De puterea ţĕrii, cu **şócăţŭ** cu totŭ.

1870

PARIGORIĬ INTIME

Părinteluĭ Tache Ciomăgescu

Şterge-ţĭ cu basmaua ochiĭ, părinţele,
Inghite-ţĭ suspinulŭ, c'amŭ ajunsŭ vremiĭ rele,
Paraponulŭ astă-ţĭ este de prisosŭ,
C'a ajunsŭ cuţitulŭ d'odată la osŭ.

—

Din ce eraĭ mare, venişĭ aţĭ în capŭ!
Ţi s'a tocitŭ fundulŭ la bietulŭ potcapŭ
Şi giubeaua 'n spate ţĭ-a plesnitŭ de totŭ
De nu maĭ parĭ popă, ci curatŭ netotŭ.

—

Aĭ păţit-o, Popo! credŭ că réŭ îţĭ pare!
A'nţercatŭ bălaia, lapte nu maĭ are,
S'a schimbatŭ morarulŭ, s'a schimbatŭ sistemul,
Pentru voĭ acuma s'a sfîrşitŭ oiemulŭ!

—

Heĭ! frumóse timpurĭ! aţĭ trecutŭ acuma,
Din ţi în ţi însă se îngróşă gluma
Şi mĕ temŭ, părinte, de vreĭ sĕ mĕ creţĭ,
Sĕ nu vie vremea, barba chiarŭ s'o perţĭ.

—

Unde-ĭ beĭ-zadeaua şi nenea Petrache?
Eĭ s'aŭ trasŭ de lăturĭ, şi totŭ Popa Tache
E toporŭ de óse, totŭ elŭ e în jocŭ!
Totŭ pe Popa Tache îlŭ lasă în focŭ!

—

Banda-ţĭ cea vitează, cu botulŭ pe labe
Tremură de fricĕ ca bandă de babe;
Ţicu şi Hamalulŭ staŭ la Văcărescĭ
Şi nimenĭ nu 'ntrébă daca maĭ trăescĭ.

—

Unde suntŭ patroniĭ care făceaŭ gură,
Care vĕ da mese şi de bĕutură?
Unde-ĭ Boerescu şi cu beĭ-zadeaua
Cu care adesea vĕ stropeaţĭ măseaua?

—

Unde-ĭ Grădişteanu şi Zănăticescu?
Unde e Hiotu şi Nae Roşescu?
Unde-ĭ Voĭculescu, unde e Scorţeanu?
Unde-ĭ Găleşescu şi Bolintineanu?

—

Dérŭ Andreĭ Purcică, omulŭ celŭ cheflĭŭ,
Ce sugea d'uă dată şi vinŭ şi rachiŭ?
Pitpalacŭ pe unde-ĭ? unde s'a 'nfundatŭ?
Supt ce fundŭ de bute şade pitulatŭ?

—

Nae Miulescu unŭ cuvêntŭ nu suflă,
Ca curcanu 'n pene Cneazul aţĭ se umflă,
Şi banda lipsită d'aĭ sĕĭ căpitanĭ
S'a-apucatŭ de muncă, c'aŭ ajunsŭ golanĭ.

—

Dér helbet! s'o 'ntórce lucrurile iară!
Roşiĭ câtŭ lumea n'orŭ domni în ţéră!
O maĭ bate vêntulŭ care bătea ierĭ!
S'orŭ întórce iară slăviţiĭ boerĭ!

—

Atuncĭ sĕ veţĭ chiefurĭ, atuncĭ veselie
Atuncĭ, tată Popo, straşnică beţie!
Atuncĭ ziafeturĭ, atuncĭ burduşélă
Atuncĭ nouĭ alegerĭ totŭ cu ciomăgélă.

—

BIBLIOTECA ACADEMIEI ROMÂNE

Atuncĭ golănimea se va 'nţoli iară
Însă cată atuncea ca roşiĭ sĕ piară,
Căcĭ alt-felŭ se 'ntórce iarŭ lucrulŭ pe dosŭ,
Şi rĕmâĭ totŭ c'astă-ţĭ desculţŭ şi pe josŭ.

—

Căcĭ nu aĭ principiŭ de ecouomie:
Ce strângĭ într'o lună, daĭ la o beţie,
Şi nu se câştigă de la petrahir
Ca cum facĭ pe spate crucĭ de tibişir.

1871

MARSELIESA BANDELORU

I.

Aideţĭ copiĭ aĭ ţucsueliĭ,
Ţiua de luptă aţĭ a sosit:
Căcĭ contra nóstră ş'a Beĭ-zadeliĭ,
Stindardulŭ roşu a fîlfîitŭ. (bis)

N'auţiţĭ óre, voĭ, prin colege
Năvălindŭ roşiĭ cu toţĭ pe noĭ?
Eĭ vorŭ prin lege aţĭ sĕ vĕ lege
Şi sĕ vĕ lase fără ciocoĭ!

La bâte, măĭ banditţĭ! la bâte, ciomăgaşĭ
Loviţĭ, sdrobiţĭ, ca vechĭ puşcăriaşĭ.

II.

Ce vorŭ roşiĭ? Eĭ cerŭ dreptate,
Liberĭ alegerĭ, liberulŭ votŭ:
Darŭ noĭ ciomege le-omŭ da pe spate,
Se vadă roşiĭ albiĭ ce potŭ. (bis)

Auţĭ dreptate! auţĭ frăţie!
Auţiţĭ mofturĭ şi vorbe marĭ!
Dar unde mergemŭ fără beţie,
Fără diurnă de icosarĭ?

La bâte, măĭ banditţĭ, la bâte ciomăgaşĭ!
Loviţĭ, sdrobiţĭ ca vechĭ puşcăriaşĭ!

III.

Ce! aste cete necomandate
Vorŭ sĕ ne lase făr' de bĕutŭ?
C'o vorbă numaĭ de libertate
Sĕ ne ia plata ce amŭ avutŭ? (bis)

Vorŭ sĕ ne lase fără de ţóle,
Ba chiarŭ cu gâtulŭ de totŭ uscatŭ?
Cu toţĭ năvală, banditţĭ, la oale!
Căcĭ la buţĭ cepulŭ de multŭ s'a dat.

La bâte, măĭ banditţĭ! la bâte ciomăgaşĭ!
Loviţĭ, sdrobiţĭ, ca vechĭ puşcăriaşĭ!

IV.

Tremuraţĭ déră d'a nóstră ură
Toţĭ liberaliĭ din ĕstŭ oraşŭ!
Căcĭ Beĭ-zadeaua de bĕutură
Ne-a datŭ vinŭ, bere, rachiŭ, mişmaşŭ. (bis)

Totŭ bătăiaşul-ĭ capulŭ mare,
Cu bâta grósă de lemnŭ de cornŭ.
Cu toţĭ în lăturĭ, căcĭ pe spinare
Răfuelĭ bune banditţiĭ tornŭ.

La bâte, măĭ banditţĭ! la bâte ciomăgaşĭ!
Loviţĭ, sdrobiţĭ, ca vechĭ puşcăriaşĭ!

V.

Putere sacră, amorŭ de ţéră!
Condu-ne paşiĭ la bunulŭ vinŭ:
Căcĭ eliŭ e 'n tocmaĭ ca o gargară
Ce-ţĭ ia cu mâna orĭ care chinŭ. (bis)

Sĕ vaţă-atuncea chiarŭ Beĭ-zadeaua,
Ce facŭ banditţiĭ p'unŭ irmilicŭ!

Şi cândŭ stropită le e măseaoa,
Cumŭ scotŭ din urnă orĭ ce tipicŭ!

La bâte, măĭ banditĭ! la bâte ciomăgaşĭ!
Loviţĭ, sdrobiţĭ, ca vechĭ puşcăriaşĭ! 1871

· JUDECATA SIACALULUI ·

FABULA

Intr'o cronică pré veche
A luĭ Vasile Ureche
Amŭ găsitŭ astă poveste
Ce pré instructivă este.

M'amŭ decisŭ dérŭ a v'o spune,
Póte 'n versurĭ nu prea bune,
Căcĭ din păcatele mele,
Facŭ la versurĭ totŭ cam rele.

Vĕ cerŭ darŭ cu umilinţă,
Lectorĭ, buna'vĕ voinţă,
Căcĭ fabula nu-ĭ amea
Şi morala nu e rea.

—

Se spune de Ureche, că'n Africa, în ţéra,
Pe care geografiĭ aḑĭ o numesc Sahara,
In marea acea pustie mereŭ arsă de sóre,
Plină de leĭ, de tigri şi multe tărătóre
(Darŭ nu însă maĭ multe din astŭ din urmă soĭ
De câtŭ vedemŭ chiarŭ astăḑĭ prin ţéră pe la noĭ)
Un omŭ mergêndŭ pe cale, aude-o văitare,
O plângere amară nu multŭ în depărtare.
Alérgă omulŭ nostru, împins de a sa natură
S'ajute 'n suferinţă pe orĭ-ce creatură
Şi ajungêndŭ la loculŭ creḑutŭ de elŭ fatal
Zăresce suptŭ o piatră, un şiarpe, un crotalŭ.

Vĕḑêndu-lŭ tĕrâtórea, îlŭ rógă c'umilinţă,
Sĕ aibă de elŭ milă, de cruda-ĭ suferinţă
Sĕ-lŭ scape de la mórte, sĕ-ĭ dea unŭ ajutorŭ,
Jurându-ĭ c'o sĕ-ĭ fie prea recunoscător.
Induioşat atuncea de multa-ĭ rugăciune,
La lucru omulŭ nostru pe dată se şi pune
Ardică 'n lăturĭ piatra, redându-ĭ libertatea,
Darŭ şérpele cunósce el óre ce-ĭ dreptatea?
Cunósce, cumŭ cunósce, la noĭ ceştĭ luminaţĭ,
Maĭ mariĭ lumiĭ nóstre, prinţĭ, regĭ şi imperaţĭ.
Aşa, şérpele nostru, vĕḑêndu-se scăpat,
Aşa recunoscinţă pe loc şĭ-a arĕtat,
In modŭ demnŭ de un şérpe, puţin îngrozitor,
Cumŭ şi-o arată în lume maĭ multŭ d'un *Domnitorŭ*,
«—Acumŭ, omule dragă, crotalulŭ atuncĭ ḑice,
Nimic nu-mĭ maĭ lipsesce spre-a fi de tot ferice
De câtŭ un prea micŭ lucru: amŭ statŭ totŭ nemâncat
De cândŭ suptŭ astă piatră mĕ aflu apucat.
Dă-mĭ voe ca din tine se cautŭ a-mĭ satisface
Natura-mĭ carnivoră, ce nu 'mĭ dă de locŭ pace,
Căcĭ amŭ un apetitŭ
Cum nu s'a pomenit».
«— Aceasta este óre a ta recunoscinţă?
Aceasta e 'n pustie a fiarelor credinţă?
Aideţĭ la judecată la primul dobitoc
Ce vom găsi aicea în astŭ selbatecŭ locŭ.»
Aşa grăesce omulŭ şi şérpele consimte
Şi amêndoĭ apucă pe drumul lor nainte.
Ajunge la Panteră şi-o iaŭ judecător
Făcându-ĭ fie care pledoaria lor.
Pantera ca Pantera pe omŭ la condamnat
Şi şérpele dreptatea întrégă-a câştigat;
Căcĭ în considerante Pantera-a prevĕḑut
Că şiarpele suptŭ piatră prea rĕŭ nu-a stătut,
Că omulŭ i făcuse o simplă 'ndatorire
Şi nu putea pretinde ast-fel de resplătire,
In câtŭ să aibă dreptul pentru o secătură

Se ceară de la şérpe ce-va peste natură.
Sermanulŭ omŭ atuncea, pĕtrunsŭ de disperare,
La şérpe cere dreptul legal de apelare,
Şi ast-fel se 'nvoiră să mérgă la Şacalŭ,
Sĕ dea apel în formă acestuĭ animalŭ
Şacalul 'ĭ ascultă cu multă atenţiune,
Cumŭ nu s'ascultă în lume chiar la casaţiune,
Şi 'n urmă prea isteţul şi dreptul animal
Cu multă dibăcie încheie unŭ jurnal,
Prin care se amână a sa decisiune,
Luându-se în dată şi dispositiune
Se mérgă tribunalulŭ la locŭ arĕtatŭ,
Sĕ vadă chiar cu ochiĭ cum şérpele a stat;
Căcĭ acestia atârnă de astă 'mprejurare
Maĭ mult de cât d'orĭ care.
Cu toţiĭ dară iată-ĭ pe drumŭ că se pornescŭ
La locul cu pricina îndată şi sosescŭ,
Şi şérepele se culcă ca şérpe fără minte
Érŭ omulŭ pune piatra pe elŭ ca maĭ nainte.
«—Acumŭ, ḑice Şacalulŭ, te-aĭ mântuitŭ de tóte,
Pe şérpe de supt piatră sĕ nu maĭ caţĭ a'lŭ scóte,
Căcĭ nu mĕ-ĭ găsi póte pe mine totŭ nainte
Şi şerpĭ proştĭ ca acesta şi fără multă minte».

1871

PUTEREA

Multŭ e dulce şi bănósă
Cârma unuĭ Statŭ,
Altă vacă maĭ lăptósă
Ca ea n'a maĭ statŭ.
Saltă inima 'n plăcere,
Şi rinichiĭ 'n peptŭ
Cândŭ veḑĭ pusŭ la putere
Chiarŭ fără vr'unŭ dreptŭ.
Dintr'o ólă d'ambrosie
Sugeţĭ atuncĭ merĕu.

Daţi-mĭ dérŭ o cârmă mie,
Pentru Dumneḑeŭ!

* * *

Ministerŭ dragŭ de finanţe,
Visulŭ meŭ d'amorŭ,
Bonurĭ, gropurĭ, ordonanţe,
Vĕ iubescŭ de morŭ!
Totŭ privindŭ lăḑile-ţĭ pline
De banĭ cu bilşiugŭ,
In spinare, ḑĕŭ! îmĭ vine
Cu ele se fugŭ.
Căcĭ mi-e ciudă, unŭ nemernicŭ
Sĕ totŭ ea, nu eŭ.
Faceţi-mĕ dérŭ visternicŭ
Pentru Dumneḑeŭ!

* * *

Bine e şi la dreptate,
Căcĭ se cântăresc
Punguliţele umflate,
Aşia sĕ trăiescŭ!
Ce nu-ĭ banŭ nu se lipesce
Nicĭ de cum de ea.
Cine dă se procopsesce
Ca şi celŭ ce ia.
Pe la prasnice 'nsemnate
Ce n'aşŭ strânge eŭ!
Ḑiceţĭ sĕ fiŭ la dreptate
Pentru Dumneḑeŭ!

* * *

Dvornicie dolofană,
Ah! ce ugerŭ aĭ,
Numaĭ miere, numaĭ mană
La aĭ tĕĭ le daĭ!

Husmetŭ e, doldora pungă
Unŭ isprăvnicatŭ.
Zapcilîculŭ grasŭ s'ajungă
Nu e unŭ păcatŭ.
Valurĭ curgŭ de bogăţie
Prin coprinsulŭ tĕŭ.
Daţi-mĭ dĕrŭ o dvornicie
Pentru Dumneḑeŭ!

* * *

Sume bune, măricele
Poţĭ sĕ dobândescĭ,
De la poduri şi şiosele
Şi lucrărĭ obstescĭ.
Nu-ĭ nevoie se-mĭ arate
Strusberg séŭ Ambron,
Câte pungĭ bine 'ndesate
S'aŭ datŭ ca plocon.
Cu ce sete eŭ la ele
Mĕ gândescŭ mereŭ.
Puneţi-mĕ la şosele
Pentru Dumneḑeŭ!

* * *

Draga neichi Spătărie
Ce hazlâŭ sticlescĭ,
De argintŭ ş'aurărie
Belşiugată escĭ.
Marfa tea din ţĕrĭ străine
Ţi-o aduni frumosŭ,
Şi pe drumŭ pênĕ ce-ţĭ vine
Cresce cu prisosŭ.
Ce de tunurĭ pe chârtie
N'aşŭ aduce eŭ!
Daţi-mĭ dĕrŭ o spătărie
Pentru Dumneḑeŭ!

* * *

E o vorbă boerescă
Vechiă, nu de erĭ!
La tagma călugĕrescă
Găsescĭ banĭ cândŭ cerĭ.
Ministerulŭ de credinţă
Séŭ bisericescŭ
Pentr'unŭ omŭ cu chibsuinţă
E raiŭ pământescŭ.
Multe are dênsulŭ bune,
Poţĭ se-lŭ storcĭ mereŭ.
Faceţĭ aci a mĕ pune
Pentru Dumneḑeŭ!

* * *

Cum se póte a nu-ţĭ place
Postelnicŭ se fiĭ,
Cu Craiĭ sĕ aĭ a face,
Şi cu 'mpĕraţiĭ
De nu curge, âncaĭ pică,
Totŭ poţĭ căpăta,
Aḑĭ o lentă, o panglică,
Mâine altŭ ce-va
Unde puĭ apoĭ mândria
Că escĭ unŭ omŭ greŭ
Daţi-mĭ dĕrŭ postelnicia
Pentru Dumneḑeŭ.

1871

JALBA PORCILORU DIN CAPITALA

CĂTRE

PRIMARIE

Cu rîturĭ plecate pênĕ la pământŭ
Rugămŭ sĕ s'asculte ş'alŭ nostru cuvêntŭ,
Şi jalba ce astă-ḑĭ dămŭ la Primărie,
In considerare luată sĕ fie.

Siguri că smerita nóstră guiţare
Va căpĕta sprijinŭ în sfatulŭ celŭ mare,
Unde boerimea, cu mila de **susŭ,**
Fără voia ţĕriĭ, prin bâte s'a pusŭ,
Luămŭ totŭ curagiulŭ ş'asternemŭ aicĭ
Memorandulŭ nostru p'unŭ curatŭ şoricĭ.

. . . . . .

Maĭântêiŭ de tóte, dragĭ boerĭ şi grafĭ,
Iubiţĭ capĭ de bande şi cinstiţĭ isnafĭ,
Noĭ nu vĕ aducemŭ nicĭ o supărare:
Trăimŭ ca toţĭ porcii fără nepăsare.
In mocirle, 'n lacurĭ şi în glodărie,
Totŭ prin mahalale, unde-sŭ bălţi o mie,
Datorate voă celorŭ de la sfatŭ,
Care păpaţĭ baniĭ ceĭ pentru pavatŭ.
Asta prin urmare noă ne convine,
Opositiune, cum vedeţĭ prea bine,
Porciĭ nu vĕ face, căcĭ eĭ cerŭ noroĭ,
Cum amŭ ţice, 'n gusturĭ, ne lovimŭ cu voĭ.
Afară de asta, nu-ĭ fotografie,
Nu este oglindă maĭ cu măestrie,
Care sĕ-v'arate, cum v'arătămŭ noĭ,
Ca sĕ vĕ cunósceţĭ chiarŭ voĭ între voĭ.
Voĭ, ca noĭ, într'una ce găsiţĭ *mâncaţi*,
Şi d'aicĭ urmĕdă c'o sĕ vĕ 'ngrăşaţĭ;
Voĭ, ca şi noĭ, saţiŭ nu aveţĭ de locŭ,
Unde vĕriţĭ rîtulŭ, ca şi noĭ, e focŭ;
Noĭ cu rîtulŭ nostru rîmămŭ prin noroĭ,
Voĭ rîmaţĭ în ladă numaĭ prin leĭ noĭ.
Iată că esistă între rasa nóstră,
Mare-afinitate cu a Dumneavóstră.
De unde darŭ vine acéstă urgie,
Ce pe noĭ asvêrlă buna Primărie?
De unde astŭ trăsnetŭ căţutŭ din seninŭ ?
Nu-şĭ a vêrêtŭ códa óre vr'unŭ streinŭ?
In ţéra turcéscă, se maĭ înţelege
Astă prigonire, căcĭ turcésca lege,

Coranul, opresce d'a mânca *domuz:*
Mahometŭ găsit-a că-ĭ porculŭ ursuz.
Darŭ la noĭ în ţéră, orĭ unde te'ntorcĭ,
Veţĭ că prindemŭ bine, noĭ, sĕrmaniĭ porcĭ:
Căcĭ pentru Vasilcă capulŭ ni'lŭ luaţĭ,
Cóste şi picióre ni le afumaţĭ,
Muschiĭ, şi slănina, limba, carnea tótă,
Maĭ alesŭ cu varţă este minunată.
Chiarŭ maţele nóstre, de la moşĭ strămoşĭ.
Sciţĭ că servŭ în ţéră pentru caltaboşĭ.
Osânţa-ne ţine în bucătăriĭ
Locŭ de untŭ; ba âncă pe la spiţeriĭ,
Ea e'n cinste mare, căcĭ domniĭ spiţerĭ,
Facŭ din ea pomadă şi vêndŭ la boerĭ,
Chiarŭ şi cóma nóstră, părulŭ din spinare
Nu se perde giaba, are destinare,
Căcĭ din elŭ se face periĭ, bidinele
De se servă lumea întrégă cu ele.
Iată cestiunea de dreptŭ lămurită,
Din firŭ pênă 'n aţă bine desluşită,
Cum ţicŭ advocaţiĭ, ceĭ nouĭ şi ceĭ vechĭ
Cândŭ vorŭ ca să tragă legea de urechĭ.
Să venimŭ acuma la faptŭ... prin urmare.
Care este óre marea supĕrare,
Ce v'aduce porciĭ? Pentru ce acumŭ
In cuşca cu câĭniĭ ne plimbaţĭ pe drumŭ?
Boerule, dragă, cu buza lăsată,
Ierosolomite fără nicĭ o pată,
Nu ţiĭ minte óre, că rîmândŭ prin prafŭ,
Porciĭ la alegerĭ, strigaŭ : graf! graf! graf?
Nene Ioanidi, încaĭ bine sciĭ,
Că trăescĭ şi nópte între porcăriĭ,
Pune-o vorbă bună pentru mezelicŭ....
Căcĭ prin elŭ acuma numaĭ eştĭ calicŭ.
Iarŭ déca Florescu se împotrivesce,
La o şuncă fiartă şi 'n capŭ mi'lŭ plesnesce
Ca să ţie minte, să vadă şi elŭ,

Cum scîŭ mitocanîĭ să facă duelŭ.
Maĭ rugămŭ fierbinte şi cu plecăciune,
Să ne-acorde 'nalta sa protecţiune,
Şi cuconulŭ *Şarlă*, marele Primarŭ,
De şi d'ale slujbeĭ nu are habarŭ.
Nenea Corlătescu, ca unulŭ ce are
In piaţa cea mică greutate mare,
Îlŭ rugămŭ cu rêtulŭ plecatŭ la pămêntŭ
Să pue şi dânsulŭ greulŭ sĕŭ cuvêntŭ,
Şi déca nu póte pe la Primărie,
In ţiua şedinţiĭ cu noĭ ca să vie,
Să ne dea o carte, unŭ biletŭ măcarŭ,
Fără nicĭ o témă că'lŭ dămŭ în tiparŭ.
Faceţĭ acestŭ bine prea cinstiţĭ boerĭ,
Şi noĭ porcĭ şi scrófe, mascurĭ şi vierĭ,
Vomŭ ruga pe *Domnulŭ*, să vĕ norocéscă,
Locmale, gheşefturĭ, să vĕ dăruiască.
Nu credeţĭ că porciĭ ţinuţĭ între câinĭ,
Vorŭ putea produce curaţĭ porc-de-câinĭ.
Nu! vĕ înşelaţĭ tare: pe eĭ îĭ producĭ,
Nu în cuşca vóstră, ci la şépte nucĭ.
Şi probă că-ĭ ast-felŭ, o vedeţĭ curatŭ,
C'aţĭ ajunsŭ acolo unde n'aţĭ visatŭ.

1871

DAŢĬ... SAŬ ABDICŬ

Radu-Angelŭ, toţĭ îlŭ scie,
Lua biruriĭ nevotate
Şi d'a luĭ hoţomănie,
Ţipaŭ têrguriĭ, ţipaŭ sate.

Potera 'l ajunse 'n fine
Şi-ĭ tăie drumu 'napoĭ,
Hoţul însă, sciindŭ bine,
Cumŭ mergŭ trebile la noĭ.

Şi vĕdênd că nu-ĭ scăpare,
Eşi singurŭ din colnicŭ,
Şi strigă în gura mare:
«Daţi-mĭ pace séŭ *abdic !*«

Dorobanţiĭ l'a 'mpuşcatŭ,
Căcĭ eĭ n'aŭ resonŭ de statŭ !

Lupulŭ s'arétă la stână,
Şi vru partea sa sĕ'şĭ ia,
Ochindŭ óia cea maĭ bună
Şi o jună mieluşea.

Câiniĭ însă îlŭ zăriră
Lăbuş, Grivul şi Bălan,
Toţĭ cu urlete săriră
La cumătrulŭ hoţoman.

Lupulŭ, care din natură
E tâlharŭ, nu e voinicŭ,
Ţise câinilorŭ din gură:
«Imĭ daţĭ pace saŭ *abdicŭ?*«

Câiniĭ însă l'aŭ mâncatŭ,
Căcĭ eĭ n'aŭ resonŭ de statŭ !

Stanŭ Văcarulŭ auḑise
Că văcariĭ 'şĭ facŭ, cândŭ vorŭ,
Fără drepturĭ fără 'nscrise,
Văcăria tótă-a lorŭ.

Hotărî şi dênsulŭ déră,
Maĭ alesŭ fiindŭ săracŭ,
Sĕ-şĭ ia dreptulŭ ce în ţéră
Ia văcarulŭ celŭ prusacŭ.

Satu-ĭ cere socotélă,
Insă Stanŭ, ca unŭ voinicŭ,

Strigă fără de sfială :
«Daţi-mĭ pace saŭ *abdicŭ*!»

Dérŭ ţĕraniĭ ne 'nvĕţaţĭ,
Nu-sŭ ca domniĭ deputaţĭ!

S'a 'ntêmplatŭ, precum se scie,
Ca 'ntr'o ţi conţulŭ prusacŭ
Să pretindă la Domnie
Unŭ guvernŭ dup'alŭ sĕŭ placŭ.

Camera, de o cam-dată
Făcu nazurĭ, darŭ curêndĕ
Fruntea sa fuse plecată
In ţĕrînă, la pămêntŭ.

Vorbă multă nu se face,
La Domnie e tipicŭ :
«Daţĭ guvernulŭ care place
Domnuluĭ conţŭ, séŭ *abdicŭ?*“

Şi Camera-şĭ plecâ capulŭ
La celŭ ce 'nvêrtea dulapulŭ.

Abdicarea fiindŭ déră
Lucru noŭ, obiectŭ de modă,
Fórte 'ntinsŭ la noĭ în ţéră,
La opincă şi la Vodă,

Venimŭ şi noĭ cu *Daraculŭ*,
Care 'n timpŭ de patru anĭ,
Dărăcit-a pe Prusaculŭ
Şi pe fürştiĭ şarlatanĭ,

Şi cu voia Dumnévóstră,
Dragĭ lectorĭ, vĕ întrebămŭ:
«V'abonaţĭ la fóia nóstră,
Saŭ pe dată *abdicămŭ?*“

Publiculŭ, nu ne 'ndoimŭ,
Vede că noĭ nu glumim.

1871

PE STRADE

Aţĭ auţitŭ tunulŭ?
Buum! maĭ iată unulŭ!
Ce să fiă óre
Astă serbătóre?
Maĭ ne vine, póte,
Vr'unŭ Némţŭ ruptŭ în cóte
Vr'unŭ óspe golanŭ,
Vre unŭ fürst germanŭ?
Nu cum-va acuma
S'a îngroşatŭ gluma,
Şi Bismark trimete
Golănimea 'n cete,
Ca sĕ-ĭ avuţimŭ
Şi sĕ-ĭ înţolimŭ?
Nu cum-va Berlinul,
Işĭ varsă veninulŭ,
Şi-şĭ trimite-aicĭ
Nemţoiĭ calicĭ
Ca sĕ-şĭ facă stărĭ
P'a nóstre spinărĭ?
Orĭ a venit óre,
Domnulŭ conţŭ celŭ mare,
Aducêndŭ beratulŭ
De la Impĕratulŭ?
Căcĭ iétă Agia.
Bătu-o-ar pustia,
Tremură 'n noroiŭ
Sĕ ĭ facă convoiŭ.

O sută şʼunŭ tunŭ!
Nu e lucru bunŭ!

Ce e: nu e bine
Vine cine vine!
Şi ăştĭ veneticĭ
De la Rin, calicĭ,
Imbucĕ cătŭ îmbucă,
Eĭ nu vinŭ s'aducă:
C'aşa e Prusaculŭ,
Pênĕ-şĭ umple saculŭ
Pare că-ĭ de trébă,
Pe urmă nu 'ntrébă,
Ci stăpânŭ se face,
Pe tot ce îĭ place.

Ce se fiă déră,
Căcĭ lumea se ară,
Spre Mitropolie;
N'o fi vr'o drăcie?!..
—Nene ipistate,
Ia fă bunătate
Şi ne spune 'ndată
Ce-ĭ astă paradă?
Şi pentr' ostenélă
Unŭ sfanţŭ de ţucsélă,
Ba póte chiarŭ doĭ
Se aibĭ de la noĭ.
—Dă 'mĭ, jupâne, treĭ,
Daca ţiĭ şi vreĭ,
Şi daca îţĭ place
Sĕ sciĭ ce se face.
Mulţămimŭ acuma,
Că-mĭ dăruişĭ suma!
Stăĭ déră lângă mine
Şi privesce bine.
La orĭ-ce halaiŭ,
Domnulŭ poliţaiŭ,
Ca maĭ scurtŭ la minte,
Merge înainte,

Şi în fuga mare
Douĭ jandarmĭ călare
Vine dupĕ dênsulŭ,
De te umflă rîsulŭ.
Iată-lŭ că sosesce,
La toţĭ se chiorăsce,
Cu sticluţa 'n ochĭ,
Veţĭ se nu'lŭ deochĭ,
Că-ĭ destulŭ de slutŭ
Fugĭ ca sĕ 'lŭ salutŭ!
Iată o caléscă,
Cu livrea domnéscă
Şi'unŭ boerŭ în ea.
Veţĭ ce maĭ harsea!
Cusutŭ totŭ în firŭ,
Par'c'ar fi muşirŭ!
Cine creţĭ sĕ fiă?
Elŭ e la domnie
Peste slugĭ maĭ mare,
Mareşalŭ îmĭ pare.
Al-dată astŭ postŭ
Era maĭ cu rostŭ,
Pe cândŭ la domnie
Era omenie.
Trecĭ maĭ la o parte,
Te rogŭ de se póte,
Căcĭ şi p'acestŭ slutŭ,
Cată sĕ-lŭ salutŭ.
Veţĭ acea mulţime
Numaĭ călărime,
Cu haĭne lucsóse,
Cu spadele scóse,
Par'c'ar vrea se taie
Oaste de tătarĭ,
Cete de maghiarĭ?
Asta e escortă,
Ce duce pe Vodă

In dealŭ la Cămară,
Unde biata ţéră
Se pune la cale,
De-ĭ plângŭ toţĭ de jale.
Te mirĭ, cum vĕdŭ frate,
Că s'aŭ schimbatŭ tóte,
S'aŭ dusŭ ciohodariĭ,
S'aŭ dusŭ falaitariĭ,
S'a dusŭ saltanatulŭ
Şi-a venitŭ pĕcatulŭ.
Acum alte lifturĭ!
Chelnerĭ ca la birturĭ,
Soitariĭ cu moţurĭ,
Cu perucĭ în colţurĭ,
Raşĭ ca nisce babe
Cu capete slabe.
Dérŭ fugĭ, şi mĕ iartă
Că-ĭ poruncă dată,
Ca se sbierămŭ ura
Cândŭ trece trăsura.

1871

DOMNULUI GENERAL I. FLORESCU

Nene ghinărare, mare noroc aĭ
De-ĭ scăpa din iarnă fără guturaĭ;
Căcĭ nu maĭ escĭ tênărŭ sĕ lupţĭ c'ostenéla;
Aniĭ de pe urmă îţĭ ţinŭ socotéla,
Şi cu aniĭ vine slăbirea de vênă,
De care nu scapă nicĭ o hutupină.
Cu tóte acestea, vĕdŭ că te-ostenescĭ
Musaĭ tótă ţéra s'o militărescĭ.
Asta-ţĭ este scopulŭ, fără de misterŭ,
De cândŭ te aduse conţu 'n ministerŭ.
Te muncescĭ ḑi-nópte, pisedĭ la noroĭ,
Alergândŭ într'una pe vênturĭ şi ploĭ,
Făr' a băga séma c'aste-alergăturĭ

Suntŭ supărătóre cândŭ aĭ bătăturĭ.
Dérŭ n'avemŭ ce ḑice, déca aĭ plăcere
Sĕ staĭ ḑi şi nópte sfeşnicŭ în picere
Şi sĕ facĭ uceniĭ, zmotru sĕ comanḑĭ,
Urlându, cum urlŭ câniĭ, la lună flămânḑĭ.
Orĭ-ce lucru ênsĕ are unŭ sfârşitŭ,
La dumnéta lupta merge 'n infinitŭ;
Căcĭ luaşĭ Bănésa, bătuşĭ Plumbuita,
Făcuşĭ ca vrăşmaşulŭ sĕ-şĭ piardă sărita,
Şi din Colintina déca-lŭ alungaşĭ,
Te 'ntorseşĭ cu laurĭ la noĭ în oraşŭ.
Se stricase timpulŭ, şi credeamŭ c'acuma
Aveaĭ sĕ facĭ basta, sĕ 'nceteḑĭ cu gluma,
Sĕ ne maĭ daĭ pace pe noroĭ încaĭ,
Căcĭ ne urlă capulŭ de tropotŭ de caĭ.
Dérŭ unde e vorba sĕ staĭ la unŭ locŭ!
Subt tălpĭ par'că-ţĭ arde jeraticŭ şi focŭ.
Aĭ lăsatŭ armata, şi 'ţĭ-a căşunatŭ
Pe miliţieniĭ ce aĭ adunatŭ,
Şi în Cismigiŭ, 'ţĭ-aĭ închipuitŭ
Sĕ daĭ unŭ spectacolŭ lumeĭ gratuitŭ.
Imbrăcaşĭ mondirulŭ ca în vremea veche,
Iţĭ trântişĭ chepiul strêmbŭ pe o ureche,
Incălicaşĭ calulŭ celŭ bĕtrânŭ şi murg,
Creḑêndŭ că estĭ Moltke de la Viesenburg;
Vruşĭ sĕ arĕţĭ lumiĭ şi s'o facĭ sĕ scie
Că aĭ fi teribilŭ într'o bătălie;
De aceea tare te umflaşĭ în guşă
Şi înfiptŭ în tocurĭ ca într'o ţepuşă,
Comandaşĭ asaltulŭ fără nicĭ o milă,
Şi în treĭ minute fuseşĭ pe movilă.
Bravo! ghinărare, multă minte aĭ!
Te-amŭ vĕḑutŭ cu ochiĭ pe când te urcaĭ,
Cu sabia 'n mână, tăindŭ la vrăjmaşĭ....
Se maĭ ḑică lumea că estĭ nevoiaşĭ!
Ni se spune âncă c'apoĭ maĭ târḑiŭ
Aĭ fi vrutŭ chiarŭ balta de la Cismegiŭ

S'o ieĭ cu puterea şi sĕ scoţĭ din ea
Pe broscoĭ şi brósce ce orăcăia;
Dérŭ că-ţĭ luaşĭ sémă, fără dór şi póte
Căcĭ apa nu-ĭ bună nicĭ chiarŭ în ciobóte;
Iarŭ gurele rele, ce n'aŭ altă trébă,
Spunŭ la tótă lumea, chiar cândŭ nu le 'ntrébă
Că nu sciĭ comanda, că nu sciĭ ce facĭ
Ş'aĭ fi maĭ cu minte când aĭ vrea sĕ tacĭ.
Ş'apoĭ mergŭ cu gluma şi maĭ înnainte:
Spunŭ c'aĭ avea lipsă de capŭ şi de minte,
Căcĭ altŭ-felŭ n'aĭ merge singurŭ sĕ te daĭ,
In jafŭ şi în rîsulŭ unorŭ puşchĭ şi craĭ.
Alţiĭ te consilie acuma prin noĭ
Sĕ 'nveţĭ puţintele reglemente nuoĭ,
De şi totŭ scripcarulŭ n'ajunge maestru,
Nicĭ glóba bătrână nu 'nvaţă 'n buestru.

1871

CARTE DESCHISA

DOMNULUI SENATOR I. DEŞLIU.

Pênă cândŭ, frate Ióne, ne totŭ facĭ încurcătură?
Pênă cândŭ atâta sgomotŭ şi atâta tevatură?
Pênă cândŭ sĕ totŭ stricĭ somnulŭ şi linistea din Senatŭ?
Pênă cândŭ sĕ nu daĭ pace nicĭ drăguţuluĭ Palatŭ?
Ce-ţĭ'a stricatŭ boerimea şi cu domnulŭ conţŭ Prusacŭ?
Şi de ce Oblăduirea nu-ţĭ maĭ e astă-ţĭ pe placŭ?
Pentru ce cu toroĭpanulŭ daĭ în toţĭ fără cruţare?
Spune-mĭ de unde îţĭ vine astă mare supărare?
Pentru ce astă urgie? Şi pentru ce nu aĭ milă
De cogemite persóne cari suntŭ în camarilă?
Aŭ dóră la soarele şi la mesele Domnescĭ
Mareşalulŭ nu'ţĭ trimite invitărĭ ca sĕ poftescĭ?
Aŭ dóră Oblăduirea ţi'a făcutŭ vre-o şicană,
Şi la parastasulŭ ţĕreĭ nu te chiamă la pomană?
Ţi o vorbă şi pe dată totŭ se face dupe placŭ.

Fă unŭ semnŭ, şi stăpânirea te va ţine în bumbacŭ.
Nu maĭ lasă-te de mofturĭ şi de snóve în Senatŭ,
Nu 'ntrerupe armonia astuĭ corpŭ nevinovatŭ.
Nu maĭ face 'nterpelare cum făcuşĭ alaltă ierĭ,
Nu maĭ supăra pe Vodă, pe ministri, pe boerĭ.
Te aruncă 'n a'lorŭ braţe cu căinţă şi plecatŭ,
Şi îndată toţĭ îţĭ iértă capitalulŭ tĕŭ pĕcatŭ.
Aidĭ, Ióne, nu fiĭ códeşŭ, nu umbla cu 'ncurcăturĭ!
Orĭ nu veţĭ cum e croială, că suntŭ tóte secăturĭ?
Nu 'nţelegĭ ce vrea Regimulŭ, nu pricepĭ o dată bine
Că trebşórele îşĭ face cândŭ o vrea chiarŭ fără tine?
Nu te uiţĭ haita că-ĭ mare, că voindŭ capătă totŭ,
Că discuţia e géba, şi că totŭ trece la votŭ?
Nu veţĭ că chiarŭ moţiunea nu-ţĭ o trece 'n *Monitorŭ*,
Ca sĕ nu pótă rĕmâne nicĭ o urmă 'n viitorŭ?
Aidĭ, pênă maĭ e vreme, dă-te 'ncóce dupe pĕrŭ,
Sărĭ în lacŭ, căcĭ multe brósce cum veţĭ bine astă-ţĭ sărŭ.
Şi afară de acésta, nu veţĭ rĕulŭ care facĭ
Nevoindŭ sĕ-ţĭ ţiĭ guriţa, nevoindŭ ca sĕ maĭ tacĭ?
Atacĭ fără de cruţare pe ministru-ne primarŭ,
Pe coconu Lascarache, îlŭ adăpĭ cu multŭ amarŭ
Şi nu veţĭ că-ĭ grasŭ şi forte d'abia póte a umbla;
Vreĭ pe banca de ministru sĕ'lŭ facĭ sĕ-ĭ cadă dambla?
Te-aninĭ p'urmă de spătarulŭ şi îlŭ facĭ mereŭ a plânge,
Vorbindu-ĭ de gura pieţeĭ şi d'unŭ vechiŭ băltăŭ de sânge;
Nu gândescĭ că e simţibilŭ şi camŭ slabŭ în balamale,
Şi că póte sĕ-lŭ apuce în Senatŭ istericale?
Vreĭ sĕ bagĭ apoĭ zizaniĭ între Tell şi 'ntre Palatŭ,
Spuindŭ cum îşĭ spală mâna ca proconsululŭ Pilatŭ:
Nu gândescĭ că vinărarulŭ, supăratŭ prin astă glumă,
Şi pe tine, ca pe dascălĭ, te-o 'njură frumosŭ de mumă?
Pe nimenĭ nu laşĭ în pace; muscĭ pe toţĭ cu 'nvierşunare:
Conu Nae Cretzulescu ia şi elŭ una 'n spinare,
De şi jertfe pentru ţéră, a făcutŭ póte o mie.
Ast-felŭ sĕ tratésă omulŭ ce ne-a dăruitŭ o momie?
De veninulŭ dumitale n'a scăpatŭ nicĭ Iepurénu.
Incaĭ bietulŭ Costa-Foru îlŭ croişĭ cu toroipanu!

Ba 'ntre altele, Ioane, aretaĭ că eştĭ mâhnitŭ,
Că-ţĭ e inima in flacărĭ, şi-ţĭ e sufletulŭ pêrlitŭ,
Căcĭ n'a vrutŭ Vodă sĕ facă nunta sa în Bucurescĭ,
Că n'aĭ pututŭ trage danţulŭ în palatele Domnescĭ.
Darŭ nu te-aĭ gânditŭ, frăţico, că de făcea nunta-aicĭ,
Eramŭ cu o sumă bună sĕ fimŭ astă-ḑĭ maĭ calicĭ?
Şi'apoĭ de, între noĭ fie, are mutră astă ţéră
D'aşa nuntă 'mpărătéscă, la care sciĭ c'asistară
Capete încoronate, Hohenzollernii din lume?
Tacĭ, Ióne, nu maĭ face ast-felŭ de neróde glume.

. . . . . .

Insă fie c'aĭ păţit-o, şi de vreĭ să maĭ urmezĭ,
Aĭ s'o paţĭ şi maĭ moţată; nea Ióne, sĕ mĕ creḑĭ.
Nu vedeaĭ că Hagi Grafulŭ îşĭ umflase buza tare,
Conu Iancu, *mare Vornic,* vrea să-ţĭ sară în spinare,
Iarŭ Petrescu da tărcóle, căutândŭ pe uşierĭ,
Ca sĕ te scóţă afară din Senatŭ, dintre boierĭ.
O Malas, ce nu cunósce încă bine romănesce,
Te 'njura în gura mare, când turcesce, când grecesce,
Şi striga că facĭ ruşine astuĭ corpŭ ponderatorŭ;
Iar Greceanu striga tare sĕ nu trécă în *Monitorŭ*
Moţiunea dumitale; cum amŭ ḑice s'a votatŭ
Sĕ te trécă cu vederea, parc'o *şarlă* arŭ fi lătratŭ.
Numaĭ singurŭ nea Lungeanu se uni cu-a ta dreptate,
Darŭ şi dênsulŭ, cum sciĭ bine, camŭ cu gura jumĕtate
Prin urmare veḑĭ prea bine că nu merge acestŭ jocŭ;
Domnulŭ conţŭ pe d'altă parte, nu glumesce ḑĕŭ de locŭ.
Şi Regimulŭ cu guvernulŭ aḑĭ daŭ ţéra în dulapŭ,
Inţelegeţĭ interesulŭ, nu maĭ fi tare de capŭ.

1871

CONSILIULUI DE MINISTRII

PREA PLECATĂ JALBĂ

Domnilorŭ ministrii, cu dreptate-ĭ óre,
Sĕ ne vedemŭ astă-ḑĭ puşĭ la închisóre,

Şi daţĭ judecăţiĭ pentr'unŭ micŭ abusŭ,
Cândŭ voĭ sunteţĭ încă la putere susŭ?

Cu dreptate şi cu cale găsiţĭ dumnévóstră
Sĕ cadă beleaoa pe spinarea nóstră,
Cândŭ noĭ, sciutŭ este c'am furat un oŭ,
Nu ca dumnévóstră cogémitea boŭ?

Găsiţĭ că e bine, că e cu dreptate
Ca sĕ plătimŭ astă-ḑĭ noĭ ólele sparte
De voĭ la beţie, cândŭ daţĭ adâlmaşĭ
Nemţoilorŭ vostriĭ, prinţilorŭ pungaşĭ?

Gândiţĭ că e próstă lumea şi că crede
Braşóvele vóstre, érŭ nu ce ea vede?
Eĭ! lumea vĕ scie, prea cinstiţĭ boerĭ,
D'aţĭ pune la dubă miĭ de casierĭ!

D'amŭ aduna suma matematicesce
Ce de la noĭ astă-ḑĭ ḑiceţĭ că lipsesce,
Nu póte sĕ trécă peste milionŭ.
Dérŭ a vóstră cât e? Sĕ spuie Ambron.

Căile ferate nu v'a datŭ tributŭ?
N'aţĭ avutŭ şi parte de la împumutŭ?
Bugetulŭ n'aduce vre-o economie?
In ţéră nu este curată Vlăsie?

Şi totŭ nu v'ajunge, totŭ maĭ multŭ doriţĭ,
Imposite nouĕ într'una croiţĭ.
Concesionariĭ tovarăşĭ v'aŭ pusŭ
Si totŭ vi se pare că nu-ĭ de ajunsŭ.

Detentoriĭ încă împarte cu voĭ
Prisosulŭ ce cere astă-ḑĭ de la noĭ;
Însĕ lăcomia vóstră e la culme,
Doriţĭ, cum se vede, totŭ maĭ multe sume;

Căcĭ vămĭ, timbru, ocne vreţĭ sĕ le-arendaţĭ,
Ba chiar şi tutunulŭ monopolisaţĭ,
Stórceţĭ tótă ţéra, mĕduva-ĭ din óse,
Şi din tóte astea voĭ trageţĭ folóse.

Celŭ puţinŭ fiţĭ logicĭ şi nu prigoniţĭ
Oamenĭ ce în lume suntŭ ca voĭ cinstiţĭ,
Şi nu-ĭ maĭ trimiteţĭ pe la Văcărescĭ,
Căcĭ vĕ rîdŭ şi cânĭĭ de prin Bucurescĭ.

Este óre crimă a fura cu banulŭ,
Cândŭ şefulŭ dă iama şi ia cu toptanulŭ?
Crimă ór' sĕ fiă sĕ ieĭ cu bucata,
Cândŭ şefulŭ maĭ mare ia cu ridicata?

De aceea déră, vĕ rugămŭ ferbinte,
Jelbuliţa nóstră s'o luaţĭ aminte,
Şi sĕ dregeţĭ tréba, cum veţĭ sci maĭ bine,
Căcĭ de nu, prin stampă vĕ dămŭ de ruşine,

Şi sciţĭ că aḑĭ lumea ţine socotélă,
Gazetariĭ bate fără de sfiélă,
De vĕ crapă pielea pe la botişorŭ,
De şi obrăjelulŭ vĕ e cam groşciorŭ!

Subscrişĭ, ceĭ de la Văcărescĭ.

1871

S'A ALES BIUROUL

Bre ce tevatură
La Adunătură!
Oare ce sĕ fie
Astă gălăgie?
Sĕ fie schimbare
De ministerŭ óre?...
Séŭ, Dómne feresce,
Iarŭ ne bântuesce

Vechia amenințare
Pentru abdicare!...
Uniĭ credŭ că este
Vre-o urîtă veste:
Note din Berlin
Pline de veninŭ;
Note de la Beciŭ,
Cu şurupŭ la *deciŭ;*
Note din Stambulŭ
Cu firmanŭ fudulŭ.
Alţiĭ maĭ fricoşĭ
Spunŭ alte gogoşĭ:
Adică Sultanulŭ
Că şĭ-a schimbatŭ planulŭ,
Şi acum in ţéră
Ne trimite iară
Ordie de Turcĭ,
Toţĭ başi-buzucĭ,
Şi ne poruncesce
Da 'ntregŭ, pe turcesce
Ca sĕ plătimŭ baniĭ
Ce ne cerŭ golaniĭ;
Căcĭ acum devletulŭ
Şĭ-a schimbatŭ refetulŭ.
Alţiĭ maĭ cu moţŭ
Spunŭ că bietulŭ şonţŭ,
Şerluţa-potaie,
Vrea sĕ ne despóie,
Ca sĕ înţoleascĕ
Liota nemţească:
Pe tata Anton,
Pe musiŭ Ambronŭ,
Pe duciĭ germanĭ,
Pe fürştiĭ golanĭ,
Şi c'a datŭ poruncĭ
Ca la şépte nucĭ
Sĕ s'adune iară

Pungaşiĭ din ţéră,
Cu popa în capŭ,
Cu *Domnulŭ Dulapŭ*,
Cu Aga celŭ chiorŭ,
Cu tarafulŭ lorŭ,
Sĕ ia prin putere,
Stupina de miere.

. . . . . .

Tóte sunt minciunĭ,
Scóse de nebunĭ!
Nu este schimbare...
Ministeru-ĭ tare!
Domnia n'abdică,
Căcĭ e tare 'n chică;
Şi tronŭ nu găsesce
Omulŭ cândŭ voesce.
Notele străine
Aŭ datŭ de ruşine,
Ba chiarŭ Turcĭ-acuma
Aŭ înţelesŭ gluma,
Şi bietulŭ Vizir
Le-a datŭ cu sictir
Celorŭ ce voia
Sĕ-lŭ dea de belea.
Câtŭ despre coţcarĭ,
Herţogiĭ ceĭ marĭ
Cu tacâmulŭ lorŭ,
Sĕ ducŭ pe priporŭ
Şi voescŭ acumŭ
S'apuce altŭ drumŭ.
Dór' d'orŭ putea scóte
Banĭ pentru ciobóte
Şi pentru cârpélă
Séŭ pentru stropeală,
Ş'o halbă de bere,
Atâtŭ numaĭ cere.
Câtŭ despre pungaşĭ,

D'aicĭ din oraşĭ,
Scimŭ cu 'ncredinţare
Că nu e în stare,
Primulŭ procurorŭ
Cu aga celŭ chiorŭ
Ca sĕ maĭ plătéscă
Sĕ se ţucsuiască
Atâţĭ dalcaucĭ
De la şépte nucĭ;
Că e timpulŭ rece
Ş'unulŭ bea câtŭ ţece.

. . . . . .

Nu vedeţĭ mulţime
De deputăţime,
Ce furnicŭ pe drumurĭ,
Toţĭ în capŭ cu fumurĭ?
De ce óre pare,
Preocupaţĭ tare?
Orĭ li se maĭ cere,
De ceĭ la putere
Vre-o concesiune,
Vre-o conversiune,
Drumurĭ nuoĭ de ferŭ
D'aci pênĕ 'n cerŭ,
Séŭ vr'unŭ podŭ pe mare,
Cu douĕ picióre,
Séŭ vr'un împrumutŭ
Maĭ e de făcutŭ?

. . . . . .

Lunĭ de diminéţă
Stă cu fruntea créţă
Trântitŭ în trăsură,
Cu ţigara 'n gură,
Beizadeaoa nóstră,
După uniĭ próstă;
Şi colindă 'ntr'una,
Ca Stanca nebuna,

Oteluri şi hanuri,
Case şi maidanuri,
Pe unde ea scie,
Că póte se fie
Deputaţi ce are,
A fi la votare.
Căci aḑi se alege
Fără de ciomege
Biuroŭ şi cestură
La adunătură.
La amiaḑi în fine,
Beĭzadéoa vine,
La Mitropolie,
Plinŭ de veselie.
Căci deputăţimea
Şi cu boerimea,
Ca sĕ-ĭ ştérgă plânsulŭ,
I'aŭ spusŭ că pe dênsulŭ
Aŭ ca sĕ-lŭ numéscă
Sĕ-ĭ presiduiască.
Elŭ ia o chârtie
Şi pe dênsa scrie.
Dérŭ ce scrie óre?
Unŭ pomelnicŭ mare....
Unde aĭ sĕĭ moşi
Şi aĭ sĕĭ strămoşi
Opt-spre-ce la numĕrŭ
Cu capa pe umerŭ
Şi cu fustanele,
Maĭ toţi beĭ-zadele,
Sfărămară cucĭ,
Ţaruhĭ şi papucĭ.
Iată prin urmare
Pentru adunare
Drepturĭ constatate.
Merite înalte,
Care la votare

Suntŭ destulŭ de tare,
Ca ea sĕ susţie
La Candidăţie
Pentru preşedinte,
P'unŭ omŭ fără minte:
Érŭ la cestorie
Sluga luĭ sĕ fiă,
Colonelŭ nădragŭ,
Care-ĭ este dragŭ.

. . . . . .

Lucru s'a 'ntêmplatŭ,
Cu adevĕratŭ.
Érŭ de nu credeţi,
Mergeţi şi-lŭ vedeţi,
Cum stă într'o rênă,
Cu clopotu 'n mână;
Şi 'n nainte-ĭ dreptŭ,
Cu mâna la peptŭ,
Zăganŭ, miralaĭ,
Îĭ face halaiŭ.

1871

PETIŢIUNEA BROASCELORŬ

CĂTRE

ADUNAREA NAŢIONALĔ

Onorată Adunare! de şi mulţi credŭ pe la noĭ,
Că numită escĭ prin bâtă şi eşită din butoiŭ;
De şi scrisŭ e prin gazete c'aĭ născutŭ la *Şépte-Nucĭ*,
Din bardaca Popi-Tache şi a multorŭ dalcaucĭ;
De şi mulţi afirmŭ că naşulŭ 'ţĭ este consululŭ prusacŭ,
Că te-a botezatŭ, nu 'n apă, ci în spirtŭ de basamacŭ,
Totuşi mers-a svonŭ în ţéră, c'astă vară printr'unŭ votŭ,
Aĭ datŭ nemţilorŭ o tiflă, ş'uneĭ *şarle* peste botŭ,
Trimiţêndŭ pe *Tata*-Strusberg, cu faimosu'ĭ drumŭ de ferŭ,
La spaţirŭ către arbitriĭ, nu la domnulŭ ministerŭ.

De aicea, ţin'-te pânză .... toţi căciula işi luară.
Reputaţia-ţi fu gata, ea se 'ntinse 'ndată 'n ţéră.
Toţi cu toţii lăudară ale tale simţiminte,
Iţi găsiră consciinţă, alţii chiară o leac' de minte,
In sfĕrşitŭ se duse vestea peste ape, peste ţĕri.
De dreptatea fără margini a acesteĭ adunări.
Aşa darŭ şi prin urmare sosindŭ fama şi la noĭ,
Broscărimea cea ţestoasă, boiĭ popi şi broscoĭ,
Brotăceiĭ şi brotaciĭ ne-adunarămŭ la unŭ locŭ.
Şi cu toţi ne chibsuirămŭ cum puteam scăpa din focŭ;
Că e focŭ pe neamulŭ nostru, maĭ alesŭ de şase anĭ,
De cândŭ cu *taxidulŭ* care ne aduse pe germanĭ.
Onorată Adunare! sciŭ că Joe la 'nceputŭ,
Ne lăsase 'n libertate.... şi noĭ rĕulŭ ne-am făcutŭ.
N'amŭ voitŭ sĕ stămŭ în pace, republica amŭ stricatŭ,
Ş'amŭ cerutŭ la ţeulŭ rege sĕ ne dea unŭ împĕratŭ,
Şi aceasta nu din neamulŭ nostru, ci din neamŭ străinŭ;
Şi ne-a pedepsitŭ c'unŭ şérpe crudŭ, tiranŭ, plin de venin.
Acumŭ ênsĕ altŭ rĕŭ vine peste neamulŭ celŭ broscescŭ.
Ce trăia ca 'n raiŭ aicea, pe pămêntulŭ românescŭ.
Astă-ţi ca pe pescĭ ne prinde şi ne duce la palatŭ,
Unde ne mănâncă nemţiĭ, care ţéra aŭ mâncatŭ.
Auţi! brósce de măncare! auţi colo spurcăciunĭ!
Onorată Adunare! sĕ nu creţi că suntŭ minciunĭ!
Din ţestóse face supă, iarŭ cele verzi jupuite,
Presărate cu pesmete, în untŭ próspĕtŭ suntŭ prăjite,
Şi nemţoiĭ ne mănâncă cu plăcerea cea maĭ mare.
De acea venimŭ astă-ţi, onorată Adunare,
Cu plecata jelbuliţă în care v'amŭ descrisŭ totŭ,
Şi vĕ ceremŭ sĕ daţi astă-ţi şi 'n privinţă-ne unŭ votŭ.

1871

JALBA CÀINILORŬ
CĂTRE
CARVASARA

Vĕţêndŭ că guvernulŭ e ocupat tare,
Ca cioclulŭ ce-alérgă după 'nmormêntare,

Şi domniĭ ministri sfârâie 'n călcâie,
Căile ferate ca să nu remâie:
Căcĭ d'or perde tréba, vorbă românéscă,
Să-şĭ piardă din urmă, saŭ să se turcéscă;
Fiindŭ că nu-ĭ glumă cu conţu prusacŭ,
Îĭ scuipă în gură cale d'unŭ conacŭ.
Vĕţêndŭ c'adunarea stă ca zăpăcită,
Căcĭ guvernulŭ cată s'o tragă 'n ispită,
Şi să-ĭ fure votul, la fie ce pasŭ,
Ca să pótă ţĕriĭ să-ĭ dea peste nasŭ,
Inţolindŭ golaniĭ din ţéra nemţéscă,
Prinţiĭ şi baroniĭ de viţă crăiască,
Rude cu Regimulŭ, şi cărpiţi în cóte,
Cu treĭ-ţecĭ de peticĭ puse la ciobóte,
Bez de alte voturi care se maĭ cere,
Pentru înţolirea celorŭ la putere,
După obiceiulŭ ce s'a adoptatŭ,
De ceĭ care urcă scara la palatŭ.

. . . . . .

Vĕţêndŭ că Senatulŭ e o căţătură,
Care nu maĭ are astă-ţi dinţi în gură,
Că-ĭ căţutŭ cu totulŭ în copilărie,
Că-lŭ are guvernulŭ dreptŭ o jucărie;
Că-ĭ o giruetă ce fără cuvêntŭ,
Se totŭ învêrtesce mereŭ după vêntŭ;
Păpuşe curată care plécă capulŭ,
Cândŭ o tragŭ de aţă ceĭ ce-şĭ umple sacul.

. . . . . .

Vĕţêndŭ că Regimulŭ e plinŭ de păcate,
Că vêntulŭ hoţii tocmaĭ de susŭ bate,
Şi sciindŭ c'acuma e ocupatŭ tare,
Indirectŭ s'apuce vechia îndestrare,
Ce făcu fiasco. (*Notre-ami* cunósce
Acea hârtiuţă cu-ale sale mósce)
Considerândŭ încă sistema nemţéscă,
Introdusă 'n ţéră ca să-şĭ înţoléscă
Unchĭ, verĭ şi cumetri, nepoţi şi mătuşe.
Cătândŭ, se 'nţelege, şi de a sa guşe,

Şi fiindŭ că timpulŭ astă-ḑĭ nu-ĭ permite
Să vadă de jelburĭ cu lacrimĭ ferbinte,
Cândŭ sunt monopoluri, ocne, vămĭ şi timbru,
Faimóse *Rostbraten* tăiate din zimbru.
. . . . . .
Avêndŭ în vedere că chiar Primăria,
Cea cu bâta-alésă, copiĭ de Vlăsia,
Astă-ḑĭ n'are vreme de jelbĭ să s'ocupe,
Şi plângerĭ c'a nóstră să stea să destupe;
Căcĭ aḑĭ maĭ cu sémă e 'ncurcată tare,
Şi vrea să maĭ facă vre-o împrumutare,
Vre unŭ şacăr-macăr, vre-o lotărie,
Ca să pótă banda de la Primărie,
Să maĭ dea de bine, de banĭ de bilşugŭ,
Căcĭ sermaniĭ ómenĭ n'aŭ altŭ meşteşugŭ.
Şi pe câtă vreme ceĭ din ministerŭ,
Işĭ încarcŭ măgarulŭ din drumul de ferŭ,
Ar fi cu dreptŭ óre ca ceĭ de la sfatŭ
Să-şĭ vadă de sufletŭ, fugindŭ de păcatŭ?
. . . . . .
Afară de asta, jeluirea nóstră,
Cumŭ vedeţĭ la vale chiar şi dumnévóstră,
Este contra tacseĭ ce mâĭne, poĭmâĭne,
Pune Primăria pe orĭ care câine.
. . . . . .
Porciĭ reclamară ḑilele trecute,
Insă Primăria n'a vrutŭ să-ĭ asculte;
Bróscele p'aşişderĭ se plânseră tare
Cu jalbă plecată către Adunare,
Insă cum se vede, aicĭ pe pământŭ,
Ceĭ micĭ aŭ dreptate dér nu aŭ cuvêntŭ.
. . . . . .
De aceea déră şi noĭ câĭnĭ de rasă,
Ce trăimŭ în curte, uniĭ chiar în casă,
Vĕḑêndŭ că ne pune impositŭ acuma
Cincĭ francĭ de persónă, şi că-ĭ mare suma,
Venimŭ să ne plângemŭ d'astă satara,
Şi să dămŭ aḑĭ jalbă la Carvasara.

. . . . . .
Aşa dar domnĭ membri şi domnŭ preşedinte.
Plângerea ce-aducemŭ s'o luaţĭ aminte,
Căcĭ ea este dréptă, fundată şi clară,
Nu cumŭ e dreptatea d'aicea din ţéră.

Noĭ câniĭ de rasă, câinĭ de vĕnătóre,
Suntemŭ dobitóce prea folositóre.
Fără noĭ nu-sŭ iepurĭ, prepeliţĭ, becaţe,
Nicĭ găinĭ selbaticĭ, potârnichĭ şi raţe;
Vulpile şi lupiĭ fără noĭ ce-ar face?
Şi vite şi ómenĭ prada lorŭ s'ar face!....
Prin urmare dară, vedeţĭ pentr'unŭ osŭ,
Noĭ aducemŭ lumiĭ unŭ mare folosŭ.
Impositŭ pe *Şarle*... toţĭ l'ar înţelege,
Căcĭ *Şarla* nu cade în *comuna* lege.
Ea e o potaie fără de principiĭ,
Cu rele năravurĭ; şi nu este chipŭ,
Ca să facĭ din Şarlă, câine de folosŭ,
Câine de nâdejde, câine credinciosŭ.
Acestŭ soiŭ de câine leneşŭ şi mişelŭ,
Vêră botu 'n óle, de te 'ncreḑĭ în elŭ;
Căcĭ e lacomŭ tare, şi murdarŭ şi laşŭ,
Pe elŭ să-lŭ alunge dară din oraşŭ.
Iar nouă, Comuna, multŭ maĭ bine-ar face,
Să ne lase 'n tihnă să trăimŭ în pace,
Căcĭ aducemŭ lumiĭ folosŭ mult maĭ mare,
De câtŭ chiar Comuna, Senatŭ ş'Adunare,
Şi de câtŭ cea *Şarlă* saŭ potaie mare,
Ţinută de ţéră giaba pe mâncare.

Sub-scrişiĭ: **Prepeliceresca, Copoiescu, Ogarescu,**
(delegaţiĭ câinilorŭ de vênatŭ din ţéră.)

1871.

RĔŬ S'AUDE.

Ce e nu e bine,
Tivga nu maĭ ţine!
Ruda vóstră bună
Cea lungă de mênă,

Prusia creştină.
De noĭ să desbină,
Şi Turculuĭ scrie
Să ne ia 'n robie:
Căcĭ noĭ cu franţezii
Mâncămŭ colerezii,
Uitându pe prusacĭ
Flămânzĭ şi săracĭ.
Bismark face gură,
Intr'una ne 'njură,
Căcĭ n'amŭ fostŭ în stare
Să dămŭ ascultare
Conţuluĭ prusacŭ,
Şi să-ĭ fim pe placŭ;
Ci l'amŭ supăratŭ,
Pên' şĭ-a scălciatŭ
Bietele-ĭ ciobóte,
Rupte câtŭ să póte,
Bătându din piciorŭ
La unŭ chefuşiorŭ.
Principiĭ golanĭ,
Poftescŭ proaspeţĭ banĭ.
Ca să se 'nţoleascâ,
Iar nu să sfîrşească
Calea înferată,
Plătită odată;
Căcĭ alt-felŭ pe ţară,
Aruncŭ focŭ şi pară.
Palatulŭ dă mese
Cu mâncărĭ alese,
Ca să îndulcească
Papara prusească;
Căcĭ e ardeiată
Şi prea piperată;
N'aĭ din ea să 'ghiţĭ
Că 'ndată sughiţĭ!
Bleichröder jidanu
Cere cu toptanu;
Visteria 'ntreagă
Atâtŭ i-e de dragă.
Şi de multŭ ce-ĭ place
Rînduială face
S'o ia de soţie
La Mitropolie.
Cu înscrisŭ să leagă,
Destrea să-ĭ aleagă,
Şi s'o pună bine
Unde să cuvine.
Ca să nu-ĭ maĭ fie
Teamâ de hoţie.
Ba chiar ca să-ĭ placă
E gata că facă
Nuntă cu cofeturĭ,
Şi marĭ ziafeturĭ.
Ca naşŭ să aducă
Unŭ noŭ prinţŭ saŭ ducă;
Iar tata Anton,
Strusberg şi Ambron,
Şi unŭ perucherŭ
Rebegitŭ de gerŭ,
Şi unŭ domnŭ aprodŭ
Tăvălitŭ prin glodŭ,
Şi unŭ servitorŭ
Schiopŭ de unŭ piciorŭ,
Aŭ martorĭ să-ĭ fie
Pentru cununie,
Să dea fie-care
Parola d'onoare,
Că e omŭ cinstitŭ
Şi neprihănitŭ.
Doamna Adunare
Tuşeşte, chiefŭ n'are
Ginere să-şĭ facă
O iudă prusacă;
C'a maĭ fostŭ odată
Friptă şi înşelată.
Şi de locŭ nu-ĭ vine,
Câudŭ cunoaşte bine
Că-ĭ trage daraoa
Maĭ multŭ ca ocaoa.
Cum acestŭ soiŭ jură
Pentr'o 'mbucătură,
S'apoĭ d'o apucă
Işĭ face nălucă
Şi n'are habar
De jurământŭ chiar,
Dar jidanul ţine,
Cu rĕŭ saŭ cu bine

Ca să se cunune.
Şi pe cap îĭ pune
Şase crăişorĭ,
Vestiţĭ peţitorĭ,
S'o ademenească
Ca să-lŭ priimească.
Soacra Adunare
S'ameţeşte tare,
Căcĭ încotro face
Nu-şĭ găseşte pace,
D'aceştĭ crăişorĭ,
Vestiţĭ peţitorĭ.
Unu 'n locŭ o ţine
Să-ĭ spună că-ĭ bine
Ca să-şĭ dea copila,
Fie chiar cu sila,
Dup'acestŭ jidanŭ,
Suditŭ prusianŭ;
Că-ĭ omŭ bine pusŭ,
Sprijinitŭ de susŭ,
Şi poate să paţă
Vre-o boroboaţă,
De nu-lŭ va primi
Ginere aĭ fi.
Altulŭ c'are veste
Că flăcăulŭ este
Trimesŭ de 'mpĕratu
Rudă cu palatu;
Că elŭ e samsar
Impĕrătescŭ chiar,
Şi de nu l'o vrea,
O dă la rîndea.
Altulŭ cum că ştie
Că la 'mpărăţie
De urîtŭ îşĭ face
Dacă nu l'o place;
Şi că başbuzuciĭ
Işĭ gătescŭ papuciĭ
De drumŭ, ca să vie
S'o ia în robie,
Indată ce ea
Fata nu i-o da.
Altulŭ o 'nspăimêntă
Că-ĭ trage o trîntă,
Şi nişte ciomege
De prafu-ĭ s'alege,
De nu s'o supune,
Şi 'n inatŭ şi-o pune,
La grosŭ o aruncă;
Căcĭ are poruncă
La mirŭ chiar a-ĭ da
Pên'o dice: da.
Altulŭ o invită
Să nu stea 'nnăsprită,
Ci vorba-ĭ s'asculte;
Căcĭ nu ştie multe
Cel care-lŭ trimite;
C'apoĭ va înghite
Găluşca cea mare
Disă Abdicare;
Şi sigurŭ cu ea
Se va înneca.
Altulŭ îĭ vorbeşte
Pe Prusieneşte,
Că de n'o dă 'ndată
A peţită fată
Cu foaia de destre,
Nu-ĭ remânŭ ferestre
Şi geamurĭ nesparte,
Vaĭ de ea ce pate?
Iar papa Senatŭ
Numaĭ în halatŭ
Şade şi priveşte
Cum să 'mpodobeşte
De oglindăreasă
Patulŭ de mireasă,
Patulŭ celŭ de ferŭ
Datŭ de Bleichröder.
Căcĭ babaca ţine
La lifte streine.
Tare multŭ îĭ place
Să aibă aface
Cu prinţĭ prusianĭ
De vre-o câţĭ-va anĭ;
S'acestŭ măgădăŭ
E pe placulŭ seŭ.
Aşa dar acuma
S'a îngroşatŭ gluma;

Ţinte soacră bine
Că daĭ de ruşine.

Las' tivga să crape,
Dar cinstea-ţĭ să scape.

1871.

LA 17 DECEMBRE 1871

I

Iată restignită,
Ţéra-ne iubită!
Ţéra-nĕ română,
Maĭca nóstră bună!
Cu oţetŭ şi fiere
Adăpată piere;
Cu suliţa împunsă
Cu cósta pătrunsă,
Şi 'n mormêntŭ se pune,
Căcĭ stéoa-ĭ apune.

II

Astă-ḑĭ Costaforul,
Iuda, trădătorulŭ,
Comitêndŭ trădarea,
I dă sărutarea.
Şi ceĭ-l'alţĭ lacheĭ,
Slugĭ la Arhireĭ,
Legând'o de mâĭnĭ,
O daŭ la păgânĭ;
Iar **Domnulŭ** Pilat,
Cere de spălatŭ.

III

Cu vergĭ şi toiege
O batŭ făr' de lege,
Ş'o scuĭpŭ ceĭ mişeĭ,
Vêndătorĭ lacheĭ.
Corónă de spinĭ,
I punŭ ceĭ străinĭ,
Ş'o silescŭ a-şĭ duce,
Durerósa cruce.

IV

Maĭca-ne iubită,
Cade obosită.
Dér ceĭ făr' de legĭ,
I strigă: *mergĭ! mergĭ!*
O! Românĭ mişeĭ,
Trădătorĭ lacheĭ,
Merge-veţĭ şi voĭ,
In vremea d'apoĭ,
Rătăcindŭ de ţéră,
Târândŭ viaţă-amară!

V

Impărţit-aŭ câĭnĭĭ,
Câinĭĭ şi străinĭĭ,
A ţĕrĭĭ avere,
Cu ceĭ la putere;
Ş'aceĭ deputaţĭ,
Ciocoĭ renegaţĭ,
Pe cămaşa eĭ,
Ca nisce mişeĭ,
Sorţĭ aŭ aruncatŭ;
Şi drumulŭ feratŭ,
Nemţilorŭ vêndură,
Ţéra îşĭ dădură!

VI

Proconsolŭ şi fiară,
Trădător de ţéră!
Marca infamieĭ,
Semnulŭ mişelieĭ,
Pe frunte purta-veĭ,
In vecĭ tremura-veĭ;
Cum tremură frunza,
Tremuraţĭ-va buza.
Şi neamu-ţĭ în lume,
Pribégŭ, fără nume,
Să nu maĭ găséscă,
Locŭ să s'odihnéscă.

VII

Iudo! ce-ţĭ vinḑĭ muma!
Plătitu-ţĭ-aŭ suma,
Suma de trădare?
Preţulŭ de vêndare?
O! vicléna fiară,
A ţĕrĭĭ ocară!
Cată! cată 'ndată,
Craca cea înaltă,
Şi mergĭ de-ţĭ acaţă
Scârbósa-ţĭ carcaţă.

VIII

Dómne, dómne sfinte,
Tu ce estĭ putinte,
Tu ce plecĭ trufaşiĭ,
Tu ce 'nvingĭ vrăşmaşiĭ,
Tu ce pênĕ-acuma
Ne-aĭ protegiat muma,
Şi n'aĭ vrutŭ să piară
Astă ţerişóră!
Scap'o din căḑere,
Prin a ta putere.
Bate şi trăsnesce
Pe ceĭ ce voiesce,
Să dea în robie,
Dulcea Românie.
Iar între noĭ pune,
Simţiminte bune;
Sterge neunirea,
Adu infrăţirea,
Sterge apatia,
Adu omenia,
Şi fă să răsară
Amorul de ţéră,
Şi ne scapă âncă,
De greaoa-ne stâncă,
De laşulŭ străinŭ.
Aşa fie. Amin.

1871

RAFUIALA

I

ESPUNERE DE MOTIVE

Socotéla-ĭ mare cu *domnul* prusacŭ,
S'a umplutŭ acuma pustiulŭ de sacŭ;
Şi la noĭ în ţéră se obicĭnuesce,
Socotelĭ d'acestea de se răfuesce,
Cândŭ ajunge târgulŭ l'alŭ şéptelea anŭ.
De aceea dară facemŭ astŭ bilanŭ,

In partidă dublă şi negustoresce,
Căcĭ din ḑi 'n ḑi târgulŭ maĭ multŭ se iuţesce.
Credemŭ că lectoriĭ ne-aŭ înţelesŭ bine,
De ce târgŭ e vorba, de ce magazine,
Şi de care marfă, de ce răfuială,
Voesce *„Daracului“* să dea socotélă.
Fiindŭ că cunósceţĭ care-ĭ negustorulŭ,
Catâ să spunŭ marfa, că este poporulŭ,
Poporulŭ acesta bunŭ şi generosŭ,
Pe care streina molie la rosŭ;
Magazia este biata Românie!
Vădŭ vechiŭ cu cătare! ce maĭ prăvălie!
Unde muşteriĭ în veci aŭ găsitŭ
Avuţie multă şi destulŭ cişitŭ.
Vêndarea aicea vecĭnicŭ a fostŭ mare,
Dar nu cu toptanulŭ, fără ruşinare:
Desfaceriĭ totale şi cu ridicata,
N'aŭ fostŭ publicate; abia cu bucata
Vindeaŭ negustoriĭ ceĭ vechĭ, ceĭ Romănĭ,
Nu cumŭ vinde astăḑĭ hoţiĭ de streinĭ.
De aceea dară ceremŭ răfuială,
Ceremŭ fie-care sĕ-şĭ dea socotélă,
Căcĭ nu e departe fatalulŭ momentŭ,
Când chiar, nevrêndŭ póte, vom da faliment,
Catastihu-ĭ mare, creditulŭ întinsŭ,
Ba chiarŭ capitalulŭ fórte compromisŭ.
Se încercămŭ dară, înscriindŭ pasivulŭ,
Să vedemŭ câtŭ dênsulŭ întrece activulŭ.
Care-ĭ diferinţa... Să tragemŭ bilanţŭ,
Intre biată ţéră şi puşchiul de neamţŭ,

II

INTRODUCŢIUNE

Sciţĭ că dupe fructe se cunósce pomulŭ,
Dupe neamŭ şi viţă se cunósce omulŭ.
Lucrulŭ e prea lesne, fără meşteşugŭ...
Vreţĭ sĕ sciţĭ cu cine aţi băgatŭ în plugŭ?...

Cercetaţi-ĭ neamulŭ, vedeţĭ în trecutŭ,
Şi apoĭ conchideţĭ ce e de făcutŭ.
Babaca avut-a şi elŭ prăvălie,
Şi astăḑĭ la altulŭ servă pe simbrie,
Căcĭ şĭ-a vêndutŭ fondulŭ, rafturĭ şi tarabă,
Şi astăḑi e slugă... Ce maĭ om de trébă!!!
Ş'apoĭ sciţĭ proverbulŭ: Unde capra sare,
Iada o întrece... logică urmare.
Negustorulŭ care, ţinea maĭ nainte
Astă prăvălie, n'avea multă minte,
Elŭ negligea tréba, ş'avea simbriaşĭ,
Nisce haĭmanale, nisce marĭ pungaşĭ,
Care îĭ da dama pe la cigmigea,
Şi-ĭ adunaŭ nóptea ce ḑioa strêngea.
Totŭ aceste calfe cu neomenie,
Se aflu şi astăḑĭ slugĭ în prăvălie.
Poliţe camŭ multe s'adună de plată,
Şi 'ntr'o diminéţă gluma fu cam lată:
Creditoriĭ vine toţĭ la concordat,
Ilŭ deteră-afară, puindŭ sindicatŭ.
Sindicatulŭ ênsĕ, în învălmăşélă,
Făcu, din păcate, o mare greşélă,
Căcĭ dete dughiana pe mâinĭ de streinŭ,
Adusŭ contra bandă chiar de la Berlin.

III

ACTIVUL

La şaĭ-ḑecĭ şi şase, ḑioa ḑece maiŭ,
Veni negustorulŭ nostru cu halaiŭ.
Şi pe tótă calea i s'arunca florĭ,
Ca la cea maĭ mare dintre serbătorĭ.
Musicĭ para Musicĭ, iar bietul poporŭ,
Datu-i-a din sufletŭ purulŭ sĕŭ amorŭ.
Dusu-l'a cu pompă la Mitropolie,
Jurat-a să fie omŭ de omenie
Dér... s'a băgatŭ draculŭ în casă cu surle,
Ş'acum toţĭ vlădiciĭ potŭ mult timp să urle.

IV

Vre-o doĭ anĭ d'a rêndul maĭ merse cum merse,
Pênĕ ce turaoa de totŭ i se sterse:
Une-orĭ la bâlciurĭ, la flăcăĭ şi fete,
Ţopĭ şi mărgeluşe şi basmale dete;
Generositate ce s'a publicatŭ,
In gazeta mare ca comunicatŭ.
Apoĭ pe la prasnicĭ, pe la hramurĭ marĭ
Mergea la bisericĭ, fără ciohodarĭ,
Făcea la crucioae ca unŭ cuviosŭ,
Ca să amăgéscă pe lumea de josŭ.
S'o facă să crédă, că de şi străinŭ,
Scie-aşŭ face cruce ca orĭ-ce crescinŭ.
Dat-a la bisericĭ, nu din a sa pungă,
Căcĭ nu are mâna de dăruitŭ lungă,
Dat-a icĭ o sfită, dincócĭ unŭ stiharŭ,
Icĭ o căndeluţă, dincócĭ unŭ paharŭ
La una o cruce, la alta potirŭ,
La cele sărace bisericĭ de mirŭ,
Dar plătite tóte de la ministerŭ....
Ca sĕ-şĭ facă mână bună către cerŭ.

V

Staţĭ că maĭ e încă!... ce? — O bagatelă!...
O bisericuţă, o mică capelă,
La Azilul Dómneĭ Elena luĭ Cuza,
Ḑiditŭ, se scie, tot cu pantahusa:
Şi sântul Nicola, ḑisŭ cel din Şelarĭ,
La care dădură comersanţiĭ marĭ,
Sume însemnate, dar unde s'a pusŭ,
Ca ctitorŭ, jupânulŭ cel strein adusŭ.
Bun!.. Iată activulŭ! treceţi-lŭ curândŭ,
Şi luaţĭ pasivulŭ în dată la rêndŭ.

PASIVUL

VI

Acumŭ ţin'-te pânḑă.... lupu e 'n coşară....
Işĭ arată dinţiĭ răpitórea fiară.

Calfele nu-lŭ lasă; calfele cinstite,
Iĭ aducŭ adesea jurămêntu-aminte,
Şi-ĭ spune că dênsulŭ e în prăvălie,
Ingrijitorŭ numaĭ, tocmitŭ cu simbrie.
Dar neamţulŭ nu ţine d'asta socotélă,
Venit e cu gêndulŭ pentru procopsélă.
Elŭ cată ca neamul sĕ şi-lŭ înţoléscă,
Din prăvĕlióra nóstră românéscă;
Şi ca să-şĭ ajungă scopul cel doritŭ,
Calfele vechĭ tóte, tóte le-a gonitŭ,
Şi în prăvĕlie bagă simbriaşĭ,
Pe vechile rable, pe vechiĭ pungaşĭ;
Şi ast-fel nemţoiulŭ săracŭ şi cârpitŭ,
Scuturênd dughiana, aḑĭ s'a înţolitŭ,
Lăsândŭ şi pe calfe, şi pe ucenicĭ,
Să se căpuiască ca nisce calicĭ.
Stăpênulŭ dughieneĭ celŭ adevĕratŭ,
Sindicatul ênsĕ, vechiul sindicatŭ,
Cere săcotélă, dar neamţul atuncĭ,
Adună flăcăi sĕĭ la şépte nucĭ,
Şi cu bâta 'n mână schimbă sindicatulŭ.
Fiind că-lŭ ajută craiul-impĕratul.
Şi în locŭ numesce pe nisce faliţĭ,
Bunĭ de puşcărie, cremă de banditĭ;
Şi cu ajutorulŭ acestorŭ mişeĭ,
Acestorŭ codiţe şi puĭ de lacheĭ,
Pe tótă averea se face stăpânŭ,
Căcĭ e maĭ rĕŭ neamţu de câtŭ un păgênŭ.
Ia din prăvĕlie fără socotélă,
Toţĭ fură de svîntă, fără de sfială.
Aicea dă iama cinstitul Ambronŭ,
Dincócĭ pungăşesce babaca Anton.
Strusberg şi cu fürştiĭ, faimoşiĭ coţ(arĭ,
Ardicŭ cu toptanul sume fórte marĭ.
Jafŭ şi jafŭ în tóte totulŭ e meḑatŭ,
Nimicŭ nu rĕmâne aḑĭ ne speculatŭ.
Poliţe afară se tragŭ fără milă.

Totŭ se ipotecă, totŭ se ia în silă.
Biserica nóstră cea emancipată.
La patriarhie ca s'o vêndă cată ;
Ş'o nouă hoţie la drumul de ferŭ,
O comise astă-ḑi domnul Bleichröder.

VII

Alt-dată Vizirulŭ scia românesce,
Astă-ḑĭ ne înjură şi elŭ pe turcesce,
Şi iar ne trimite consulĭ cu berat,
Căcĭ ĭ-a crescut nasul alt'-dată tăiatŭ.

VIII

Intre alte multe fapte păgânescĭ,
Chiar şi sânge curse an ţerţŭ la Pitescĭ,
Bătăi se urmară ; ómenĭ s'aŭ ucisŭ.
Cruzimĭ ne-auḑite aicĭ s'aŭ comisŭ,
Hoţiĭ, furtişaguri, jafurĭ şi predare,
Se urmesŭ d'a rêndul, ḑioa, amiaḑa-mare ;
Şi cu tóte astea tot nu-ĭ mulţumitŭ,
Nu e sătulŭ încă puiul de falitŭ.
Nu se mulţumesce să ne sărăcéscă :
Cinstea prăvĕliĭ vrea s'o umiléscă,
Căcĭ bea, bancketeasă şi se 'nveselesce,
De relele care ajungŭ şi lovesce,
Pe ceĭ ce 'nălţară creditulŭ Românŭ.
O! chiar de cât turcul neamţu-ĭ maĭ păgânŭ!

BILANU

IX

Cumŭ vedeţĭ pasivulŭ e atâtŭ de mare,
In câtŭ nu permite nicĭ o adăstare ;
Maximilienĭ îşĭ daŭ socotélă !
Nu-ĭ departe ḑioa cea de răfuaială !...

1871

VICLEIMU.

Cine priimesce,
Şi cine poftesce,
Frumosŭ Vicleimŭ,
Făcutŭ de Regimŭ !

Cu multe păpuşĭ,
Capĭ de bătăuşĭ,
Şi toţĭ cu măciucĭ,
Ca la şépte nucĭ ;

Cu popa vâlvoiŭ,
Cu sântu-ĭ bâtoiŭ :
Şi cu mulţĭ boerĭ,
Pe alesŭ hengherĭ ;

C'o droaie ciocoĭ
Papugiĭ de soiŭ,
Şi cu beĭ-zadele,
Nobile lichele ;

C'o majoritate,
Plină de păcate,
Opt-ḑecĭ deputaţĭ,
La stăpênŭ băgaţĭ.

Cu mulţĭ senatorĭ,
Gârbovĭ cerşetorĭ,
Toţĭ străinĭ de ţéră,
Slugĭ la ceĭ d'afară.

Cu doĭ ghinărarĭ,
Cremă de tâlharĭ :
Unulŭ tremuriciŭ,
Altulŭ fasoliciŭ.

Cu maĭ mulţĭ lacheĭ
Cu perucĭ de teĭ ;
Cu unŭ marecalŭ,
Cu harşa de calŭ.

Cu patru nemţoĭ,
Toţĭ calicĭ şi goĭ,
Şi cu douĭ prusacĭ,
Cârpiţĭ la năḑragĭ.

Şi c'unŭ maĭmuţoiŭ,
De némŭ şi de soiŭ.
Carolina hopŭ !
Alivanta ţopŭ !

Beizade bostanŭ,
Ca unŭ gugumanŭ,
Şi ca maĭ nerodŭ,
Face pe Irod.

Pórtă-o cucă vechie
Strâmbă p'o ureche,
Şi unŭ prazŭ la brîŭ,
Cu unŭ hangerlîŭ.

Şi Zănătăcilă,
Cu dorŭ şi cu milă,
Ca o slugă bună,
I pórtă 'n mână,

Códa din napoĭ,
Să n'o dea 'n noroĭ,
Să pată necazulŭ,
Ce-ĭ păţi obrazulŭ.

Sârmă cântăreţulŭ,
Tremuriciŭ isteţulŭ,
Va cânta de stea
Şi fără perdea,

Cântece de lume,
Neroḑiĭ şi glume,
Pe orĭ care glasŭ,
Dér tóte pe nasŭ.

Agaoa celŭ chiar,
Face pe Melchiorŭ,
Craiulŭ celŭ vestitŭ,
De la rĕsăritŭ.

Apoĭ Iepurescu
Şi cu Boerescu
Ca persóne marĭ,
Facŭ pe păpuşarĭ.

Jupânŭ Mavroghene,
Se umflă în pene,
Căcĭ elŭ strânge baniĭ
Ce câştigă golaniĭ.

Ion sin Manole
Ghinărarŭ fasole,
Cum l'arată faţa,
Jócă pe paiaţa.

Nenea Costaforu,
Cântă cu mosoru,
Şi Zisu se scie
Bate din tipsie.

Iar coconu Nae,
Unchiaşŭ de brezae,
Cu glistiru cântă.
Şi pe toţĭ încântă.

Şi douĭ comisarĭ,
Duce în douĭ parĭ
Douĕ felinare
Pentru luminare.

Chir Dobre zidarulŭ,
Nae măşinarulŭ,
Duce Vicleimulŭ,
C'aşa vrea regimulŭ.

Iar boerulŭ mare
Duce în spinare
Coşulŭ cu păpuşĭ,
Bravo! Lăscăruşĭ.

Iar Pavlache care
Scie sbiera tare,
De şi n'are minte
Va striga 'nainte:

«Cine priimesce,
Şi cine poftesce,
Frumosŭ vicleimŭ
Făcutŭ de Regimŭ.»

1871.

BANCHETULŬ DISPERĂRIĬ

Tindeţĭ astă-dĭ masa mare.
Din Carpaţi şi pĕn'la Mare,
Şi în cupe spume vînulŭ,
Cum în noĭ spumă veninulŭ.

De la-unŭ capŭ la altu-al ţĕriĭ,
Suflă rĕŭ vêntulŭ trădăriĭ;
Şi a luĭ suflare rece,
Peste fruntea nóstră trece.

Trece, trece şi înghiaţă,
Tot ce-ĭ sufletŭ, tot ce-ĭ viaţă,
Tot ce simte românesce,
Prin suflarea-ĭ amorţesce.

Ţerişóra cea frumósă,
Ţéra nóstră cea mănósă,
Pleacă capulŭ ca o flóre
Supt a vêntuluĭ suflare,

Şi din Dunăre la Munte,
Nu s'ardică nicĭ o frunte,
Nicĭ o voce nu s'aude,
La apelu-ĭ nu respunde.

De la Munte pên'la Mare,
Tot figurĭ nepăsătóre,
Şi tot inime de ghiaţă,
Fără sânge, fără viaţă.

O! turnaţĭ vinŭ prin pahare,
Că-ĭ banchetŭ de disperare:
Goliţĭ cupa ş'o-umpleţĭ iară,
Turnaţĭ chiar sĕ dea p'afară;

Căcĭ paharulŭ d'umilinţă,
De durerĭ şi suferinţă,
De veninŭ de fiere-amară,
A dat aĝĭ pe din afară.

Sĕ 'ncetămŭ de a maĭ plânge,
Sĕ băgămŭ căldura 'n sânge,
Şi 'ntr'o ultimă beţie,
Sĕ făcemŭ sĕ reînvie:

Demnitatea românească,
Cu virtutea strămoşească:
Şi credinţa-ne strebună
În ţĕrica-ne Română;

Căcĭ destulŭ de cândŭ suspinŭ,
Ţéra nóstră cea crescinŭ,
De când ea, careĭ stăpână,
Se târasce prin ţărână;

De când fruntea-ĭ suverană,
De când stema eĭ romană,
De streinŭ suntŭ profanate,
De trădare îngălate.

O! să tremure toţĭ rĕiĭ,
Vênqĕtoriĭ şi mişeiĭ,
Şi tiraniĭ să păléscă,
Cândŭ vorŭ vrea să ne privéscă.

Susŭ, copiĭ, cu cupa plinŭ,
Căcĭ durerea se alinŭ:
Focu 'n inimĭ se 'ncălqéscă,
Voinicia românească.

Susŭ! banchetulŭ fie mare,
Din hotarŭ pên' la hotare,
Din colibă în palate,
Să vedemŭ inimĭ că bate.

Ardicaţĭ mândre toaste,
Pentru-a libertăţiĭ óste,
Şi uraţĭ ca să trăiască
Ţéra nóstră românească.

Cântaţĭ imnulŭ înfrăţiriĭ,
Imnulŭ veselŭ alŭ uniriĭ,
Şi ciocnindŭ cupele pline
Faceţĭ astă-qĭ să s'aline,

Neunirea învechită,
Pasiunea neiubiţă;
Şi sorbiţĭ c'o 'nghiţitură,
Orĭ ce rele, orĭ ce ură.

O! aceĭ ce ne sugrumă,
Aŭ avutŭ banchete sumă,
Chiar beţiĭ neruşinate,
Orgiĭ pline de păcate.

Pentru-a ţĕri-ne durere,
Pentru-a neamuluĭ cădere
Pentru 'nvingerea latiŭă,
Aŭ băutŭ cu cupa plinŭ.

In paharele străine,
Trădătorĭ fără ruşine,
Chiar sângele alŭ lorŭ mume,
L'aŭ făcutŭ, cum sciţĭ, se spune.

Vadă déră cu turbare,
Astŭ banchetŭ de disperare,
Astă-unire românească,
Şi'a lorŭ frunte să pălească.

Nu cu sânge 'nchinŭ românii,
Nu cu sânge ca păgâniĭ,
Ci în vinŭ şi în pelinŭ,
Eĭ înnecŭ amarulŭ chinŭ.

Beţĭ, românĭ, în disperare,
Şi gândiţĭ la resbunare;
Căcĭ destulŭ Iuda străinŭ
Ne adapă cu veninŭ.

Iar tu Doamne ce eştĭ mare,
Dă-ne semnulŭ de salvare,
Şi fă iară să resară
Curcubeulŭ peste ţéră.

1872.

SCRISOARE CONFIDENŢIALĂ

CĂTRE

PREFECTULŬ POLIŢIEI

Cum vĕdŭ, aqĭ te affi camŭ rĕŭ strênsŭ în uşă!
Slabă-administare! jocĭ rolŭ de păpuşă!

Poliția merge peste capŭ sermana,
Căcĭ şĭ-a bĕutŭ banĭĭ, şĭ-a mâncatŭ pomana.
Ba nu, ţĕŭ! la spune-mĭ ce-autoritate
Maĭ are în lume, şi ce greutate?
Care-ţĭ suntŭ agenţiĭ şi care le-e capulŭ?
Cine duce tréba şi 'ntórce dulapulŭ?
Muratŭ? Comisarĭĭ? tiştiĭ de gardiştĭ?
Şefiĭ de biarourĭ? saŭ bieţiĭ copistĭ?
Toţĭ cu toţiĭ astă-ḑĭ se ocupŭ de zorŭ,
Sĕ-şĭ asigurese posunarulŭ lorŭ.
Le ese ghelirulŭ, lucreḑŭ ḑi şi nópte,
Peste capŭ facŭ tumba, habarŭ n'aŭ te şópte;
Iarŭ daca nu vede nicĭ de cum profitŭ,
Punŭ capulŭ pe pernă, tragŭ slujba la quitŭ.
Aşa merge-aḑĭ tréba!... ese icosarulŭ?
Sfeşnicŭ în picióre stă supt-comisarulŭ.
Epistatulŭ iară trage 'n sfanţŭ chiorişŭ,
Şi chiarŭ la sfănţoaică se camŭ dă furişŭ.
De gardistĭ nu póte nimenĭ ca sĕ ḑică,
Că nu jocŭ o oră pe o firfirică.
De-ĭ locmaoa mare pentru posunarŭ,
Nu se ţine mândru domnulŭ comisarŭ,
Şi maĭ totŭ d'auna chiarŭ şi directorulŭ,
Nu prea face nazurĭ, nu-ĭ dă cu piciorulŭ.
Sergenţiĭ de strade, trecuţĭ pe hârtie,
Puşĭ în terfelóge numaĭ la simbrie,
Nu e trébă bună? nu producŭ şi eĭ.
Pe fie ce lună câte-va miĭ leĭ?
Nu-ĭ însă păcatulŭ numaĭ la Agie....
De sus bate vêntulŭ celŭ de pungăşie:
Uniĭ furĭ cu sfanţulŭ, alţiĭ iau cu mia,
Iarŭ alţiĭ lasŭ tócă tótă visteria,
Pe jafŭ e croiala.... jafŭ dară sĕ fie!
Darŭ maĭ aveţĭ grijă de biata Agie,
Sĕ nu păţiţĭ posna stândŭ în nepăsare,
Că 'ntr'o ḑi beleaoa vĕ sare 'n spinare.
Spiritele ferbe, lumea se agită,

Partiḑi-şĭ daŭ mâna.... Ciudată ispită!...
Şi agenţiĭ vostri petrecŭ într'unŭ chiefŭ,
Cumŭ amŭ ḑice, dênşiĭ imitesŭ pe şefŭ.
Dumitrov ce face? Şefulŭ celŭ de tainŭ,
Jócă tótă ḑioa pichetŭ chiarŭ pe haĭnă,
Şi 'n locŭ ca sĕ-şĭ plimbe urechia 'n oraşŭ,
Se 'nfundă ḑi nópte la Radu 'n pasagiŭ.
Sciĭ ce-a păţitŭ Cuza? cândŭ nóptea întrégă
La rolină stete celŭ de atuncĭ Agă?
Veḑĭ sĕ nu se 'ntêmple şi supt Dumitrovŭ....
Că nu e departe drumulŭ la Braşovŭ!...

In acéstă dară, intimă scrisóre,
Scopulŭ meŭ nu este ca sĕ-ţĭ daŭ blamarĕ!
Departe de asta... Iţĭ daŭ unŭ sfatŭ bunŭ,
Şi esperiinţa-mĭ la serviciŭ 'ţĭ-o punŭ.
Lumea, cumŭ veḑĭ bine, e nemulţumită,
Ferberea în duhurĭ e prea multŭ simţită,
Catastrofa vine cu paşĭ uriaşĭ!
Poliţia cată sĕ facă cevaşĭ.
Nu-ţĭ vorbesc de bombe.... căcĭ bomba sciĭ bine,
Nu se crede 'n ţĕră.... a păţitŭ ruşine...
Nu una ci douĕ! Cea de brojbă 'ntiĭ,
Ş'apoĭ cea din teatru, precumŭ bine sciĭ.
Darŭ altă metódă!... Augustŭ în trei...
Tunurile 'n stradă curăţă pe-aceĭ,
Care nu plecŭ capulŭ, şi prin secăturĭ,
Punŭ puterea ḑileĭ în încurcăturĭ.
Astă lecţiune maĭ desŭ repetată,
Bagă gróza 'n inimĭ, recoresce 'ndată
Capetele-aprinse; ş'oposiţiunea,
Uită libertatea, constituţiunea,
Şi iĭ pere pofta d'a maĭ cere drepturĭ,
Când ferulŭ şi plumbulŭ işĭ fac teacă 'n pepturĭ,
Nu strêmbaţĭ din nasurĭ pentru puţinŭ sânge...
Ce vĕ pasă voă că veduve-arŭ plânge?
De ce purtaţĭ grijă de câţĭ-va orfanĭ?...

Serviţĭ cumŭ se cade pe prinçiĭ germanĭ!
Serviţĭ ca şi mine, căcĭ dreptŭ vĕ vorbescŭ,
Nemţiĭ plătescŭ bine pe ceĭ ce-ĭ servescŭ...
Nu-sŭ ingraţĭ, nu uită ca latiniĭ eĭ,
Maĭ alesŭ cândŭ vorba este de mişeĭ.

Bontilă, ex-agentŭ de poliţie.

CE ḌICE LUMEA ŞI CE ḌICEM NOĬ

Erĭ la Fialcowski, douĭ particularĭ,
Unul cu monoclu, altulŭ c'ochelarĭ,
Ḍiceaŭ că guvernulŭ are ca sĕ cadă,
Fără multe forme ca o Babă-Radă;
Şi că 'n locu-ĭ vine Beĭ-zadé Dovleacŭ,
Recomandatŭ Curţiĭ de nenea Boleacŭ;
Ér jupânŭ Herş-Leĭbu, ḍicea c'o sĕ vie
Conu Epurescu, cerutŭ la Domnie,
De conţulŭ celŭ mare, ḍisŭ Mormonian,
Percŭnioxoto, nafilé tîrtanŭ.
Bărbucică ênsĕ, susţinea pe capŭ,
Că daca guvernulŭ va 'nghiţi astŭ-hapŭ,
Va veni unŭ altulŭ, unŭ felŭ de *ghiveciŭ*,
Căcĭ aşa e ordinŭ venitŭ de la Beciŭ;
Şi spunea că este bine informatŭ,
De uuŭ ober-kelner chiar de la Palatŭ.
Aşa se vorbesce, aşa se susţine,
Toţĭ schimbă ministriĭ dupe cum le vine,
Toţĭ cobescŭ căderea astuĭ ministerŭ,
Cândŭ intrăm în iarnă, în frigŭ şi în gerŭ.
Noĭ nu credemŭ însĕ ca ceĭ fără minte,
Şi pentru acésta avemŭ chiar cuvinte
Cu temeiŭ; nu vorbe, nu mofturĭ, părerĭ,
Ci politichie, nu de cea 'n douĭ perĭ.
Maĭ ântêiŭ de tóte, sciţĭ la începutŭ,
Cabinetulŭ d'astă-ḍĭ cum fuse născutŭ :
La unŭ chefŭ bătut-a conţul cu pingeaoa,
Şi bietul Ioan Ghica păţi halageaoa,

Iar din praful care se 'nălţa spre cerŭ,
Eşi actualulŭ vestitŭ ministerŭ,
Cum din murdărie, şi dintr'unŭ gunoiŭ,
Nasce, nu albine, ci muştele roiŭ.
Cândŭ veni la cârmă, dupe cum v'a spusŭ,
Cu angajamente, cu capulŭ supusŭ,
Ce-aŭ cerutŭ streiniĭ, eĭ aŭ acordatŭ;
La ce a vrutŭ conţulŭ, eĭ aŭ aderatŭ,
Joncţiunĭ făcut-a, imposite-aŭ pusŭ,
Bâta introdus-aŭ, cum cerea de susŭ,
Ş'ordinea domnesce astă-ḍĭ peste ţĕră,
Cum domnea 'n Warşava maĭ o-dinióră.
De şi cum amŭ ḍis-o, noĭ susţinemŭ tare,
Că-ĭ peste putinţă astă-ḍĭ o schimbare,
Sĕ totŭ strige turculŭ, înjurândŭ turcesce :
Avemŭ şi noĭ gură sĕ 'njurămŭ nemţesce,
S'asmuţăm *şerluţa*, şerluţa nemţéscă,
Sĕ-lŭ musce de pulpe şi sĕ-lŭ fugăréscă.
Heĭ! Aziz-Eftendi! maĭ poftescĭ sĕ cerĭ,
S'alungĭ ministerulŭ compusŭ de boerĭ?

1874

DOMNULUĬ PRIMAR AL CAPITALEĬ

(CARTE DESCHISĂ)

Pardonŭ şi mĕ iértă, domnule primar,
Vre-o douĕ minute sĕ abus măcar,
Şi sĕ-ţĭ furŭ din timpul ce 'ntrebuinţeḍĭ
Imposite nouĕ ca sĕ ne creeḍĭ.
Sĕ-ţĭ fur, ḍiseiŭ, timpul! vorba e cam grea
De şi aḍĭ hoţia nu e cu perdea;
Dér pentru că-ĭ vorba de noue bugete,
Ce-avem sĕ le ducem tot noĭ biet pe spete,
Iaŭ curagiul astă-ḍĭ şi eŭ sĕ-ţĭ vorbescŭ,
Douĕ treĭ cuvinte, sĕ te desluşescŭ,
Ca sĕ poţĭ maĭ bine tréba s'o cunoscĭ,
Şi sĕ veḍĭ că 'n lume nu suntem toţĭ proştĭ.

Datoria care apasă comuna,
Nu-ĭ a dumitale, căcĭ nu aĭ nicĭ una,
Ea privesce obştea, maĭ mult pe opincă,
De cât pe cel mare, de cât pe vlădică.
Şi trebui plătită fără şiovăire,
Fără nicĭ o vorbă de împrotivire.
Dér cum? dér de unde, dér din care pungă?
Sĕ 'nodămŭ curmee ca sĕ ne ajungă?
Ş'apoĭ cin'ne spune, că mâine poimâine,
N'o veni în locu-ţĭ iar vr'un porc de câine,
Ca sĕ maĭ dea iama prin lada cu banĭ,
Ajutatŭ de popa şi d'aĭ sĕĭ golanĭ?
Care-ĭ garanţia, că plătind acuma,
La anulŭ ciapcâniĭ n'or repeta gluma,
Nu vor face éră-şĭ alegerĭ cu bâte,
Cu capete sparte cu ţurlóe frânte,
Cu trântelĭ, cu parul şi cu falşe urne,
Cu mese, beţie, cu grase diurne,
Cari iar sĕ facă într'o ţi cu sóre,
Datoria caseĭ de cincĭ orĭ maĭ mare?
Nu vĕd garanţie, domnule Primar,
Nu vĕd siguranţă pentru buzunar;
Căcĭ sistemul bâteĭ nu este schimbat,
Gheşeftul se află tare patronatŭ,
Şi ceĭ care fură nicĭ capulŭ nu-ĭ dóre,
Dér-mi te sĕ zacă în vre-o închisóre.
V'aduceţĭ aminte că Nae Băcanulŭ,
Spunea 'n Adunare că fur cu toptanul
Ceĭ din primărie... Eĭ bine! a spusŭ...
Dér unde suntŭ hoţiĭ? La Văcărescĭ susŭ?
Ba 'ĭ-a feritŭ sfântulŭ!... Aţĭ tot eĭ pe noĭ,
Ne stropescŭ cu caiĭ pe drumŭ cu noroĭ?
Ş'apoĭ maĭ ţiĭ minte, scumpulŭ meŭ primar,
Că-ĭ aĭ prinsŭ cu mâna tótă 'n buzunarŭ,
Ş'aĭ făcut raportulŭ contra celor hoţĭ,
De t'admira ţéra, de t'admiraŭ toţĭ.
Cum aŭ remasŭ dênşiĭ? Cu ce rânduială?
S'a început óre *pursuivariséla?*

Li s'a vêndutŭ starea cu toba pe piaţă?
Aş!... cine aţĭ duce maĭ frumósă viaţă
De cât foştiĭ noştri părinţĭ de oraş.
Veţĭ dér că-ĭ maĭ bine aţĭ pentr'un pungaş,
De cât pentru omul cinstit. Aferimŭ!...
Uniĭ fură baniĭ, şi noĭ iĭ plătim.
Apoĭ cu dreptŭ este, sĕ dăm la parale,
Ca sĕ ni le pape nisce haimanale?
Şi sĕ facă âncă chiar şi datorie,
Cu nădejde c'are în urmă sĕ vie,
Oamenĭ de onóre cum sunteţĭ aţĭ voĭ,
Ca sĕ plătim tóte, de e vaĭ de noĭ?

1874.

ISTORIE

PARTEA I. — ISTORIA VECHIE

Fost-a fost o dată un Domn Viteaz tare,
Un domn fără sémăn în ţéră supt sóre,
Fost banul Craioveĭ, cu nume Mihaiŭ,
Nu Domn de duzină, Erod de halaiŭ.
In giurul luĭ ómenĭ ca Manta, Buzescu,
Ca Banul Mihalcea şi Calofirescu,
Şi ca popa Stoĭca, Stoĭca din Farcaş,
Nu ca popa Tache, mişel, ciomăgaş,
Stropeaŭ câmpiĭ ţĕriĭ cu sânge strein,
Nu-şĭ stropeaŭ măseaoa cu vin şi pelin;
Băteaŭ oştĭ grozave de Tătarĭ şi Turcĭ,
Nu staŭ de ţucsélă ca la Şépte nucĭ.
Acestŭ Domn în préjmă-ĭ avea puĭ de leĭ,
Nu ciocoĭ slugarnicĭ, nu puĭ de lacheĭ;
Avea sfetnicĭ mândri şi bunĭ patrioţĭ,
Nu şiopârle, guşterĭ, trădătorĭ şi hoţĭ.
Cu ast-fel de sfetnicĭ şi de căpitanĭ,
Domnul Mihaĭ Vodă domni maĭ mulţĭ anĭ;
El bătu Rusciucul, Silistra, Vidinul,
Nicopoli, Giurgiul, Brăila, Hotinul,

Coprinse Moldova, Ardealul, Dobrogea.
Tremura Sultanul, Vizirul şi Hogea.
Pe Sinan cu calul l'a dat în mocirlă,
Caraĭmanul fuse tăiat fără milă,
Şi Călugăreniĭ, loc de vitejie,
Vor rămânea falnicĭ în vecĭ de vecie;
Nu cum e Sabarul, Dârâştiĭ, Sinteştiĭ.
Lipia-Bojdaniĭ, Maia, Drăgănesciĭ,
Dridu-Sărindaru, faĭmosul Buzeŭ,
Taĭfas-Colentina, pĕn'la Herestreŭ.
El avea braţ tare şi credinţă 'n ţéră,
Şi nu-şĭ pleca capul la ceĭ din afară;
Elciŭ, conţ, saŭ praftor, la el n'avea glas!..
De nu-şĭ cătaŭ tréba le tăia din nasŭ.
D'ar fi fost chiar Burguş, Chesaro-crăesc,
Cazac, leah, saŭ maghiar, orĭ han tătărescŭ,
Sbura ca vulturul peste munţĭ şi plaiŭ.
Tremuraŭ păgâniĭ când daŭ de Mihaiŭ,
Şi Românul mândru cu coragiŭ de leŭ,
Credea 'n Domnul ţĕreĭ şi în Dumneḑeŭ;
Căcĭ Domnul p'atuncea ţinea jurământul,
Avea o credinţă, îşĭ ţinea cuvêntul,
Îşĭ apăra ţéra şi dreptul străbun,
Căcĭ era al ţĕreĭ neaoşŭ Domn Român.
Dunărea adesea o roşea cu sânge;
Nu roşea Românul ca astă-ḑĭ când plânge,
Gloria strebună, fost'a luĭ putere,
Schimbată acuma p'o *halbă de bere.*
Dar veni trădarea, şi am perdut, vaĭ!
Pe eroulŭ ţĕreĭ, marele Mihaiŭ!
În Câmpia Tordiĭ, Domnul Românesc,
Fu ucis hoţeşte, de braţ Unguresc.

PARTEA II. — ISTORIA CONTIMPURANĂ

Trecut'-a peste ţéră furtunĭ şi vênturĭ grele,
Căḑutu-ne-a pe spete torente marĭ de rele,

Pên' ce în fine cerul s'a 'nseninat a ploaie,
Şi *prinţiĭ rupţĭ în cóte* (1) veni să ne despoaie,
Veni Burguş în ţéră, *când iarna abia trece*
Şi ne promise 'n dată *regat cu apă rece.*
Ba nu, mĕ rog, i-a spuneţĭ, maĭ mare fericire?
Căḑut'a peste ţéră s'o lase 'n nĕucire?
Avem cale ferată, putem face spaţir,
Şi costă-o bagatelă, pot ḑice chilipir:
Avem dreptate-în ţéră, avem moralitate,
Avem drepturĭ şi lege de Burguş garantate,
Avem scolĭ, instituţiĭ, trăim în fericire,
Avem şi Văcărescĭ, loc bun d'adăpostire;
Avem Elciĭ şi consolĭ, de şi suntem domniă,
Avem Marşal de Curte cum e la 'mpărăţiă,
Maĭ ne rămâne âncă un mic cusur acuma,
Sĕ încheiăm conventiĭ spre-a fi complectă gluma.
Progresul e în culme şi ţéra 'nbelşugată;
Ea nu maĭ vrea în sânge să fie botezată.
Ca 'n timpul de cruḑime al Mareluĭ Mihaiŭ,
Căcĭ Fĕt frumos e rudă de Împăratŭ şi Craiŭ.
Vrem pace cu vecinĭ, nu vrem sânge torente...
Paraḑĭ câte vĕ place, manevre inocente,
Şi baluri, ziafeturĭ, dejunurĭ şi dinele,
Toaste, şi discursurĭ şi mândre soarele.
Aḑĭ nu maĭ este timpul cel barbar de resboaie:
E seculul de *aur*, de *treburĭ*, de *butóie*,
Când toţĭ dupĕ putere şi dupĕ vrednicie,
Se 'ntrec care de care maĭ şmecherĭ ca să fie.
Căcĭ meritul nu este în braţ şi în putere,
De când se umplu ţéra de şócăţĭ şi de bere.
Iar spiritul, sciinţa în scóle nu maĭ sunt,
Ci 'n pivniţa luĭ Oppler, săpată în pământ.
Aşa dar prin urmare vedeţĭ că astă-ḑĭ per,
Eroiĭ de resbóie, şi vin cu drum de fer,
Eroĭ de pe la Oder, eroĭ de pe la Rin,
Cu burta de burete, ce sug bere şi vin.

(1) Consoţiĭ drumuluĭ de fer.

Acesta-ĭ caifetul al seculuĭ d'acum!...
Ce trebue cap mare, pe cât timp avem fum?..
Şi tóte aste bunurĭ, şi tóte aste drepturĭ,
Le am căpătat cu sânge?—Ba nu! deşi pe pepturĭ,
Vedem numaĭ crucióe, şi sgripţurĭ, coţofene,
Cu placă, fără placă, cu ciocurĭ, fără pene,
Şi lente şi cordóne, panglice şi cordele.
Dar ele sunt luate curat prin havalele.
Aceste drepturĭ, ţéra, le are câştigate,
Prin ómeniĭ de ordin, cu capete plecate,
Ce nu sciŭ strica iarba, şi a'şĭ vĕrsa din sânge,
Dar care îşĭ sciŭ haĭna frumos la pept a-şĭ strânge,
Şi care 'n multe rânduri cu capul pe tipsiĭ,
Cu pâĭne şi cu sare, sluji pe la ordiĭ.
Acésta se numeşte bun tact, diplomaţie!
Aşa dar cu paraxin, vĕ rog să nu vĕ fie.
Şi nu maĭ faceţĭ vorbă c'a stat bietul Mihaĭ,
Ascuns ca să nu'l vadă turcescul Miralaĭ.
Căcĭ nu voia guvernul ca bietul mosafir,
In loc de *işala*, plecând să'ĭ dea sictir.
Şi ast-fel până turcul d'aicea a plecat,
Mihaĭ în păturică remase înfăşat.

1874.

MESAGIULŬ

Sus în délulŭ Spiri,
La cuibulŭ oştiriĭ,
Bubue trăsnesce
Iarba prăpădeşte.
O sută ş'un tun.
D'ar fi lucru bun!
Dér mĕ tem că 'n ţéră,
Bunul il mâncară
Ceĭ ce mănâncŭ totulŭ,
Şi-şĭ lingŭ apoĭ botulŭ.
Ş'apoĭ ce alaiŭ,
Ce tropătŭ de caĭ,
Ce gonacĭ isteţĭ
Ce de călăreţĭ
Stropescŭ cu noróie
Podul Mogoşoaie.
La Mitropolie
Iarăşĭ gălăgie,
Căcĭ aţĭ se adună
Ceĭ ce iaŭ diurnă,
Şi las biata ţéră,
Fără para chióră!
Bre! ce tevatură!
Ce adunătură!
Ce de decoraţiĭ
De la alte naţiĭ,
Ce căvălăriĭ,
De la 'mpărăţiĭ!

Şi mereŭ s'adună
O lume nebună,
S'auţă, sĕ vadă,
Vorbe de paradă.
Căcĭ aţĭ cum sciţĭ bine
Cu mesagiulŭ vine,
Musiŭ ministerul,
Rebegi-l-arŭ gerulŭ,
Ca să spue 'n lume,
C'a cheltuitŭ sume,
Pentru lucrărĭ bune,
Pentru naţiune,
Pentru obştesc bine...
Cum vede orĭ cine.
Acestŭ mesagiŭ dară,
Spune că-'n afară
Tréba, pot să ţicŭ,
Merge tiriplicŭ.
S'a schimbatŭ refetu,
S'a schimbatŭ devletu,
Gură nu maĭ face
Vizirul, ci tace,
Şi a intors turaoa,
A 'nghiţit bosmaoa,
Iar ale puterĭ,
Care până erĭ,
Ne tot făcea rele,
Neajunsurĭ grele,
Le am venit de hac,
Şi acuma tac,
Căcĭ se tem de noĭ
Ceata luĭ Baboĭ. —
Iar dspre oştire,
C'un cusur supţire,
Nae Ion Manole,
Ghinărar Fasole,
Spune că el unul
Când o da cu tunul,
Tremură Sultanul
Şi-şĭ perde turbanul,
Şi Talpoş s'ascunde
Numaĭ cum l'aude.
Apoĭ maĭ la vale
In lunga sa cale,
Mesagiul maĭ ţice,
Că pentru mătrice,
Leacul s'a găsitŭ,
Fórte nemerit
La Beciŭ, unde-a fost,
Cu bun şi cu prost,
Doftorĭ peste-o mie,
Din marea nemţie,
Unde aveam şi noĭ
Trimişĭ feltcerĭ douĭ.
Aşa prin urmare,
Ceĭ din adunare,
Pot sicurĭ sĕ fie
De epizootie.
Mesagiul maĭ spune
Ş'alte lucrurĭ bune,
C'o s'avem curênd
Drumurĭ supt pământ,
Ş'un alt drum de fer,
D'aicĭ pên' la cer,
Şi că 'ndată vin,
Chiar de la Berlin,
Baloane umflate,
Pline de vênt tóte,
Şi eftene tare,
De e lucru mare.
Cu aste balóne,
Plătite 'n cupóne,
Vom putea a face
Spaţir cât ne-ar place,
La sóre, la lună,
Când e vreme bună;
Şi chiar pên'la stele,
Şi la Dumneţele.
Lege pentru mine,
Ne promite 'n fine;
Căcĭ Trandafirov,
Perdut de istov,
Cu limbă de mórte,
A lăsat să pórte
Grijă pentru ele,
Un alt puiŭ de lele,
Nu cu *of* îu códă,
Ci cu *berg* în nódă.

D'apoĭ bănci rurale,
Ş'alte mascarale,
D'apoĭ irigaţiĭ,
Cum nu-sŭ l'alte naţiĭ!
Dar apoĭ tractate,
Cu 'mpĕraţĭ legate!
Cu juriul însă,
Nicĭ rasă, nicĭ tunsă.
Trebue o dată
Lumea curăţată,
Căcĭ nu merge bine,
Şi nu ne convine,
Sĕ 'nchidă tâlhari,
Iar nu gazetarii.
In sfîrşit mesagiul,
Avu şi curagiul,
Ca sĕ maĭ susţie,
Că la visterie,
Curge aur glótă,
Şi că ţéra tótă
E în fericire,
Toţĭ în mulţumire,
Şi din ḑi în nópte,
Rog de sănĕtate,
Şi cer să maĭ pue,
Birul să-l maĭ sue,
Căcĭ aḑĭ chiar golaniĭ,
N'aŭ ce face baniĭ.

Camera aude,
Şi 'ntr'un glas rĕspunde :
Ura şi iar ura.
Pe cât îĭ ia gura.
Iar *Pressa* susţine,
Că stămŭ fórte bine.

1874.

O POVAŢĂ

Domnilorŭ ministri, largŭ vĕ e stomaculŭ,
Groşĭ sunteţĭ la pele tocmaĭ ca malaculŭ,
Duceţĭ şi iar duceţĭ multŭ la tăvăleală,
Aţĭ ajunsŭ otrépă, sdrénţă şi obială.

Nu vedeţĭ că 'n lume vĕ privescŭ cu milă,
Ceĭ ce vĕ salută, vĕ salutŭ de silă,
Şi chiar Popa Tache celŭ evlaviosŭ,
Doresce momentulŭ cândŭ veţĭ fi daţĭ josŭ?

Nu vedeţĭ că 'n ţéră n'aveţĭ greutate?
Nu vedeţĭ cŭ n'aveţĭ autoritate?
Sunteţĭ rublă ştérsă, puşcă cu tigaie,
Nu vĕ face pielea nicĭ chiar o lăscaie?

Aţĭ ajunsŭ ca mingea ce din mână 'n mână,
Cândŭ cade 'u mocirlă, cândŭ pică 'n ţĕrênă,
Cândŭ bătută ţépănŭ, şi cândŭ asvèrlită,
Şi în murdărie adesea trântită.

Chiar bandele vóstre, ce în osanale
Vĕ 'nâlţaŭ la ceruri, cândŭ le daţĭ ocale,
Astă-ḑĭ vĕ privesce, par'că n'aţĭ fi voĭ,
Ceĭ ce le daţĭ mese prin Popa Butoĭ.

Copiiĭ din scólă lecţie vĕ dete,
Chiar cu bâta vóstră traseră pe spete
Celorŭ ce prin bâtă la cârmă v'a pusŭ..
Iar durerea bâteĭ s'a simţitŭ maĭ *Sus!*

Géba arhonŭ vornicŭ, géba spuĭ că 'n ţéră,
Este abundanţă, că aŭ toţĭ de móră,
Căcĭ se găsescŭ ómenĭ la Mizilŭ, cum sciţĭ,
Să-vĕ strige 'n faţă: *boerule, minţi!*

Giaba chir Petrache spuĭ că 'n visterie
Chiar Pactolulŭ curge! Tótă lumea scie
Că eştĭ bunŭ de mofturĭ. Spune dar atuncĭ,
De ce fugŭ ţĕraniĭ în glóte la turcĭ?

Giaba chir Vasile facĭ târâboiŭ tare,
Spuindŭ că 'n afară avemŭ respectŭ mare,
Ḑeŭ de capŭ sĕ-ţĭ fie ast-felŭ de respectŭ,
Sĕ mănâncĭ la palme, sĕ te strîngĭ la peptŭ.

Giaba *nea* Şoldane, stricĭ prafulŭ de puşcă;
Că 'nghiţişĭ ruşinea ca pe o gălușcă;
Şi n'o 'nghiţişĭ singurŭ la alŭ tĕŭ bordeĭ,
Ci chiemaşĭ streiniĭ sĕ rîdă şi eĭ.

Giaba, logofete, spuĭ cu îngîmfare,
C'are ochĭ dreptatea ce-o ducĭ în spinare;
I-a plesnitŭ sermana ochiĭ amăndoĭ,
Şi aḑĭ abia vede prin ochĭ de strigoĭ.

Giaba Musiu Titus îndrugĭ astăḑĭ multe,
Şi verḑĭ şi uscate, din baltă, din munte.
Vreĭ să puĭ în scóle *bogatulă ciaslovŭ*
Tipăritŭ cu brânză la voĭ la Braşovŭ.

Giaba Posmagŭ dragă, spuĭ că facĭ şosele,
Cine aḑĭ maĭ crede mofturĭ d'ale tele?
Gândulŭ tĕŭ acuma e la irigaţiĭ,
Ca să poţĭ prin ele să ieĭ decoraţiĭ.

Vedeţĭ dér acuma c'aţĭ ajunsŭ baccele,
Slugĭ cu condicuţă ce purtaţĭ livrele,
Şi marionete anoste, greţóse,
Fără haz şi sare, păpuşĭ păcătóse.

De aceea dară, vedeţĭ singurĭ bine,
C'a trecutŭ velétulŭ pentru huţupine,
Şi c'unŭ ceasŭ nainte d'a cânta cocoşulŭ,
Lingeţi-o maĭ bine, şi deşertaţĭ coşulŭ.

Ca să nu v'arunce, precum v'a adusŭ,
Bătândŭ cu piciorulŭ Domnul conţĭ de *susŭ*.

1874.

CARTE DESCHISA

CĂTRE

FRATELE CHESARIE BEAU-FLEAC

Bravo! tată Chesar! Fă-ţĭ tréba 'nainte,
Cu proştĭ ce se crede că'sŭ ómenĭ cu minte.
Valvîrtej mi-ĭ adu, şi dă-ĭ în dulapŭ,
Fă pe proştĭ să créḑă că aŭ mare capŭ.
De douĭ banĭ tămâiă şi d'unŭ banŭ cernélă,
Câte-va cuvinte scrise cu tocméla,
Şi date în stampă, în Trîmbiţa'ţĭ spartă,
Póte sĕ 'ţĭ maĭ umple punga ta secată.
Ghidi! ghidi! cutră şi vulpe bătrână!
Sciĭ ca să ţĭ facĭ trébă şi chiar mână bună!
Dar ce să ḑicĭ, frate, tu eştĭ învĕţatŭ,
Ca să trĕeştĭ bine, bine şi 'n rahatŭ.
Ţĭ trebue casă, şi bună mâncare,
Şi lux, trenŭ, gimbuşurĭ, multă desiătare,

Curcanĭ cu fisticurĭ îngrăşaţĭ a casă,
Vinurĭ escelente ca se aibĭ pe masă,
Şi femeĭ frumóse, frumóse leóĭce,
June şi plăcute şi chiar arăpóĭce.
Ba maĭ aĭ şi darulŭ cărţilorŭ de jocŭ,
Iţĭ place şi stosulŭ, joculŭ de norocŭ!
Şi tóte aceste gusturĭ rafinate,
Fără banĭ, sciĭ bine, nu suntŭ căpătate.
Banĭ dar, tată Chesar, banĭ numaĭ să iasă,
Principiĭ sunt mofturĭ, de dênşiĭ nu 'ţĭ pasă,
Şi celŭ ce plătesce numaĭ elŭ e mare,
Numaĭ elŭ e totulŭ, numaĭ elŭ capŭ are.
Da! acum vĕḑŭ bine că eştĭ consecinte,
Că eştĭ al epoceĭ mare om cu minte.
O dată, sciĭ bine, vorbeaĭ unguresce,
Nu ḑiceaĭ o vorbă măcarŭ românesce,
Şi 'njuraĭ într'una pe săntulŭ Iştvan,
Şi jucaĭ chiarŭ ciardaşŭ ca unŭ pehlivan.
Dar cândŭ puseşĭ mâna pe locmaua mare
Uĭtaşĭ ungurésca, c'aveaĭ demâncare.
La fosta Domnie ţi-se da tainulŭ;
Combăteaĭ atuncea cu focŭ totŭ streinulŭ,
Dar în ḑioa 'n care căḑu Vodă-Cuza,
I-aruncaşĭ în urmă tăciuniĭ şi spuza,
Injuraşĭ stăpânulŭ care te hrănise,
Ce pe mulţĭ nemernicĭ ca tine 'nţolise.
De optŭ anĭ de ḑile îţĭ facĭ meseria;
Tămâĭ ministerulŭ, tămaĭ chiar Domnia
Ce 'njuraĭ alt' dată, ḑicândŭ că-ĭ păgână,
Că nu are milă de ţéra română,
Căcĭ nu se grijasce din potirŭ creştinŭ,
Ci ia de la Papa turtă de bulinŭ.
Erĭ Cogălniceanu ḑiceaĭ că-ĭ omŭ mare,
Apoĭ Creţulescu 'ţĭ intră la favóre;
Tell fu multă vreme bunulŭ tĕŭ amicŭ,
Dér se vede tréba nu'ţĭ dete nimicŭ.
O păţiră ênsĕ! Le-aĭ trasŭ o ocară!

Aŭ să ţie minte multŭ astă paparĕ.
Acum Mavrogheni, marele vistierŭ,
Hasnatarulŭ ţĕreĭ, marele bancherŭ,
Elŭ e sântulŭ ḑileĭ, luĭ te 'nchinĭ acum,
Ca să nu tragĭ draculŭ de códă pe drumŭ.
Spune, tată Chesar, órĭ pentru câţĭ leĭ,
Ilŭ comparĭ acuma cu Vodă-Stirbeĭ ?
Ca să scim şi mâine, la înjurătură,
Pentru ce procente aĭ sĕ'lŭ porţĭ în gură.

1874.

PRESENTE DE ANUL NUOŬ

Obiceiu-ĭ lege, cată sĕ'lŭ urmăm,
Şi la anul noŭ presente să dămŭ,
Căcĭ nimenĭ nu 'ntrébă daca 'n pungă aĭ,
De la obrazŭ cere, şi cată să daĭ.
Maĭ alesŭ acelorŭ ce sunt la putere,
Care 'şĭ iaŭ eĭ singurĭ, fără a maĭ cere,
Să dămŭ darŭ acuma maĭ bine de voie,
De cătŭ să ajungemŭ a da de nevoie.

Domnuluĭ... Regim,
Fiind că-lŭ iubimŭ,
Să-ĭ dămŭ ca cadoŭ
Pentru anulŭ noŭ,
Unŭ frumosŭ regatŭ,
Unŭ fantŭ de rahatŭ,
Şi cu apă rece.
Ca d'aicĭ să plece.

Mareluĭ hahamŭ
Şi fostŭ caĭmacamŭ,
Celuĭ ce viséză
Ş'a 'nceputŭ să crédă,
Cândŭ e după somnŭ,
C'are a fi Domnŭ,
Îĭ vomŭ da Domnia
Cea de la Golia.

Mareluĭ bancherŭ,
Celŭ maĭ pişicherŭ,
Ca omŭ din Fanarŭ,
Îĭ vomŭ da ca darŭ,
Rentă viageră,
Bancă foncieră,
Bonurĭ de tesaurŭ,
Prefăcute 'n aur,

Datoriĭ flotante,
Bugete umflate,
Nouĕ împrumuturĭ,
Tot cu amănunturĭ,
Cu provisióne,
Şi comisióne,
Şi alte gheşefturĭ,
Tot cu marafeturĭ ;

Dându-ĭ şi aceĭ
Şés-sute miĭ leĭ!

Mareĭ cioclovine,
Cu pricinĭ streine,
Iĭ dămŭ ca cadoŭ,
Unŭ altŭ cordonŭ noŭ,
De cânepă tare
Pentru spênḑurare ;
Şi unŭ calîpŭ bunŭ
Calîpŭ de săpunŭ ;
Bez de mirodiĭ,
Şi parfumĕriĭ,
Prea mirositóre,
S'aibă de picióre.

Mareluĭ spătarŭ,
Îĭ dămŭ unŭ măgarŭ,
Pentru călărie,
La vre-o bătălie,
Cândŭ o maĭ voi
A se fuduli,
Sĕ ia Colintina,
Sĕ spargă pricina.

Mareluĭ pesmetŭ,
Îĭ daŭ ca presentŭ
Unŭ paharŭ de vinŭ,
Vinŭ de celŭ de Rin,
Căcĭ s'a prea uscatŭ,
Şi trebuĭ muiatŭ.

Alecu băiatu
Guiţă buzatu,
Ca logofăt mare
De astă serbare,
Îĭ dămŭ o curea
Sĕ ţie de ia ;
Curea móle, bună,
Sĕ nu-lŭ róḑă 'n mână,
Fĕrĕ cataramă,
Sĕ nu-lŭ róḑă 'n palmă.

Iar luĭ musiu Titu,
Ungurean, unitu,
Unŭ frumosŭ ciaslovù
Lucratŭ la Braşiovŭ,
Douĕ burduşele,
Brânză din Săcele,
Şi pe madamŭ Gross,
Că ĭ-a datŭ de rosŭ.

Mareluĭ Dovleacŭ,
Cântatŭ de Boleacŭ,
Nu scimŭ ce să-ĭ dămŭ
Ca sĕ-lŭ împăcămŭ ?
Căcĭ cavalerĭĭ,
Are, credemŭ, miĭ,
Şi e preşedinte,
De şi n'are minte.
I-omŭ plăti căruţa
Pênĕ la Mărcuţa.

1875.

BOBOTEAZA

Astă-ḑĭ se botează ceĭ nebotezaţĭ!
La Slătarĭ cu toţiĭ, copiĭ, alergaţĭ,
Să vedeţĭ paradă şi pe popa Stuf,
Botozând chiar nemţiĭ cŭ-al sĕŭ păcătuf.
Conu Lascarache, om evlavios,
Va face metaniĭ şi cruceĭ pênă jos ;
Apoĭ hasnatarul, smerit şi cucernic,

Va duce l'aghiasmă pe arhon postelnic;
Şi spătarul Smirna, stând ca în ţepuşă,
Va ţine în mână sfânta căldăruşă,
Tituş-logofetuş isonul va ţine,
Iar Pesmetul sta-va pitit şi pe vine,
Ca să nu'lŭ stropească, că-ĭ de alvat,
Cum dă d'udătură naïba la luat.
Tunurĭ peste tunurĭ, trâmbiţe şi surle,
Vor face toţĭ câĭni prin oraş să urle,
Muzicĭ para muzicĭ, gălăgie mare,
Mulţĭ capăt botezul însă pe spinare;
Căcĭ Torchon Polcovnic, Vătaf de Agie,
Politică multă n'a 'nvĕţat să scie.
Toţĭ boeriĭ ţĕriĭ, în frac şi 'n mânuşĭ,
Consulĭ, paraconsulĭ, şi alte păpuşĭ,
Curţĭ şi tribunale, Cameră, Senat
Din poruncă astă-ḑĭ, vin la Botezat.
Ce mândrie mare! ce de decoraţiĭ!
Ca la noĭ nu este la maĭ multe naţiĭ.

1875.

SOCOTELĬ

Coconul Petrache şĭ-a 'ncheiat bilanţul.
Iar de răfuială l'a răfuit némţul;
Şi ce răfuială! Dómne! ĭ-a plătit,
Dobânḑĭ la dodândă, cum nu s'a gândit.
I s'a trecut una, i s'a trecut două,
I s'a trecut patru, i s'a trecut nouĕ,
Dar la ḑece, dracul, mi-lŭ dete în capŭ,
Şi acum băeţiĭ mi-lŭ daŭ în dulapŭ.
Cine-lŭ puse óre cu nemţiĭ jidanĭ
S'aĭbă dar-avere de gheşeft şi banĭ?
Nu scia că neamţul nu are parolă?
Nu s'aştepta óre, la ast-felŭ de rolă?
Nu vĕḑuse 'n faptă pe her von Ambron,
Omulŭ de credinţă al tatĭ Anton,

Cum sciuse ţine parola d'onóre,
Când avea cheĭ două pentru-o 'ncuietóre?
Bun o fi bacşişul, dulcĭ póte fi banĭĭ,
Dar reĭ maĭ sunt nemţiĭ şi maĭ reĭ jidanĭĭ.
Căcĭ veḑĭ *Neu-Freĭe Presse*, ce ḑice de voĭ....
În acea scrisóre scrisă-aicĭ la noĭ?
Că voĭ sunteţĭ hoţiĭ şi nemţiĭ cinstacĭ,
Voĭ maĭsterĭ, ĭar dênşiĭ aĭ vostriĭ ciracĭ.
Apoĭ bune-sŭ astea, arhon hasnatare,
Să vĕ facă nemţiĭ hoţĭ 'n amiaḑa mare?
Spictzpupen minister, adică pungaşĭ,
Mişeĭ şi netrebnicĭ, lichele, borfaşĭ?
Ţéra cea legală, scósă din ciomege,
Care din mâĭnĭ dete la acéstă lege,
Domniĭ cu diurnă, mariĭ deputaţĭ,
În acea scrisóre sunt prea rĕŭ trataţĭ;
Îĭ numescŭ *Kalbs Köpfe*, saŭ cap de viţeĭ,
Parcă n'ar fi ómenĭ marĭ ci mititeĭ.
Şi tótă ruşinea, şi tótă ocara,
Ce pórtă 'n spinare astă-ḑĭ tótă ţéra,
Vin de la bacşişul unuĭ şarlatan,
Căruĭ dedeşĭ calea Cernăuţĭ-Roman.
Cu tóte acestea, cocóne Petrache,
Cuscrul Beĭ-zadeli Dovleac-Dumitrache,
Ḑice, în scrisóre-ĭ, c'ar avea de gând,
Şi alte gheşefturĭ să facă 'n curêndŭ.
Noĭ vĕḑêndŭ acésta, ne-am închipuit,
Renta viageră că e negreşit,
Iar vr'o locma bună ce a inventatŭ,
Consorţium Petre, ministru de stat.
Dar n'avuseşĭ parte de ast chilipirŭ,
Căcĭ te porni nemţi curênd la spaţir,
Şi nu-ţĭ maĭ remâne nimic de făcut,
De cât să verşĭ lacrimĭ ca şi în trecut,
Când cu Vodă Ghica, când plânseşĭ cu foc,
De'ţĭ ertă gheşeftul divanul-ad-hoc.
Nu maĭ căta dară prin istericale,

Sĕ 'nduioşeḑĭ lumea, căcĭ nu fac parale,
Nu maĭ póte trece astă-ḑĭ la copiĭ
Aste chiţibuşurĭ, aste jucăriĭ;
Maĭ bine paşuşul şi drumul, creştine,
Und' ţĭ-aĭ trimis baniĭ, pe la băncĭ streine.
Să cătăm acuma ş'altă socotélă:
Conu Lascarache *Pursuvariséla*,
Cum remâne-acuma? cine-l ia afer?
Cine-l duce 'n cârcă, de stă 'n minister?
Solidaritate nu maĭ e aḑĭ óre?
Nu maĭ e ruşine? nu maĭ e pudóre?
Nu e amor propriŭ? nu-ĭ ambiţiune?
Daca n'are devlă, inima nu'ĭ spune,
Că de nu prin scire, însă prin prostie,
A fost ca complice la astă hoţie?
De ce nu se 'ndură să ne maĭ slăbéscă,
Căcĭ în rĕŭ jafŭ dete Ţéra românéscă?
Să stea la moşie, să maĭ tragă-un somn,
Să viseḑe 'n pace c'are a fi Domn.
Dar Dumneata însă mare gazetar,
Bătrână Trompettă, bătrân anticar,
Ce maĭ ḑicĭ acuma? maĭ te umflĭ 'n pene?
Maĭ cânţĭ osanale pentru Mavroghene?
Il maĭ comparĭ âncă cu vodă Stirbeĭ?
Ghidi! ghidi! vulpe cum te 'ntorcĭ cum vreĭ!
Ḑĕŭ, frate Chesare, eştĭ curat papină,
Te daĭ celuĭ care are punga plină,
Şi când se goleşte îl daĭ în dulap,
Pólele îndată îţĭ daĭ peste cap,
Ş'apoĭ trageĭ gură de mahalagiócă,
Căcĭ aĭ marfă d'asta ca o telelóică.
Ura, frate Chesar, înjură, bârfesce,
Pe cel ce aḑĭ cade, ce nu maĭ plătesce,
Şi întónă imnurĭ, cântă osanale,
Celuĭ care măine îţĭ va da parale.

1875.

PARAPONE ŞI PARIGORIE

Cóne Lascarache! ce sunt astea frate?
Gazetariĭ astă-ḑĭ ţĭ-aŭ căḑut pe spate,
Şi guĭ-ne-guĭ cată să ḑică că eştĭ,
Complice 'n gheşefturĭ cu ceĭ neoneştĭ.
Noĭ scim fórte bine că nu eştĭ în stare,
La duoĭ măgarĭ paie să 'mparţĭ demâncare,
Căcĭ cu alte vorbe o sarcină d'aĭ
Mănâncĭ singur numaĭ chiar ultimul paĭ.
Mergĭ dar 'nainte, om plin de noroc:
Las' lumea să ḑică că eştĭ dobitoc,
Ţine preşedinţa şi maĭ trage-un somn,
Pên' ce veĭ ajunge în vis póte Domn.

Cocóne Petrache, proin hasnatare,
Câte ḑice lumea, spune-mĭ cum îţĭ pare?
Aşa e că lumea e rea şi spurcată
Şi-ţĭ scóte ponosul chiar pe bună faptă?
Offenheim furat-a, Herz nu e curat,
Dar dumneata, însă, toţĭ ḑicŭ c'aĭ furat.
Şi ce brânḑă mare? Nicĭ un milion,
Maĭ puţin cât Strusberg, şi her von Ambron.
Dar lasă să ḑică, las' să trăncăneascà,
Nu-ĭ camera-aicea să te lustruiască?
Nu-ĭ camera-óre bună paciaură,
Pentru toţĭ ministri care astă-ḑĭ fură?

Nene ghinărare, multă minte aĭ,
Cu mustaţa-ţĭ lungă, cu lungu-ţĭ vătraĭ!
Sciĭ c'aĭ nemerit-o cum nicĭ n'aĭ gândită
Militărind neamul esanamorasit?
Bre ce om de geniŭ, va scrie Boleac!
Pe când lumea 'ntrégă aḑĭ te crede fleac,
Din praporcit astă-ḑĭ parucic-îl facĭ
Şi chiar arăpoaĭceĭ sunt sigur că-ĭ placĭ.
D'apoĭ pot-polcovnic Papasoglu, haĭ?
Nu'ţĭ va face chipul când mergĭ la halaĭ?

Ba Dómne feresce, ca om ĭuschiuzar,
Ţi'l va pune póte în vr'un calendar.
Las lumea să strige fă-te că n'auḑĭ.
Nu eştĭ aḑĭ ministru? ce zor sĕ respunḑĭ,
La vr'o 'nterpelare, la vr'un tărăboĭ,
Aste ranguri 's date 'n óstea luĭ Baboĭ.

Beĭ-zadea iubită, dragă Dumitrache,
S'aĭbĭ blagoslovirea părinteluĭ Tache,
Am auḑit astăḑĭ că eştĭ prea mâhnit,
Că eştĭ lovit tare, paraponisit.
Ţine-ţĭ firea, nene, ce te sinhisescĭ?
Ce-ţĭ laşĭ în jos nasul, ce te ofilescĭ?
De ce-ţĭ daĭ paretis de la judeţiana?
Creḑĭ că altă dată maĭ capeţĭ pomana?
Dac'a furat cuscrul n'a 'mpărţit cu tine,
Lumea scie astea şi le scie bine;
Ş'apoĭ toţĭ te scie faneros, de rost,
Că eştĭ la gheşefturĭ, prea stângaciŭ şi prost.
Las' lumea sĕ urle, căcĭ lumea e lume,
Silesce-te numaĭ al cuscruluĭ nume,
Sĕ-lŭ spelĭ de se póte, căcĭ ţĭ-a poleit,
Blasonul ce tare s'a fost ruginit.

1875.

MARELUĬ DVORNICŬ

CONFIDENŢIAL

Cóne Lascarache, veḑĭ că la tot pasul
Te poticneştĭ tare, d'o să-ţĭ turteştĭ nasul,
Şi tot maĭ staĭ încă lipit de putere,
Ca ursul când mâncă la stupul de miere.

Bună-o fi puterea, dulce-ĭ o fi mustul,
Plăcută e zeama-ĭ, şi minunat gustul,
Dar orĭ ce mâncare, gândesc că-ĭ amară,
De trebuĭ plătită cu-ast-fel de ocară.

Lumea indignată v'arată pe drumurĭ,
Ḑice c'aĭ cap mare, dar e plin de fumurĭ,
Căcĭ alt-fel te-aĭ duce cu a brânḑeĭ nouĕ,
Nu ne-aĭ da de lucru, cum ne daĭ aḑĭ nouă.

Hoţia-ĭ vădită cu ochĭ cu sprâncene,
Colegul matale, musiu Mavroghene,
Şĭ-a legat samarul, a luat bacşiş,
Nu tăgăduesce, o spune fătiş.

Ghinărarul Sârmă poroclit şi Tel,
Tremurând cu capul, vĕ trase tighel,
Şi spuse în faţă, în adunătură,
Că colegul vostru ca 'n Vlăsia fură.

De la căĭ ferate, de la Oppenheim,
De la împrumutul luĭ chir Offenheim,
De la monopolul domnuluĭ de Hertz.
Şi de la spirtóse încă un mic preţ.

Mata foc în gură luaĭ şi juraĭ,
C'arhonŭ Mavroghene n'a luat un paĭ,
Ba încă eraĭ gata şi'n Mitropolie,
Sĕ jurĭ că bacşişul nu este hoţie.

Heĭ! lasă la dracul! te-aĭ trecut cu gluma,
Veḑĭ că nu se trece acest moft acuma;
Maĭ bine te spală pe mâĭnĭ ca Pilat,
Şi las' sĕ-şĭ dea séma cel ce a furat.

Ca niminea altul fuseşĭ la putere,
Patru anĭ d'arândul înotaşĭ în miere,
Cu tóte că capul de loc nu te tae,
Şi că trupul mare nu-ţĭ face-o lescae.

Ţi-aĭ făcut plăcerea, ţi-aĭ împlinit gustul,
Pune 'n ghips să-ţĭ tórne, daca poftescĭ, bustul,
Căcĭ tot eştĭ statue, statue cu graĭ;
Însă în cap minte, dvornice nu aĭ!

Nu maĭ 'ncurca locul, n'amărî o ţéră,
Fieţĭ d'ajuns numaĭ acéstă ocară,
Căcĭ a 'nceput vîntul să bată spre noĭ,
Nóptea acum piere cu aĭ sĕĭ strigoĭ.

Dute, dute 'n grabă, Cóne Lascarache,
Dute cu sistemul părinteluĭ Tache,
Şi de vreĭ ia-ţĭ încă şarla de pripas,
Căcĭ noĭ, ḑĕŭ, nu ţinem la acest meras.

1875.

STAREA MINISTERULUĬ

Ministerul este bolnav fórte tare;
Doctoriĭ politicĭ spun că leac nu are,
Şi chiar doftoriţa din Mitropolie,
Iĭ dă hapurĭ numaĭ spre parigorie.

Sufletul în buze abia şi'lŭ maĭ ţine,
Nasul ĭ-e ca ghiaţa, sângele prin vine,
De loc nu maĭ curge, aiureasă 'ntr'una,
Nu credem s'apuce măcar septemâna.

Plămânul din drépta e sfîrşit cu totul,
Popa-Tache-ascéptă, cum am ḑice, ortul,
Şi baba Tâmâia de o septemână,
Ascéptă să-ĭ puie lumănarea 'n mână.

De maĭ multe ḑile el trage să móră;
Iĭ hîrîie peptul, cum hîrîie-o móră,
Dar nu şĭ-a dat încă obstescul sfîrşit,
Mult se canonesce! Dómne ce-a greşit?!!..

In lunga-aiurare din dinţĭ el scrîşnesce,
Şi fără şir, vorbe din gură-ĭ rostesce:
«Am furat!.. Vîndut-am!.. am trădat... streinul..
«Câile ferate..; Ambron... şi Berlinul;

«Monopol... bacşişurĭ... împrumuturĭ grele....
«Beuturĭ spirtóse.... şi pecate rele....

«Bivolarĭ... cadavre, sânge 'n România....
«Umbre 'ngrozitóre din Alecsandria....»

Unulŭ câte unulŭ, membrile-ĭ se duse,
Se paralisară, şi i se repuse:
Nae Creţulescu, Costaforu, Tell,
Ş'apoĭ Mavrogheni se duse şi el.

Nicĭ Drasch, nicĭ Combotti, nicĭ Steiner Senior,
Nicĭ doctorul Flogos cel cunoscător,
Nu-ĭ maĭ daŭ speranţă... ci l'aŭ sfătuit,
Să'şĭ vadă de suflet, căcĭ e osînditŭ.

Pantelimonescu! Ce păcat că nu e,
Să'ĭ facă coliva, să'ĭ bată la cuie,
Să'ĭ gătéscă dricul cu mare icram,
Căcĭ Primul ministru fost-a Caĭmacamŭ.

Prin urmare dară, cu limbă de mórte,
Ministerulŭ nostru celŭ venitŭ în nópte,
De sub consulara nemţéscă pingea,
Şĭ-a făcut adĭata, ş'a decisŭ aşa:

Ca să i să facă frumósă paradă,
Cu musicĭ, şi surle, cu fanfaronadă,
Şi să mi'l îngrópe jos în cel gîrlicĭ,
Unde se îmbată hamaliĭ voinicĭ;

Séŭ la cimitirulŭ de la Şépte nucĭ,
Unde vine banda şi popa 'n papucĭ;
Ca şi după mórte să maĭ aĭbă parte,
Să vadă ciomege şi capete sparte.

Iar ceĭ cinci redactorĭ, Vermont, Marsillac,
Lusignan şi Bauer şi nenea Beau-Fleac,
Să mérgă 'n livrele cu facle în mânĭ,
Plângênd după dênsul, căcĭ fură ceapcânĭ.

Musiu Crap va ţine logos de 'ngropare,
Demonstrând că nu e bacşişul furare;

Ér musiu Ventura, cel ce fu 'n balon,
Ajutat de muse şi de Apolon,

Ad-hoc va compune un bun marş funebru,
Pentru ministerul onest şi integru,
Care introduse în camera ţĕriĭ,
Atâtea lichele, lăsate uitării.

1875.

POLITICA ḌILEĬ

Strige câtŭ îĭ place opositiunea,
Facă tărăboiul, de vrea pên' la cerŭ,
Căcĭ e luminată astă-ḑĭ naţiunea,
Să trăiască *Domnul*... Domnul minister!....

Ţéra 'n fericire viitoru-şĭ vede,
Un maĭ mare bine, româniĭ nu cer:
Atât maĭ rĕŭ pentru aceĭ ce nu crede...
Sĕ trăiască *Domnul*... Domnul minister!.....

Instituţiĭ nouă avemŭ o mulţime,
Avemŭ băncĭ de creditŭ, avemŭ drum de fer;
Avemŭ guvernŭ tare, plin de isteţime,
Sĕ trăiască *Domnul*.... Domnul minister!

Avem legĭ prea drepte care garantézĕ
Persóna, averea, fără de mister;
Şi moralitatea peste noĭ planézĕ...
Sĕ trăiască *Domnul*... Domnul minister!

Avem legătură cu marele naţiĭ,
Avem dreptu-a face ce ele ne cer,
De vrem ca pe pepturĭ s'avemŭ decoraţiĭ...
Sĕ trăiască *Domnul*, Domnul minister!...

Austria cere sĕ 'ncheiem tractate,
Spre a-ĭ da în mână Porţile de fer;
Écă pentru ţéră drepturĭ câştigate!...
Sĕ trăiască *Domnul*, Domnul minister.

Ungurii aseminĭ ne cer joncţiune,
Şi noĭ avem dreptulŭ să facemŭ ce cerŭ...
Heĭ nu'ţĭ pare bine dragă naţiune?...
Sĕ trăiască *Domnul*..... Domnul minister!...

Rusul ne mângâie şi ne ţine parte,
Ḑice că vizirulŭ este ienicer;
Ḑioa cardaşii nu e dar departe...
Sĕ trăiască *Domnul*..... Domnul minister!...

Plouă decoraţiĭ peste 'ntréga ţéră,
Stele, crucĭ, cordóne, coróne de fer,
D'aŭ chiar uşieriĭ ceĭ de la cămară...
Sĕ trăiască *Domnul*... Domnul minister!...

Ambasadorĭ numaĭ n'aveamŭ pên'acuma:
Spania trimite aḑĭ unŭ cavaler.
Eĭ! Românĭ, acuma s'a îngroşatŭ gluma...
Sĕ trăiască *Domnul*... Domnul minister!...

Don Alfons ne rógă să nu facemŭ nazurĭ....
Şi sĕ-l recunóscem, spanioli cer...
Căcĭ destul avut-aŭ lupte şi necazurĭ...
Sĕ trăiască *Domnul*... Domnul minister!...

Cam greŭ!... căcĭ don Carlos resemat pe tunurĭ
Şi pe baionete de oţelŭ şi ferŭ,
Nu vrea să dispunemŭ d'ale sale bunurĭ!...
Sĕ trăiască *Domnul*.... Domnul minister!...

Santa Cruz, respopa are misiune,
Ca creştin, ca preotŭ, ca maĭ bun la cer,
Sĕ vie aicea spre a se opune!...
Sĕ trăiască *Domnul*... Domnul minister!...

Atuncĭ se complică tréba, şi nu-ĭ bine;
Carlos cu don Carlos nu joacŭ în misterŭ...
Ş'apoĭ popa Tache şi elŭ intervine....
Dar trăiască *Domnul*... Domnul minister!...

Don Carp nu-ĭ aicea sĕ-ĭ împăciuiască?
Evropa-l cunósce că e pişicher!
Prin urmare dară, Don Carp sĕ trăiască!...
Sĕ trăiască *Domnul*.... Domnul minister!...

1875.

PLECATĂ JALBĂ

DIN PARTEA CURCANILORŬ CĂTRE SPĂTĂRIE

Sĕ trăiţĭ în cinste, domnule Spătar,
Şi să staĭ la cârmă câtŭ stă cióra 'n parŭ,
Numaĭ cu 'ndurare şi cu bunătate,
L'ale nóstre plângerĭ să ne facĭ dreptate!
Scim că, dupe legea cea milităréscă,
Nu maĭ póte nimenĭ ca să jeluiască
De cât pe la prasnicĭ séŭ pe la soróce,
Adică la jmotru, de are mijlóce.
Noĭ însă, stiĭ bine, că nu facemŭ parte,
Nicĭ măcar din gardă şi nicĭ chiar din glóte,
De aceea astă-ḑĭ, cu jalbă plecată,
Către spătărie, curcănimea tótă,
Venim să ne plângem, cu moţurĭ pletate,
D'un neajuns mare, de o nedreptate.
Scim maĭ din 'nainte că eştĭ blând din fire,
Căcĭ n'aĭ fi fost astă-ḑĭ spătar la oştire,
De şi, dupe faţă-ţĭ şi dupe mustăţĭ,
Căpcâunŭ de ómenĭ parĭ şi te arăţĭ.
De viteaz, nu-ĭ vorbă; cine nu te scie,
Că te baţĭ cu unul parc'ar fi o mie.
Şi nu te maĭ scapă alte douĕ miĭ,
Când îţĭ facĭ năluca ca calul de.... *scĭŭ.*
Dar aĭ ş'alte dărurĭ date de natură:
Sciĭ să facĭ contracte pentru furnitură,
Şi te tae capul la multe drăciĭ,
La fasole fiartă adusă 'n cutiĭ,
La ţăruşĭ de corturĭ din lemn de Paris,
Lucru care l'alţiĭ nicĭ le da prin vis.

Aĭ inventat âncă tocurĭ de hârtie,
Saŭ călcâie góle pentru miliţie,
Şi déc'o vrea sfîntul, aĭ să maĭ găsescĭ,
Inveţiĭ maĭ multe, căcĭ dracu gol eştĭ.
Reformă completă aĭ adus în óste,
Caiĭ maĭ cu sémă aŭ pielea pe cóste,
Iar ómeniĭ, trupa, d'atâta bun traĭ,
Rabdă în tăcere făr'a scóte graĭ.
Aĭ bătut Sabaru, aĭ bătut Buzĕul,
Aĭ luat şi Maia, ş'apoĭ Herĕstrĕul,
Şi 'ncărcat de laurĭ venişĭ iar la noĭ,
Parc'aĭ fi fost Moltke întors din resboiŭ.
Grăniceriĭ ţĕriĭ ĭ-aĭ făcut sĕ fie
Una cu soldaţiĭ ceĭ din miliţie,
Şi astă-ḑĭ cu toţiĭ dorobanţĭ sĕ ḑic,
Supuşĭ la nevoie, supuşĭ la tipic;
Şi le-aĭ dat căciule de oaie bîrsană,
De le cóce capul curat de pomană.
Dar noĭ nu ne plângem că-ĭ căciula mare,
Fă-o cât îţĭ place, dragă ghinărare,
Dar cu códa nóstră, spătare ce aĭ?
Fulgĭ de curcă óre purtat'a Mihaĭ?
Asta vrem a'ţĭ spune şi aţĭ jelui,
Nu-ţĭ maĭ lăsa óstea a ne jumuli,
Şi drept resplătire, lumea o să vaḑă,
Că'ţĭ vom da o curcă, friptură pe varḑă!

1875.

EPISTOLĂ CONFIDENŢIALĂ

Iubite Mitică dragă frăţióre,
Umplutŭ de paraponŭ, scriŭ astŭ scrisóre,
Ce-ţĭ trimitŭ acuma prin poştia mică,
Cu adresa simplă; *Beizade Mitică.*
Citesce-o dar tótă daca aĭ răbdare,
Daca nu-ţĭ e capulŭ totŭ în sdruncinare,
Şi-mĭ veĭ da respunsulŭ ne-întârḑiatŭ,
Daca veĭ fi téfărŭ ne alienatŭ.

Suntŭ două anĭ maĭ bine, de când rîdĭ de mine,
Spuĭ la tótă lumea că n'aş fi prea bine:
Adică că capu-mĭ, după cum tu credĭ,
Şĭ-a perdutŭ din creerĭ şi din colăredĭ.
Şi în consecinţă vĕdui că mĕ pună,
La epitropie-ţĭ, ca pe unŭ nebunŭ.
Răbdaiŭ în tăcere acéstă tortură,
Nicĭ *cârcă*, cum sciĭ bine, nu scoseiŭ din gură,
Plecaiŭ c'umilinţă capulŭ meŭ albitŭ,
Supt epitropie-ţĭ ca orĭ-ce smintitŭ.
Dar orĭ-ce răbdare are şi-ea hotare,
Şi de astă dată eşiiŭ din răbdare;
Şi 'n locŭ d'a recurge pe la tribunale
După chiar esemplu Luminăriĭ Tale,
Preferaiŭ maĭ bine să-ţĭ scriŭ astă carte,
Şi sĕ ne 'nţelegemŭ ca frate cu frate.
Ţicĭ că ţiĭ la nému-ţĭ, la aĭ tĕĭ străbuuĭ,
Şi îţĭ declarĭ fraţiĭ, lipsiţĭ şi nebunĭ!
Asta nu probézĕ óre şi maĭ bine,
Că tu eştĭ maĭ mare nebunŭ de câtŭ mine?
Daca maĭ vreĭ probe, îţĭ daŭ bucurosŭ,
Că nu-ţi e 'ntregŭ capulŭ, nu-ţi e sănătosŭ,
Că ţi-a sburatŭ mintea, ţi-a săritŭ din locŭ,
La Mărcuţa numaĭ că-ţĭ poţĭ găsi locŭ.
Aĭ vĕdutŭ prea bine cum în adunare,
Te trateadă lumea fĕră de cruţare,
Cum prinţulŭ Alecu, rîde cândŭ vorbescĭ,
Când facĭ gălăgie când te răţoescĭ.
Dar Cogălnicénu, nu-ţĭ aducĭ aminte,
Că te respectédă ca p'un fără minte,
Când baţi mereŭ câmpiĭ, când strigĭ când răcnescĭ
Când prin murdărie te tot tăvălescĭ.
Eĭ bine, Mitică, nu maĭ bagĭ de sémă,
Că Cogălnicénu nu tace de témă,
Ci că nu voesce, dă'mĭ voe sĕ-ţĭ spunŭ,
Ca sĕ-şĭ pună mintea cu unŭ bietŭ nebunŭ?
Viu dar la conclusiĭ, căcĭ n'am multă vreme,
Nicĭ nu amŭ de tine maĭ multŭ a mĕ teme,

Şi-ţĭ propunŭ frăţesce, fără gălăgie,
Să intri tu astă-dĭ la epitropie,
Şi de bună voe, să cerĭ să fiŭ eŭ,
Fără multă vorbă, epitropulŭ tĕŭ;
Căcĭ alt-felŭ în formă cerŭ la tribunale,
Să se constateze starea minţiĭ tale,
Şi găsind'o ast-felŭ cum este ţîcnită,
Cum este sburată, din locu'ĭ săritä,
Să fiĭ sigurŭ, nene, că-ţĭ gătescŭ căruţa
Care să te ducă directŭ la Mărcuţa.

Alŭ tĕŭ frate, **Panait.**

1875.

NOUĬ MARAFETURĬ

Conu Lascarache, sculatŭ după somnŭ,
In care visase c'ajunsese Domnŭ,
Cu capulŭ ca ciufulŭ, cu ochiĭ cârpiţĭ,
Cu mintea confusă, după cum ĭ-o sciţĭ,
Se uită prin preajmă-ĭ, se uită prin casă,
Vĕdu portofoliulŭ la locu-ĭ pe masă;
Din ce scia séra nemica schimbat:
Tot la *Nicolescu*, iar nu la palat!
Işĭ maĭ plimbă ochiĭ: nicĭ topuz, nicĭ tuiŭ;
De Domnie-atuncea 'şĭ pune pofta 'n cuiŭ...
Amână hlamida... ce fatalitate!...
Cată să se plece la realitate.
Stă şi se gândesce, suspină, oftésă,
Acum e aievea şi nu maĭ visésă.
Tronulŭ e ca tronul, cu câtŭ îlŭ gonesce,
Alte căĭ streine *pursuŭvarisesce.*
Insă ministerulŭ e lucrulŭ ce-lŭ are,
Este positivul ce-lŭ duce 'n spinare,
Pe elŭ sĕ nu-lŭ pérdă, sĕ-lŭ ţie cu dinţiĭ,
Căcĭ de-lŭ fură apa, îlŭ bate şi sfinţiĭ.
Dar pentru aceasta condiţiĭ se cere:
S'aĭbĭ orĭ câtă minte, nu staĭ la putere.
Fără ca 'n cămară s'aĭbĭ majoritate,
Fie chiar formată de vite 'ncălţate.

Deci şi prin urmare, Conu Mascarache,
Işĭ aduse-aminte iar de Popa Tache,
Care la alegerĭ sciuse sĕ-ĭ dea
O majoritate scósă din ulcea.
Sumă, şi Sarandi s'aratĕ pe uşĕ,
Incopcatŭ la gulerŭ, drept ca o păpuşă,
Iar boerul strigă : «Iute să-mĭ aducĭ,
«Pe sântul părinte de la şépte nucĭ,
«Marele duhovnic, chiar d'ar fi turlac,
«Ciar de-ĭ ar fi capulŭ plin cu basamac;
«Căcĭ se perde ţéra, *ordinea* s'a dus,
«Şi Dómne feresce nu'ĭ bine de sus.»
Peste-o oră Popa vine şiovăind,
A rachiŭ de prune tare duhuind,
Rumegând din gură un mic mezelic,
Uniĭ ţic că fost-a rahat cu festic.
«Bine-aĭ venit, Popo, şedĭ pe canapea;
«Şi din *tastă steclă, traje* la măsea»!
Ţice dvorniceseul conu Mascarache
Presentând o sticlă părinteluĭ Tache,
Din vechiul, bĕtrănul, anticul Cotnar,
Trimis de Nunuţă, ca plocon, ca dar.
—«Sciĭ, părinte dragă, de ce te-am chiemat?
—«Sciŭ daca-mĭ veĭ spune, ţise popa beat!.
— «Iar avem alegerĭ peste-o lună, două,
«Iar cată să facem o cameră nouă,
«De vrem s'avem pace âncă patru anĭ,
«Patru anĭ de bine pentru-atâţĭ golanĭ.
«La lucru dar, popo! săĭ prin mahalale,
«Mergĭ de recrutésă multe haĭmanale,
«Căeĭ ese parale, cârnaţĭ, fleĭcĭ, rachiĭ,
«Unul e în ţéră Lachar Catargiŭ!
«Cată-ĭ ca să fie cât de laţĭ în spete,
«Cu burte sugace, stomac de burete,
«Cu gâtlejurĭ arse de spirt, basamac,
«Şi ageri la mână, ageri la ciomag.
«Poliţiĭ da-voiŭ ordine sĕ fie,
«In mijlocul vostru ca sĕ vĕ susţie,

«Şi daca vr'un roşu ar vrea sĕ vĕ bată,
«Sĕ'l trimită cobză la parchet îndată.
«Parchetul, şi dênsul voiŭ face să fie,
«La ordinul vostru, c'aşa 'mĭ place mie,
«Căcĭ alt-fel se duce curênd la spaţir;
«Saŭ ĭĭ daŭ turcesce, curat cu sictir.
«Prin urmare dară, decĭ ne-am înţeles :
«Crucĭ cu tibişirul sĕ faceţĭ maĭ des;
«Spete burduşite, şi dinţĭ şi măsele,
«Ţurlóie plesnite, părueli, buşele,
«Chilomane, huet, gălăgie mare,
«Orĭ câte ve place, fără de cruţare,
«Numaĭ pe sprĕnceană vedeţĭ ca sĕ-mĭ daţĭ,
«Pentru adunare p'aĭ meĭ deputaţĭ.
«C'apoĭ nu e bine, pe toţĭ ne ia dracu,
«Noĭ perdem puterea şi voĭ basamacu.»

1875.

S'A ÎNCHISŬ CĂMARA

S'a închisŭ cămara,
S'a sfîrşitŭ ocara,
Ce suferi ţéra
Aceştĭ patru anĭ.

Şi se dete tunurĭ,
Celorŭ plinĭ de fumurĭ,
Culeşĭ de pe drumurĭ,
Deputaţĭ golanĭ.

Logosŭ de plecare,
Stifosŭ, fără sare,
Pentru Adunare,
Încă li s'a spusŭ;

Şi vorbe totŭ late,
Totŭ secĭ dar umflate,
D'adevĕrŭ departe,
Le ploa de *susŭ*.

Iată ce le ţise,
Şi ce le descrise,
Mesagiulŭ ce 'nchise
Astă-Adunăturĭ,

Afară din lege,
Scósă din ciomege,
Din bâte, toege,
Tot de cască gură :

«Deputaţĭ iubiţĭ!
Sănătoşĭ să fiţĭ,
C'aĭ vĕ despărţiţĭ,
După patru anĭ.

«Patru anĭ în care,
Supuşĭ la votare,
P'a ţĕrĭĭ spinare,
Aţĭ fostŭ bunĭ clăpanĭ,

«Vĕ mulţumescŭ dară,
C'aţĭ făcutŭ din ţéră
Ce-a cerutŭ d'afară,
Kaizerulŭ germanŭ.

«Fără tevatură,
Fără multă gură,
Prin voĭ se trecură
Legile toptanŭ.

«V'aţĭ purtatŭ cu mine.
Prea frumosŭ şi bine.
Precum se cuvine
Unorŭ deputaţĭ.

«Culeşĭ de pe poduri,
Din gunoiŭ şi gloduri,
Pentru a da voturĭ,
Celorŭ deochiaţĭ.

«N'amŭ sĕ ţicŭ nimică :
Cunósceţĭ de frică,
Vĕ daţĭ după chică,
Sunteţĭ buni lacheĭ :

«Fără gălăgie,
Aţĭ făcutŭ o mie
Fapte de Vlăsie,
Fapte de mişeĭ :

«Imprumuturĭ multe,
Milióne sute,
Prin votări trecute,
Numaĭ voĭ aţĭ datŭ,

«Şi cele luate,
Uniĭ ţicŭ furate,
De persóne 'nalte,
Prin voĭ s'a spălatŭ.

«Joncţiuni ferate,
De ţéră 'nfierate,
Şi alte păcate,
Prin voĭ s'a trecutŭ.

«Imposite grele,
Monopoluri rele,
Beilicuri, belele,
Prin voĭ s'a făcutŭ.

«Voĭ aţĭ opritŭ pasulŭ
Aţĭ năbuşitŭ glasulŭ,
Ba chiar aţĭ frântŭ nasul
Celorŭ liberalĭ.

«Ş'aţĭ arĕtatŭ ţĕreĭ
Că fiiĭ trădăriĭ
Şi aĭ desfrânăriĭ,
Suntŭ fără rivalĭ.

«Dar aţĭ fostŭ şi bine,
Cum scie orĭ-cine,
Resplătiţĭ de mine
Cu grase diurne.

«Căcĭ în adunare
Vre uă trébă mare
N'aţĭ făcutŭ îmĭ pare :
Puneaţĭ bile în urne.

«Şi rude şi fraţĭ
Nepoţĭ şi cumnaţĭ,
Spĕlaţĭ, ne spălaţĭ,
Suntŭ chivernisiţĭ:

«Iar voĭ, cu toţĭ voĭ,
Ceata luĭ Baboĭ,
Mojicĭ şi ciocoĭ,
Plecaţĭ înţoliţĭ.

«De şi s'a aflatŭ
Chiar susŭ la palatŭ,
Că 'n petic v'aţĭ datŭ
Tocmaĭ la sfîrşitŭ.

«C'aţĭ respinsŭ uă lege,
Lege se 'nţelege
Că căta să lege
Ţéra cu profitŭ,

«Ş'aţĭ lăsatŭ d'uă parte
Încă nevotate,
Şi ne confirmate,
Legĭ care ne servă,

«A băga în pungă,
Cu ghiara-ne lungă,
Ca să ne ajungă :
Pătulĭ de reservă.

«Iusĕ-aceste tóte,
Suntŭ lucruri ce póte.
A fi îndreptate.
Anulŭ viitorŭ.

«De se va alege,
Fie după lege,
Saŭ chiar prin ciomege,
Camera bujor.

«Mergeţĭ dar cu bine,
Spuindŭ la orĭ-cine,
Cum aţĭ fostŭ de mine,
Scoşĭ chiar din gunoĭ.

«Şi faceţĭ să-mĭ vie,
Şi faceţĭ să fie,
Totŭ de omenie
Ceĭ ce viu, ca voĭ.»

1875.

POVEŢĬ TAINICE

Cóne Mascharache, a 'nceputŭ durerea!
Opositiunea vrea sĕ-ţĭ ia puterea,
Vrea sĕ te alunge de la minister,
Und' te puse conţu cel cu drum de fer.
Nu te lăsa însă sĕ morĭ mortăciune,
Nu lăsa puterea din mâĭnĭ a-ţĭ răpune,
La măsurĭ energicĭ, ia-le din nainte,
Căcĭ aveţĭ cu conţiĭ marĭ angagiaminte,
Din care remâne multe de 'mplinitŭ.
Deceĭ, şi prin urmare, ca boerŭ cinstitŭ,
Fă totŭ ce se póte, sĕ împacĭ streinul,
Căcĭ aḑĭ elĭ te ţine şi îţĭ dă tainulŭ.
Fleacurĭ şi palavre, nu le băga 'n sémă;
Opositiunea sĕ nu-ţĭ facă témă.
Patrie, onóre, ţéră, a eĭ drepturĭ,
Suntŭ vorbe deşarte, nu pune pe pepturi,
Nicĭ crucĭ, nicĭ cordóne, nicĭ frumóse stele,
Nicĭ sgripţorĭ, nicĭ vulturĭ nicĭ chiar păsărele;
Ţĕrĭ suntŭ multe 'n lume şi subt naltul cer!
Dar n'aveţĭ în ele locŭ la ministerŭ,
Căcĭ în alte state nu e ca la noĭ :
N'are gură conţu sĕ ţică-aşa voiŭ;
Şi nicĭ chiar subt sceptrulŭ mareluĭ Suluc,
Nu ese ministri scoşĭ de subt papuc.

Ţine dar cu dinţiĭ, ţine de putere,
Căcĭ puterea este dulce stupŭ cu miere,
Şi daca s'o duce daca-ĭ perde-o-dată,
Remâĭ tótă viaţa cu buza umflată.
De aceea dară pune-te la hamŭ,
Că dór nu de giaba aĭ fostŭ Caimacam;
Dă ordine 'ndată, fă o circulară,
Intrebândŭ prefecţiĭ din întréga ţéră,
Daca pot rĕspunde d'aceĭ candidaţĭ,
Ce-sŭ prin teşcherele de voĭ patentaţĭ?
Intrébă-ĭ, parchetulŭ cum stă, ce gândŭ are,
Cândŭ va fi la luptă va da ascultare,
Orĭ maĭ din nainte sĕ-ĭ daţĭ paşaportulŭ,
Aducêndŭ slugarnicĭ, care face totul?
Puterea armată face-va a curge,
Pe strade şi pieţe torente de sânge?
Ş'apoĭ totŭ o-dată formaţĭ de acumŭ,
Bande de pungaşĭ culeşĭ dupe drumŭ,
Şi daţĭ otnoşeniĭ, ca la şépte nucĭ,
Sĕ se pregătéscŭ bâte şi măciucĭ.
Chiam' pe cuviosulŭ părintele Tache,
La dênsulŭ stă totulŭ Cóne Mascarache,
Şi cere-ĭ sĕ-arunce sfita, patrahiru,
Sĕ ia 'n mână bâta şi 'n braţe clondiru,
Sĕ-şĭ adune ceata şi gata sĕ fie
De chiefŭ, de bătae, de volinterie.
Dar nu uĭta însă nicĭ pe beĭ-zadeaoa:
Şi elŭ póte multe, cândŭ udă măseaoa,
E chipeşŭ, e falnicŭ, şi bine 'ncălţatŭ,
Popular la culme şi multŭ decoratŭ;
Are greutate! credeţĭ ce vĕ spunŭ;
De şi-lŭ rîde lumea ca pe unŭ nebunŭ.

1875.

SĔPTĔMÂNA PATIMILORŬ

Vine sĕptĕmâna de chin, de durere,
Cândŭ Hristosŭ pe cruce fuse pironitŭ,

Când îlŭ adăpară cu oţetŭ şi fiere,
Cândŭ batjocoriţiĭ l'aŭ batjocoritŭ.

Ca Hristosŭ, şi ţéra nóstră românéscă
E batjocorită aḑĭ de fariseĭ,
Cu oţetŭ şi fiere din ţéra nemţéscă,
Este adăpată de copiĭ sĕĭ.

Pilatŭ şi Caiafa trimise la mórte,
Pe celŭ ce da viaţa ca unŭ Dumneḑeŭ,
Creḑêndŭ ticăloşiĭ că prin asta póte
Ucide ideea, oprindŭ sborulŭ sĕŭ.

Pilat şi Caiafa şi de astă dată
Voescŭ a ucide simţulŭ românescŭ,
Şi credŭ ticăloşiĭ c'astŭ-felŭ o să pótă
Să domnească 'n pace, dupĕ cum voescŭ.

Iuda vênḑĕtorulŭ, fără remuşcare,
Işĭ vêndŭ stăpânu 'n treĭ-ḑecĭ de arginţĭ,
Darŭ cândŭ i se dete preţulŭ de vênḑare,
Îlŭ coprinse tremurŭ, se 'ngroḑi cum sciţĭ.

Iuḑiĭ ceĭ d'acuma nicĭ astŭ meritŭ n'are:
Vêndu drepturĭ şi ţéră pe preţŭ de nimicŭ;
Şi portŭ toţĭ pe pepturĭ semnul de trădare,
Ca slugĭ prea plecate unuĭ veneticŭ.

Farisei-atuncea luĭ Pilatŭ cerură
Să pue peceţiĭ la sântu-ĭ mormêntŭ,
Şi strejĭ innarmate de paḑă făcură,
Spre-a ţine lumina ascunsă 'n pămentŭ.

Astă-ḑĭ fariseiĭ punŭ în puşcărie
Pe ceĭ ce lumină ţăriĭ vorŭ a da.
Creḑêndŭ că potŭ astŭ-felŭ lumina s'o ţie,
S'o stingă cu totulŭ spre-a nu lumina.

Dar cându veni ora cea de mântuire
Cântat-a cocoşulŭ şi Christ a 'nviatŭ!
Şi vaĭ de aceia ce în rătăcire
Pên' la acea oră aŭ întârdiatŭ.

Va veni şi ora cea de înviere,
Pentru ţéra nóstră şi pentru popor.
Vaĭ atuncĭ d'aceia ce-ĭ facŭ aḑĭ durere,
Peri-vor streiniĭ cu slugile lorŭ.

1875.

JALBA MIEILOR CATRE PRIMARIE

Cu genuchĭ plecate, cu lacrimĭ ferbinţĭ,
Venimŭ l'aĭ cetăţiĭ puternicĭ părinţĭ,
Sĕ ceremŭ dreptate, lucru astă-ḑĭ rarŭ,
Maĭ alesŭ cându omulŭ ajunge Primarŭ.
Ce rele făcut-am noĭ în astă ţéră,
Ce-a ajunsŭ sĕ fie a lumeĭ ocară?
Ce crime comis-aŭ bieţiĭ mieluşeĭ,
De suntŭ la urgie astă-ḑĭ, vaĭ de eĭ?
Nu este fiinţă maĭ blândă în lume:
Chiarŭ laptele nostru, de l'a nóstre mume,
Ni-lŭ luaţĭ din gură şi noĭ nu cârtimŭ,
Ci cu ierbuliţă abia ne nutrimŭ.
Pielea şi chiarŭ carnea ne-o luaţĭ totŭ voĭ,
Şi noĭ plecându capulŭ, tăcemŭ, vaĭ de noĭ.
Căcĭ totŭ neamulŭ nostru e nerodŭ şi prostŭ,
D'aia de dreptate n'avemŭ nicĭ unŭ rostŭ.
Ênsă-aceste rele, de şi fórte crude,
De şi fierulŭ rece gîtul ni-lŭ pătrunde,
Totŭ maĭ póte trece, totŭ le suferimŭ,
Dar aḑĭ indignarea n'o maĭ stăpânimŭ.

Cum? nicĭ morţĭ voĭ pace aḑĭ nu ne maĭ daţĭ?
Şi vreţĭ ca la códe să umblămŭ timbraţĭ?
Timbru, înţelegemŭ, ca sĕ-lŭ purtaţĭ voĭ,
Ce vĕ daţĭ în lume, nu de proştĭ ca noĭ,

De şi toţĭ vĕ scie că sunteţĭ timbraţĭ,
Probă este timbrulŭ ce noă ni-lŭ daţĭ.

De aceea dară noĭ ceremŭ dreptate,
De şi aḑĭ dreptatea aţĭ dat-o la spate,
De şi tótă ḑiua, voĭ vĕ chibsuiţĭ,
Imposite noă ca să născociţĭ.
Faceţĭ dar ca timbrulŭ aḑĭ sĕ înceteḑe,
Nu lăsaţĭ ca piaţa sĕ maĭ regreteḑe
Pe Naie băcanu şi pe Corlătescu,
Şi pe Răduleanu, şi pe nea Disescu,
Căcĭ ar fi tristŭ lucru şi mare păcatŭ,
Sĕ regretămŭ astă-ḑĭ pe boerŭ *Ficatŭ*. (1)

1875.

ALEGERILE

Beĭzadeaoa 'nfuriată
Necăjită ruşitată,
Şi pătrunsă de durere,
Pentru prósta sa cădere,
Dupĕ multe dandanale,
Răţoelĭ ş'istricale,
Isbutindŭ să-şĭ vie 'n fire,
Prin frăţeasca îngrijire,
A luĭ baci-Kerestea,
Cu mustaţa pe ulcea,
A 'nţelesŭ că nu s'alege,
De câtŭ numaĭ prin ciomege.
Aşa dar şi prin urmare,
Fără multă cugetare,
Otărî ca să alerge,
Iar la bandă şi ciomege,
Iar la Popa zurbagiu,
Iar la Conu Catargiu,
Iar la ceĭ din puşcărie,
Iar la orbiĭ din Agie.

(1) Reposatul Stefan Vlădescu, îl numise măcelarii boer Ficat, căcĭ fiindŭ membru Comunal, mergea cu sluga prin măcelăriĭ cerênd de la toţĭ câte uă bucăţică de ficat pentru pisicele d'a casă.

Şi guvernul şi Agia,
Popa Tache, puşcăria,
Banda 'ntrégă şi pungaşii,
Cu Scorţeni şi Giambaşii,
L'a sa voce alergară,
Şi subt stégu-ĭ s'aşedară.
Oastea mândră şi alésă
Totŭ din temniţe culésă,
Potrivită câtŭ se póte,
Potrivită întru tóte,
Demnă, ḑĕŭ pre legea mea,
De mărita Beĭ-zadea.
Ce spectacolŭ grandiosŭ,
La poliţie în dosŭ!
Beĭ-zadeaoa sta călare,
P'unŭ butoiŭ destulŭ de mare,
Şi-ĭ da pintenĭ ca să curgă,
Mândra-ĭ óste ca să sugă;
Iar în juru-ĭ se adună,
Căpitanĭ cu voe bună
Stâlpiĭ ordineĭ activĭ,
Toţĭ pungaşĭ şi toţĭ beţivĭ.
Ienăchiţă ponivosulŭ,
Temelie voĭnicosulŭ,
Blaram-muntele germanŭ,
Şi Giambaşulŭ hoţomanŭ.
Chipiliu, iscusitulŭ,
Căcăţuĭ şi cu Sucitulŭ,
Pitpalacŭ şi Craiovénu,
Tudorŭ, Lambe şi Scorţénu;
Comisariĭ câteşĭ cincĭ,
Şi o droaie de calicĭ,
Toţĭ agenţĭ schimbaţĭ în stare,
Şi măturătorĭ o droaie,
Incongiorŭ pe Pitpalacŭ,
Ce le tórnă basamacŭ.
Popa, fără patrahirŭ,

Ţine 'n braţe unŭ clondirŭ,
Şi cu pĕrulŭ cătêndŭ cértă,
Ilŭ totŭ umple şi-lŭ deşartă,
Cum făcea la şépte nucĭ,
Cândŭ juca fără papucĭ.
Beĭ-zadeaoa încântată,
Vĕḑêndŭ ceata-ĭ adunată,
Şi doriudŭ sĕ-şĭ jóce rola
Cere ca să ia parola.
Comisariĭ facŭ tăcere,
Dupĕ cum Aga le cere,
Şi banditiĭ se supune,
Sĕ asculte ce le spune,
Şefulŭ lorŭ de la şosea,
Prea ilustra Beĭ-zadea.
«Fraţilorŭ, copii meĭ!
«Toţĭ vĕ facŭ pungaşĭ, mişeĭ,
«Toţĭ vĕ ḑicŭ puşcăriaşĭ
«Zurbagiĭ şi bătăiaşĭ.
«Iată ḑiua cea dorită,
«Ḑiua cea maĭ fericită,
«In care sunteţĭ chiemaţĭ
«De roşĭ sĕ mĕ resbunaţĭ.
«Sciţĭ că m'aŭ făcutŭ să caḑŭ?
«C'amŭ păţitŭ mare necaḑŭ?
«Acum vroiŭ ca sĕ-mĭ rĕsbunŭ,
«Căcĭ m'aŭ făcutŭ chiarŭ nebunŭ,
«Jurŭ pe cuca părintească,
«Pe ţigara 'mpărătească,
«Şi p'a mele decoraţiĭ,
«Să spargŭ capu 'ntregiĭ naţiĭ,
«Nu maĭ să mĕ potŭ alege,
«Fie chiarŭ şi prin ciomege;
«Căcĭ altŭ-felŭ d'oiŭ remânea,
«Ne alesŭ, pre legea mea,
«Lasŭ şoseaoa şi mĕ ducŭ,
«Transito la Balamucŭ.»

Atuncĭ guleratu State,
Dându o litră dupĕ spate,
Ca decanŭ cuvêntulŭ ia:
«Prea Mărită Beĭ-zadea!»
Ţice elŭ, «jurămŭ cu toţĭ,
«Comisarĭ, pungaşĭ şi hoţĭ,
«Că vomŭ juca din ciomege,
«Pênĕ ce te vomŭ alege.»
Atuncĭ mândrulŭ fiŭ de Domnŭ,
Ameţitŭ, fiindu-ĭ somnŭ,
Intre Dobre şi chir Nae,
A plecatŭ ca o potaie.
Dar în urmă, ce 'ntêmplare!
Vaĭ! ce tristă desceptare,
Căcĭ Giambaşulŭ, nea Ilie,
Şi cu Trancă Temelie,
Aŭ plecatŭ din astă lume,
Şi s'a sters mândrulŭ lorŭ nume.

1875.

ADUNĂTURA

In sfîrşitŭ cu vaĭ cu chiŭ,
Cu trântelĭ şi cu snopele,
Cu picuşĭ şi cu rachiŭ
I cu scóterĭ de măsele;

Prin banditĭ din puşcărie,
Prin Sucitĭ şi prin Giambaşĭ,
Prin vestitulŭ Temelie,
Şi prin sumă de borfaşĭ,

Prin faĭmosul Popa-Tache,
Ş'alŭ luĭ diaconŭ Căcăţuĭ,
Işĭ aduse Mascharache,
O majoritate-a luĭ,

Pe sprâncénă tótă-alésă,
Din ciocoĭ uĭtaţĭ de lume

De prefecţiĭ sĕĭ culésă.
Batjocoră fără nume!

Mutre scóse la iveală,
Nume scóse din gunoĭ,
Slugĭ aleşĭ de porunceală,
Totŭ ciocoĭ şi baş-ciocoĭ.

In sfîrşitŭ adunătura
Incepu a sea lucrare,
Incepu harababura
Cu obrasnică sfruntare.

Beĭ-zadeaoa 'nfuriată,
Sbiară, strigă şi răcnesce,
Cată ceartă să se bată,
Verdĭ uscate trăncănesce;

Şi prin logica nebună,
Bătându câmpiĭ ca smintitŭ,
Ocărăsce, scuĭpă 'n lună,
Sare 'n locŭ necontenitŭ.

Se svîrcole ca balaurŭ;
Uniĭ crede că-ĭ turbatŭ,
Alţiĭ ţicŭ c'a mâncatŭ laurŭ,
Şi toţĭ vĕdŭ că-ĭ de legatŭ.

Ca conclusie elŭ cere,
Pentru scumpulŭ sĕŭ Giambaşŭ
O statue în picere,
Nu pe piaţă în oraşŭ,

Ci 'n gîrlicĭ cum se cuvine
Unuĭ bunŭ conservatorŭ,
Care 'n viaţă-ĭ supse bine
Din productŭ veselitorŭ.

Chiarŭ în cărciuma în care
Şĭ-a datŭ duhulŭ de martirŭ,

Purtându bâta la spinare,
Şi în braţe unu clondiru.

Musiu Balş şi cu Ventura,
Nenea Guţă, şi alţi guţi,
Cu întréga-Adunătura,
Ceru a'lu pune între buţi.

Căci cu buţile, săraculu,
S'a luptatu câtu a trăitu;
Şi 'ntre buţi l'a luatu draculu,
Intre buţi a şi peritu.

Iată dar prima lucrare,
A aleşilorŭ ciocoi.
Mergeţi dar la adunare.
Şi oftaţi cum oftămu noi.

1875.

JURĂMÊNTULŬ

I

Cându lumea 'ntrégă este croită
Intr'unu felu tótă, bună saŭ rea,
Cându toţi ca unulu cadŭ în ispită,
Cum vreţi, eŭ singuru sĕ esu din ea?

Cându jurământulu nimeni nu-lu ţine,
Se cade óre eŭ sĕ fiŭ sfântu?
Sĕ esu din lume? Ori se cuvine,
Sĕ ţinu eŭ singur la jurământu?

II

Copila júnă cându se mărită,
La primărie şi la altaru,
Jură credinţă, dar în ispită,
Cade adesea cu vr'ună strengaru.

De ce ca dênsa şi eŭ n'aşu face,
Căci aşa tóte mergu pe păméntu?

Sĕ esu din lume, óre vĕ place?
Sĕ ţinu eŭ singuru la jurământu?

III

Judecătorulu c'a fi dreptu jură,
Dar însă-adesea n'are habar;
Unulu ciupesce daca nu fură,
Mulţi bagu dreptatea în pozunaru!

De ce n'aşu face ca lumea tótă,
D'aru sufla astă-ţi altu-felu de vêntu,
De s'aru întórce a sórteï rótă?
Sĕ ţinu eŭ singuru la jurământu?

IV

Suptu stégu soldatulu credinţă jură,
Daru câte-o dată s'a întêmplatu,
Ca într'o nópte, împinsu de ură,
Sĕ violese ce a juratu.

De ce ca dênsulu n'aşu face óre?
De ce aşu ţine alu meu cuvêntu?
Aducu eŭ lumeï vre-o îndreptare,
D'aşu ţine singuru la jurământu?

V

Ce-i jurământulu? vorbă deşartă!
Monarhi-adesea nu juru şi eï,
P'a ţĕri lege, p'a ţĕri şartă,
Şi n'o sfăşie cu-aï loru lacheï?

De ce ca dênşiï şi eŭ n'aşu face?
Sperjurulu este banalu cuvêntu!
D'acumu n'ainte sĕ-mi daţi toţi pace!
Numaï ţinu singuru la jurământu.

1875.

BIBLIOTE... ACADEMIE... PARIS

PARTEA III.

DICTIONARU POLITICU

SĂŬ

EPOCA PRUSO-CIOCOIASCA

DICTIONARU POLITICU

A.

Adunare

Adunare însemnésă o mare adunătură,
De lacheĭ, de slugĭ plecate, de clăpanĭ, de cască gură,
Adunaţĭ din tótă ţéra, dupĕ ce făgăduescŭ
C'orŭ vota dupĕ porunca celorŭ care ĭĭ numescŭ.
Eĭ s'alegŭ de stăpânire, de prefecţĭ şi de zapciĭ,
Orĭ de voie, orĭ prin bâte, orĭ prin escamatoriĭ.
Pentru plata ostenelii, ţéra le plătesce 'n banĭ
Douĭ galbenĭ pe ţi de géba;—nu-ĭ destulŭ pentru golanĭ?
Iarŭ guvernulŭ le maĭ pune şi neamulŭ in slujbuşóre,
Bez că de nu curge pică şi alte maĭ micĭ trebşóre.

B.

Banda.

Banda, in sensulŭ politicŭ, nu e bandă musicală,
N'are trômbiţĭ, clarinete, tobă mare, s'aŭ cimbală,
Nu e nicĭ cétă ce ţine codrulŭ, drumurile marĭ,
Ci'ĭ o mare-adunătură, de pungaşĭ şi de tâlharĭ,
Recrutaţĭ in ţiua mare de prin cele mahalale,
Crema de prin puşcărie, totŭ faĭmóse haĭmanale,
Şi plătiţĭ din baniĭ nostri cu diurne însemnate,
De către ministriĭ ţeriĭ, ceĭ cu pepturĭ decorate.

Misiunea astorŭ bande e d'a merge prin colege,
Şi d'a-alege candidaţiĭ guvernuluĭ prin ciomege,
A forţa pe naţiune să abdice dreptulŭ eĭ,
In favórea unorŭ şarle, aĭ guvernuluĭ lacheĭ.
Aste bande desfrânate de beţivĭ şi de pungaşi,
De tâlharĭ fără de lege, de totŭ felulŭ de borfaşi,
Comitŭ crime 'ngrozitóre, batŭ, spargŭ capete, omorŭ,
Fără frică de pedépsă, căcĭ guvernulŭ e alŭ lorŭ.
Da, guvernulŭ le protege, ş'aŭ poliţia în capŭ,
Procurorii închidŭ ochiĭ, tribunalele îĭ scapŭ,
Şi ministriĭ îngrijasce, ca plângerea bieteĭ ţerĭ,
Să nu pótă ca să urce ale palatuluĭ scărĭ.
Nu dór c'acolo dreptatea, arŭ avea trecere mare!
Urechile-sŭ bumbăcite, şi ochiĭ vederĭ nu are,
Căcĭ tipicu aşa-ĭ scrie prin Bismark de la Berlin:
Sĕ nu vadă, să n'audă alŭ Românuluĭ suspinŭ.
Prin urmare banda 'n ţéră suverană aĭ domnesce,
Cu guvernŭ şi cu Agie prin grădinĭ se ţucsuesce,
Şi turbată la alegerĭ, ese 'n capŭ cu basamacŭ,
Căcĭ aşa o vrea guvernulŭ şi cu domnulŭ conţ prusacŭ.

Bâta

Bâta, argumentŭ politicŭ, maĭ presusŭ de orĭ-ce lege,
Prin care guvernulŭ nostru candidaţiĭ şi-ĭ alege:
Acestŭ argumentŭ în mâna bandelorŭ electorale,
Aplicatŭ peste spinare, peste capŭ şi peste şale,
Dovedituŭ e că produce efectŭ fórte constatatŭ,
Căcĭ alege aĭ în ţéră fără forme deputatŭ.
Bâta însă cumŭ se scie, fie veche, fie nouĕ,
E făcută din natură capete sĕ aibă douĕ;
Şi mĕ temŭ ca, celorŭ care îĭ cântŭ astă-ĭ şi ea jócă,
Mâine chiar p'alorŭ spinare bâta să nu li se 'ntórcă.

Boerĭ

Boerĭ, sunt unŭ soiŭ de ómenĭ, care lăsaţĭ sunt de cerŭ
Să guverne naţiunea, printr'o mână grea de ferŭ.
In vechime astă clasă, după cumŭ o scie toţi,
Avea unŭ defectŭ prea mare: găseaĭ prin eĭ patrioţĭ!

Darŭ acumŭ cu ajutorulŭ instinctuluĭ naturalŭ,
Astă rea obicĭnuinţă a peritŭ în generalŭ.
Boeriĭ-sŭ străiniĭ de ţéră şi pentru cavalerii,
Esŭ cu capete plecate la străinele ordiĭ.
In eĭ nu se încuibézĕ prejudiţiulŭ celŭ rĕŭ:
Patria le-e pozunarulŭ şi aurulŭ Dumnezeŭ.

C.

Comunicatu.

Cândŭ apucĭ la socotélă pe guvernŭ pentru hoţiĭ,
Séŭ pentru călcarea legiĭ, séŭ pentru abusurĭ miĭ,
Cândŭ 'ĭ spuĭ cu acte 'n mână că'ĭ mişelŭ şi trădătorŭ,
Că îşi vinde naţiunea la străinu 'nşelătorŭ,
Cine-ĭ óre acelŭ care séŭ ministru séŭ tâlharŭ,
Să afirme c'aşa este, că e hoţŭ că e coţcarŭ?
Se 'nţelege dér că négă, şi acea negare-a lorŭ,
Se imprimă pentru formă în faĭmosulŭ Monitorŭ;
Şi minciuneĭ, ce ministri spunŭ în modŭ neruşinatŭ,
I se dă oficiale, numirea c o m u n i c a t ŭ.

Concesiune.

Unŭ nouŭ modŭ de coţcărie introdusă de prusacĭ,
Ca să ne adune baniĭ şi să ne lase săracĭ.
Maĭ mulţĭ prinţi calicĭ, cu haina rósă şi cărpitŭ 'n cóte,
Sdrenţăroşi ca cerşetoriĭ, cu ciobote 'npeticate,
Ce pe taleri şi groşiţe 'şĭ-aŭ vĕndutŭ chiarŭ ţérra lorŭ,
Şi slujescŭ la curţi străine unde sugŭ câte-unŭ osciorŭ,
S'a formatŭ în companie pentru căile ferate,
Să ne fure bănişoriĭ prin protecţiuni i n a l t e.
Să vĕ spun, de vreţi, chiar nume din acéstă bandă mare,
Să remâie înfierate, să-ĭ cunóscă fie-care:
Strusberg e în capulŭ bandeĭ, şi complice e Ambron,
Ratibor şi Hohenlohe, şi subt mână nea Anton,
Jacques jidanulŭ ş'alţĭ vre-o şase, toţi cu titulĭ din afară,
Care daŭ mână cu mână cu coţcariĭ ceĭ din ţéră.
Insă planul pungăşeliĭ, tocmaĭ când vrea să'şĭ ia sborul,
Ilŭ dete de totŭ pe faţă prea cinstitulŭ Costa-forul,

Căcĭ ce 'nsemna a sa spusă de angagiamente marĭ,
Déca nu ca să ajute furtulŭ prinţilorŭ coţcarĭ?!

Constitutiune

Constituţiunea este o şandrama învechită,
Care nu este în stare s'adăpostéscă o vită,
Şi pe care aţĭ séŭ măîne va trânti-o lă pământŭ,
Dictatura viitóre, cu unŭ gestŭ, cu unŭ cuvêntŭ.
Dér' totŭ sunt naivĭ în ţéră, ce se 'ncredŭ puterii eĭ,
Şi nu vĕdŭ c'a sburatŭ puiulŭ şi cu aţă şi cu teiŭ!

D.

Decoratiune

O invenţie drăcéscă cu care se servŭ tiranii,
A corumpe omenirea pe care n'o corumpŭ banii.
Pentru-o cruce ş'o pandlică ce se punŭ pe laşe pepturĭ,
Sunt mişeĭ ce-şĭ vêndŭ onóre ş'ale naţieĭ lorŭ drepturĭ:
Şi cu semnulŭ de trădare, acăţatŭ de gîtulŭ lorŭ,
Aŭ de fală să s'arate unŭ ciocoiŭ ş'unŭ trădătorŭ.
In vechime criminaliĭ pe o cruce s'acăţaŭ,
Astă-ḑĭ crucea se acaţă de aceĭ care trădaŭ:
Căndŭ veḑĭ cruce la o casă sciĭ că este de vêndutŭ,
Iar la omenĭ însemnéḑă că vêndarea s'a făcutŭ.

Dinastie.

Dinastie? Aluatulŭ din care se plămădesce
Domnĭ, pe care naţiunea, adesea nu'ĭ prea voesce,
Dérŭ pe care-i îngestréză cu domene şi palate.
Pentr'o naţie acésta e spăşire de păcate.
Orĭ ce dinastie 'n lume crede că'ĭ proprietară,
Pe tronŭ şi pe naţiune, ba chiarŭ şi pe 'ntréga ţérră;
De şi, unde 'ntórcemŭ capulŭ, vedem multe resturnate,
Pribegindŭ din ţéră 'n ţéră şi plângêndŭ a lorŭ păcate.
Dér totŭ credŭ în a lorŭ drepturĭ ş'aŭ speranţă 'n viitor,
Să maĭ iea în stăpânire liberatulŭ lorŭ poporŭ.
Pe la curţile 'n fiinţă astĭ pribegĭ daŭ la proteste,
Şi la ţéra, ce-ĭ gonesce, daŭ mereŭ la manifeste.

Dinastia este bună, pentru ceĭ ce catŭ favorĭ,
Pentru ceĭ ce sciŭ să jóce rolulŭ de linguşitorĭ.
Dér o dată şi aştĭ ómenĭ ne maĭ vrândŭ plecaţĭ să fie,
O 'ntorcŭ pe fóia cea-l-altă şi adio dinastie.

Domnitoru.

Domnitorŭ, persóna care e în capulŭ unuĭ Statŭ,
Şi pe care ţéra 'lŭ ţine pe băutŭ şi pe măncatŭ:
Dintre ceĭ plătiţĭ de ţéră elŭ are simbrie grasă:
Domnitorulŭ nu plătesce nicĭ o chirie de casă.
Stă pe capulŭ naţiuneĭ cumŭ staŭ trântoriĭ în stupŭ,
Ş'are-adesea caracterulŭ şi năravulŭ unuĭ lupŭ.
Lumea tótă îlŭ cunósce, dupĕ mândrele-ĭ livrele,
Dupĕ camarila curţiĭ, dup'o droaie de lichele.
Suntŭ însă de douĕ felurĭ: Unulŭ este absolutŭ:
Elŭ domnesce fără lege, prin topuz, spadă saŭ knut:
Ş'altulŭ poreclitŭ în lume, Domnŭ constituţionalŭ:
In locu-ĭ domnescŭ ministriĭ sub controlŭ naţionalŭ.
Vorbă să fie de asta, căcĭ ministriĭ sciŭ ce facŭ,
Căndŭ vorŭ s'aĭbă adunare ticluită p'a lorŭ placŭ.
Astă modă de domnie, ḑĕŭ nu are Dumneḑeŭ:
Nu e nicĭ omŭ nicĭ femee, ci curatŭ unŭ fătălĕŭ.
Elŭ nu face nicĭ o trébă, şi nu ia nicĭ o mĕsură,
Nu vorbesce de cătŭ numaĭ ce-ĭ pun ministriĭ în gură.
Cu unŭ cuvêntŭ o păpuşă purtândŭ unŭ ilustru nume,
Pentru care biată ţéră cheltuesce multe sume.

Dreptate

Dreptate, speculă bună, fără nicĭ unŭ capitalŭ,
Beneficiĭ garantate, de maĭ multŭ d'unŭ tribunalŭ.
Ea pórtă 'n mână balanţa, dupĕ cumŭ de toţĭ se scie,
Care nu e controlată nicĭ măcarŭ de Primărie.

E.

Electiuni

Electiunĭ, adunare pe colege şi comune,
Unde s'alegŭ deputaţiĭ ce guvernulŭ îĭ propune.

Operaţiune care, recunoscută de lege,
Se efectuă adesea prin trănteli şi prin ciomege.
Bandele de haĭmanale, sunt motorii principalĭ,
Cănd̆u se aflu la putere boerĭ constituţionalĭ.

F.

Funcţionaru

Funcţionarŭ e o slugă ce trăesce din simbrie,
Fără de profesiune, fără nicĭ o meserie.
Pentru plata ce-ĭ dă ţéra, elŭ esecută orbesce,
Chiarŭ o mare infamie, cănd̆u ministru 'ĭ poruncesce.
Eĭ sunt de maĭ multe grade, şi cu căt sunt maĭ murdarĭ,
Cu atătŭ se urcŭ maĭ tare, cu atătŭ devinŭ maĭ marĭ.

G.

Garda

Garda e unŭ corpŭ de ómenĭ armaţi totŭ de naţiune,
Ce păzesce pe tiranulŭ celŭ cu rea intenţiune.
Garda civică e trupă de cetăţenĭ din oraşŭ,
Condusă de capĭ de bande, şi de ex-puşcăriaşĭ.
Căcĭ altŭ-mintrelĭ ce s'ar face un guvern cum avem noĭ,
Déca n'arŭ pune în gardă comandanţĭ p'aĭ lorŭ ciocoĭ?

Guvernu

Guvernŭ, şépte individe, adunate dupĕ placŭ,
Din praful de subt piciorul domnuluĭ conţulŭ prusacŭ.
Carĭ puşĭ în capulŭ ţĕriĭ, cocoţaţĭ la ministerŭ,
Din voinţa lorŭ facŭ lege, fără de nicĭ unŭ misterŭ.
Sprijiniţi de tótă banda cea cu popa 'n capulŭ eĭ,
'Şĭ-a făcutŭ o adunare de slugoĭ şi de lacheĭ.

H.

Hatâru

Hatărŭ, cum de toţĭ se scie, este unŭ cuvéntŭ turcesc,
Altoitŭ destulŭ de binc în sistemulŭ boerescŭ.

Prin hatărŭ se capĕtŭ slujbe, prin hatărŭ averea'ţi perdĭ,
Prin hatărŭ eştĭ căte-o-dată trămisŭ dupĕ icre verdĭ.
Ca să nu strice boeriĭ înaltulŭ domnescŭ hatărŭ,
Daŭ adesea naţiuneĭ unŭ guvernŭ curatŭ catărŭ;
Adică cu alte vorbe, prin hatărŭ vedemŭ Cuzistĭ,
Cocoţaţĭ în capulŭ ţĕreĭ cu mariĭ februaristĭ.

I.

Invasiune

Invasiune, stafie inventată de boerĭ,
Şi de Pressa cea plătită de ministri pişicherĭ,
Ca să sperie printr'ênsa pe sermana naţiune,
Spre a putea să atente l'a-eĭ constituţiune,
Asta este însemnarea în sensulŭ celŭ figuratŭ;
Éră 'n sensulŭ propriŭ însĕ lucrulŭ e maĭ complicatŭ:
Invasiune, însémnă, năvală de oştĭ străine,
Căria 'ĭ esŭ înainte ilustrele uţupine,
Cu capete pe tipsie, cu păine, sare şi florĭ,
Le dă baluri, soarele, şi frumóse sĕrbătorĭ;
Tóte astea 'n socotéla bieteĭ nóstre naţiunĭ,
Profitulŭ îlŭ iaŭ boeriĭ: plouă decoraţiunĭ!
La patru-ţecĭ optŭ óre, nobiliĭ nostri boerĭ,
N'aŭ trasŭ danţulŭ pe morméntulŭ eroilorŭ pompierĭ?

J.

Jilava

Jilava unŭ nume propriŭ, p'unde trece drumŭ de ferŭ,
Ilustratŭ de Iepureanu, în faimosu-ĭ ministerŭ.
O republică faimósă din optŭ sute şépte-ţecĭ,
Inventată de Agie, şi de capetele secĭ.
Aicĭ Zisu şi Hiotu marĭ isprăvĭ aŭ maĭ comisŭ,
Căcĭ călcăndŭ cărbunăria republica aŭ învinsŭ.

Justiţie

Justiţie, o cochetă ce se dă numaĭ pe banĭ:
Printr'ênsa se înţolesce mare numĕrŭ de golanĭ.

Ba se dă prin intermediulŭ unorŭ ómenĭ învĕţaţĭ,
Cu diplome pe chărtie, doctorĭ séŭ licenţiaţĭ.
Iĭ cunósceţĭ locuinţa acesteĭ femeĭ perdute?
Nu veţĭ bate cale multă! o găsiţĭ in orĭ ce curte:
Domnulŭ Weissa şi maĭ bine vĕ dă informaţiune,
C'a condus'o la braţetă multŭ timpŭ prin Casaţiune.

L.

Lacheu

Dupĕ nume la toţĭ pare lucru noŭ, dér meseria
E prea veche, cunoscută maĭ de tótă Romănia.
Să vĕ spunŭ că astă vorbă este şi va fi la noĭ,
Sinonimă, fraţĭ de cruce, cu cuvêntulŭ de ciocoĭ?
Să vĕ spunŭ cin' sunt ciocoiĭ şi ce rolŭ jocŭ eĭ in ţéră?
Să vĕ spunŭ prin ce miglóce la putere se urcară?
Toţĭ cunósceţĭ, toţĭ sciţĭ bine, toţĭ cu ochiĭ iĭ priviţĭ.
De n'aŭ ţinutŭ eĭ cureaoa, aŭ ţinut-o aĭ lorŭ părinţĭ!
Ciocoiulŭ dér saŭ lacheulŭ e modelŭ d'obrăsnicie,
Măndru d'a sea nulitate, de a sa dobitocie,
Umilitŭ la celŭ maĭ mare, laşŭ, mişelŭ şi tîrîtorŭ,
Viţiosŭ, setosŭ de aurŭ, totŭ-d'auna 'nşelătorŭ;
Lungŭ de ghiară, pungaş mare, pe stăpên in veci îl fură,
Pentru-o mică bagatelă pe nedreptŭ adesea jură.
Nu trăesce, şi nu póte a trăi fără hoţie,
Degradarea îĭ scrisă 'n faţă cu colórea cea maĭ vie.
De caracterŭ, consciinţă, de virtute, Dumneḑeŭ,
N'aĭ să găsescĭ nicĭ chiar urmă in ciocoiŭ saŭ in lacheŭ.
Chiar pe trépta socială cătŭ de susŭ d'arŭ fi urcatŭ,
Veĭ vedea că meseria unŭ lacheŭ nu-şĭ a uĭtatŭ.
Fă'lŭ ministru, fă'lŭ om mare, pune'lŭ lângă Domnitorŭ,
Ş'o să'lŭ veḑĭ trăgênd la tépă-şĭ, strâns la pept şi tărător·
Cândŭ vedeţĭ ministri 'n lume, slugĭ plecate şi mişeĭ,
De n'aŭ fostŭ lacheĭ eĭ inşiĭ, sunt odrasle de lacheĭ;
De nu sunt eĭ roşĭ in palme, dér părinţi lorŭ aŭ fostŭ,
Căcĭ alt' mintrelĭ ciocoiaşiĭ n'ar sbura din post in post.

Lege

Lege e o cărpă veche, aruncată in gunoiŭ,
Cu care işĭ sterge nasulŭ tótă dróia de ciocoĭ.

Intr'unŭ timpŭ juca rolŭ mare, ins' acuma biata lege,
Căpĕtat-a pe spinare burduşală de ciomege.
Déră tot, maĭ sunt prostĭ in ţéră ce se ţin mereŭ de ea,
Şi care credŭ că o-dată are ér' a invia.
Rolulŭ ce juca o dată legea 'n ţéră-aicĭ la noĭ,
Adĭ îlŭ jócă despotismulŭ cu devisa: aşa voiŭ.

Libertate

Libertate, cuvêntŭ mare cu maĭ multe inţelesurĭ,
Care-atinge de o dată totŭ felulŭ de interesurĭ.
Libertate de 'ntrunire, cândŭ s'adună dalcaucĭ,
Cu poliţia in frunte ca să bea la şépte nucĭ.
Libertate de parolă, cândŭ se laudŭ in vileagŭ,
Ministri luĭ Popa-Tache cu-argumente de ciomagŭ.
Libertatea presseĭ éră, e cândŭ Pressa cea curată
Injură pe tótă lumea, şi amenintă să bată,
Pe ceĭ ce nu credŭ orbesce, in palavre d'ale eĭ,
Şi nu vorŭ ca să se 'mbrace in livreoa de lacheĭ.
Libertate de alegerĭ, cândŭ s'alege deputaţĭ,
Ceĭ pe care-ĭ vrea guvernulŭ să'ĭ propue candidaţĭ.
Liberŭ este cetăţénulŭ să strige puteriĭ ura,
Dérŭ s'o critire nu-ĭ liberŭ, ci-ĭ liberŭ să-şĭ ţie gura.
Liberŭ este fie-care sĕ vorbéscă românesce,
Dérŭ să cugete nu póte de cătŭ numaĭ in svăbesce.
De vreţĭ alte inţelesurĭ la cuvêntulŭ libertate,
Crucĭ cu tibişiru 'ndată vi se ascerne pe spate,
Şi banda dupĕ aceea vine 'ndată de le sterge,
Prin libera părulală şi prin libere ciomege.

Lovire

Lovire séŭ lovitură, este chiarŭ cândŭ unŭ măgarŭ,
Te isbesce cu piciorulŭ, lucru ce se 'ntêmplă rarŭ;
Dérŭ aicea este vorba de politică sadea,
Şi lovire insemnéză o isbire multŭ maĭ rea.
De esemplu: nu daĭ votulŭ cuĭ vrea domnulŭ epistatŭ,
Escĭ lovitŭ la mirŭ de popa şi ascernĭ pămêntulŭ latŭ.
Nu facĭ hazŭ pe ceĭ ce ţéra o guvernă dupĕ placŭ,
Prin piciorulŭ şi voinţa Domnuluĭ conţŭ celŭ prusac,
Escĭ lovitŭ la interese, ş'orĭ-ce judecătorie,
Te condamnă pe d'a 'ntregulŭ d'aĭ avea dreptăţĭ o mie.

Ce te 'mpinge necuratulŭ ca să nu găsescĭ ca bune,
Mofturile ce puterea naţiuneĭ mereŭ spune;
Atuncĭ capeţĭ loviture de la parchetŭ fórte grele,
Ba adesea facĭ plimbare in căruţa cu zăbrele.
Lovitura cea maĭ mare ce 'n politică se póte,
Este alta, care 'ntrece şi le pune vĕrfŭ la tóte :
Lovirea de statŭ! . . . acésta, dupĕ cumŭ e cunoscutŭ,
Iĭ dă legiĭ cu piciorulŭ, şĭ-o 'mplinesce prin statutŭ.
Unorŭ D o m n ĭ li se urasce a fi iubiţĭ de poporŭ.
Atunci caută să'şĭ facă peirea capuluĭ lorŭ.
Sémănŭ multŭ cu şerpiĭ cari, cándŭ de cap li s'a făcut,
Se lungescŭ d'a curmedişulŭ undeĭ drumul maĭ bătutŭ.
Aşa facŭ şi D o m n i t o r i ĭ, cándŭ li se face de capŭ,
Lege, libertăţĭ şi drepturĭ, ca nemerniciĭ le sapŭ,
Şi 'ntr'o bună diminéţă, ajutaţĭ d'aĭ lorŭ lacheĭ,
Işĭ proclamă dictatura . . . Dérŭ in urmă vaĭ de eĭ!
Desluşirĭ despre acestea, arŭ da Nae Crezulescu,
Cu-ajutorulŭ şi concursulŭ generaluluĭ Florescu,
Cu prefaţă-esplicativă de Tell şi de Costa-Foru.
D'a 'ntr'o bună diminéţă se descéptă şi poporulŭ,
Şi numaĭ cu o suflare spulberă totulŭ in vêntŭ;
Slugĭ, tiranĭ şi a lorŭ tronurĭ le dobóră la pământŭ.
Aŭ păţitŭ ş'alte cocóne! . . . lecţiunea nu e veche! . . .
Scól', cocóne Lascarache, nu dormi totŭ p'o ureche!...

M.

Maresalu

Mareşalŭ, cuvêntulŭ ăsta noŭ in ţéra românéscă,
Importaţie străină, de inventţie nemţéscă,
De cincĭ anĭ de cándŭ se află introdusŭ aicĭ la noĭ,
Insémnă v ă t a f d e c u r t e, Ober-chelner, baş-ciocoiŭ.
Esplicaţie maĭ mare, credŭ c'arŭ fi p o l i l o g h i e.
Căcĭ multŭ puţinŭ meseria-ĭ lumea 'ntrégă aşi-ĭ o scie.

Memorandu

Memorandŭ o adunare d'o mulţime de minciunĭ,
Inventate 'n socotéla uneĭ bune naţiunĭ,

De aceĭ ce o guvernă, care staŭ in capulŭ eĭ,
Bastarşĭ fiĭ, străine lifte, slugĭ plecate şi lacheĭ.
Memorandulŭ se trămite pe la regĭ şi impĕraţĭ,
In secretŭ, in mare taĭnă, prin agenţiĭ diplomaţĭ,
Ca să céră, să dea voe, să decrete dictatura,
Căcĭ cu Constituţiunea tóte mergŭ arababura.
Asta 'n formă se 'nţelege, déră in fondŭ este alt plan:
Celŭ ce stă p'unŭ tronŭ nu póte să nu vrea a fi tiranŭ.
Legea pentru elŭ e-o haĭnă, ce'lŭ strănge la subţiorĭ,
Vrea să fie elŭ topanulŭ, să'şĭ aĭbă linguşitorĭ,
Să dispue de averea bicteĭ ţĕrĭ dup' alŭ sĕŭ placŭ,
Să pótă să'şĭ bage mâna pênĕ 'n cóte 'n alŭ sĕŭ sacŭ.
Memorandŭ maĭ insemnéză şi curată mişelie,
Căcĭ déca nu reuşesce, cată taĭnicŭ să se ţie.

Ministeru

Ministerŭ e o moşie cu recolta cea maĭ bună,
Er ministrulŭ, arendaşulŭ care vecĭnicŭ o adună.
Elŭ arendă nu plătesce, nicĭ nu face-agricultură,
Venitu-ĭ vine d'a gata, tóte-ĭ pică mură 'n gură.
Arendaşĭ de felulŭ ăsta, şése-avemŭ la noĭ in ţéră,
Alŭ şéptelea-ĭ ca unŭ lude, ministru pe din afară.
Elŭ in mâna luĭ nu are nicĭ husmeturĭ, nicĭ nimica,
D'aia-lŭ didese luĭ G h i ţ ă posnaşulŭ de Ion Ghica.
Din ceĭ şése unu-adună venitulŭ totŭ pe hârtie,
Socotéla-ĭ lămurită : una ţie douĕ mie!
In hasna unde alt' dată eraŭ sume marĭ de banĭ,
Găsescĭ abia terfelóge, róse ş'alea de gherlanĭ.
De elŭ ţine vămĭ şi ocne ş'ale ţĕreĭ marĭ domene.
La răbojŭ se taie tóte . . . Ce ţicĭ, nene Mavroghene?
Altulŭ ţine 'ntr'a sea mână cumpĕna cea de dreptate.
Cine dă dreptate 'n ţéră nu-şĭ face şi sie-şĭ parte?
Déca-şĭ ţinea meseria, cu glistire şi cu prafŭ,
Cu reţete, cataplasme, cu dicohturĭ şi cu prafurĭ,
Rĕmânea totŭ prin spitale, nu venea la ministerŭ,
Unde-ĭ locului ce se cade unuĭ getŭ-begetŭ boerŭ;
Séŭ rĕmânea pusŭ la delă şi uitatŭ de Dumneţeŭ,
Fără nicĭ o acţiune, ca mumia-ĭ din muséŭ.

Alŭ treilea îngrijesce de culte şi 'nvĕţătură.
Nu-ĭ ceauşŭ, nu e chehaia, nu-ĭ surugiŭ cându îngură,
Ca să pótă sà-lŭ intrécă in espresiĭ de salonŭ,
Ecce homo! Bravo ţie! demnŭ consilierŭ pe tronŭ!
Educaţia junimeĭ e destulŭ d'asigurată,
Ba chiarŭ de domnulŭ Esarcu, ne póte fi garantată.
Religia înfloresce, ş'arŭ înflori maĭ frumosŭ,
De n'arŭ fi domnulŭ ministru ocupat prea mult la stos.
Ministeru-acesta déră arŭ produce inmiitŭ,
Déca productulŭ n'arŭ merge la parole şi la quitŭ.
La interne, lucru mare! . . . e curatŭ milă cerésca!
Pe mâna astuĭ ministru s'află ţéra românéscă.
Unde-o pune mâna aurŭ, ori ce-o apuca e mană,
Şi ca'n timpulŭ celŭ de faţă n'a fost maĭ mare pomană.
Déca-unŭ Agă şi prefecţiĭ, décă proştiĭ de zapciĭ,
Nu maĭ vorbescŭ aḑi cu sfanţulŭ, ci cu sute şi cu miĭ,
Décă aḑi chiarŭ dorobanţiĭ, cu hamaliĭ şi giambaşiĭ,
Décă miĭ de haimanale, chiar şi ex-puşcăriaşiĭ,
Se rĕsfaţŭ in baniĭ ţĕriĭ, baniĭ bietuluĭ poporŭ,
Cătŭ de garnisitŭ se află baş-boerulŭ, capulŭ lorŭ?
La ostire suntŭ contracte . . . . ş'alte multe cheltuelĭ,
Dérŭ ministrulŭ se incurcă fórte desŭ in socotelĭ.
Godillot . . . Ce suvenire! ce omŭ fără preţŭ in lume!
Cu o singură trăsură de condeiŭ, se vĕrsaŭ sume!
Elŭ aduce in cutie zarzavaturĭ ş'alte mofturĭ,
Revolvere şi glistire şi ţĕruşe pentru corturĭ.
Ah! maĭ vin'o 'n ţéră o dată, iscusite contracciŭ,
Că te chiamă ghinărarulŭ . . . c'a ajunsŭ iarŭ ifiliŭ.
Iarŭ la publica lucrare, numaĭ e nicĭ unŭ misterŭ,
Curge aurŭ in torente de la căile de ferŭ.
Milióne se mişcă, cu lopata se 'nvêrtescŭ,
Obligaţiĭ cu toptanulŭ la Berlin se tipărescŭ.
Tata Strusberg dă din umerĭ, căcĭ a pusŭ mâna pe banĭ,
Prinţişoriĭ nemţĭ se jură c'aŭ fost, totŭ cum sunt, golanĭ.
Jacques bancherulŭ nu se bagă şi ilustrul her Ambron
Stă pititŭ ca o pisică, şi s'ascunde după tron.
Prin urmare, vedeţĭ bine, c'am păţitŭ cu toţĭ ocara...
Turcu să plătéscă baniĭ... Turcu, adică totŭ ţéra.

De ce nu maĭ înviasă renumitu-ne Moţog.
Să vadă c'a remasŭ astă-ḑĭ paciură, terfelogŭ,

Pe lângă ministrĭ ḑileĭ, care guvernă prin legĭ!
O! sĕrmane Lăpuşnene, rĕŭ sciaĭ ómenĭ s'alegĭ!

Monarhie.

Eŭ v'aşĭ spune ce 'nsemnésă astŭ cuvênt de monarhie
Dér mĕ temŭ să nu m'acuse că nu'sŭ pentru dinastie,
Şi sciţĭ bine, mi se pare, că'sŭ dinasticŭ înfocatŭ,
Fiindŭ că chiar plebiscitulŭ techer-mecher l'amŭ votatŭ.
De aceea căţĭ doresce lămuririĭ maĭ cu temeĭ,
Vadă 'n Franţa fericirea ce-a lăsatŭ in urma eĭ.
Republica aḑĭ asudă se îndrepte ce-a stricatŭ
Monarhia cu podagră şi neghiobu-ĭ Impĕratŭ.

Monitoru.

Monitorŭ, o fóie mare, care costă prea mulţĭ banĭ,
Sinecură pentru fiĭ de boerŭ rĕmaşĭ golanĭ,
In acéstă mare fóiă se publică d e s - m i n ţ i r ĭ,
Din partea oblănduireĭ şi inalteĭ stăpănirĭ;
Numirĭ in posturĭ şi grade şi sumă de permutărĭ,
Şi la prasnice 'nsemnate, mulţimĭ de felicitărĭ,
Care curgŭ din tótă ţéra de-ĭ maĭ mare zăpăcélă,
Tóte spontaneŭ trămise, tocmaĭ după poruncélă.
Totŭ in Monitorŭ se trece ş'acele c o m u n i c a t e,
Prin care, domni ministriĭ voescŭ ţĕriĭ să-ĭ arate,
Că naţia-ĭ fericită, că ţéra merge 'n progresŭ,
Că se jertfescŭ, bieţiĭ ómenĭ, pentru-al obsceĭ interesŭ.
Prin Monitorŭ, totŭ-d'auna, se ţine şi socotélă,
De buchete ce s'aruncă de lumea oficială,
In călĕtoriĭ inalte, in escursiunĭ domnescĭ,
In serbărĭ cu poponeţe ce se facŭ prin Bucurescĭ.
Lumea, insă, necioplită şi mojiciĭ din poporŭ,
Nu-ĭ prea nemerescŭ pe nume, ci ĭĭ ḑice M i n ţ i t o r ŭ.

N.

Natiune.

Naţiune, e o turmă, nisce oĭ cuvêntătóre,
Care staŭ maĭ totŭ-d'auna liniscite la tunsóre.
Cin' se scólă maĭ de vreme se apucă şi le mulge,
Le ia ugerulŭ in gură şi totŭ laptele le suge;

Tunde lâna pên' la pele, ba 'ncă unii câte-o dată
Şi din piele le maĭ pişcă, le maĭ ia câte-o bucată.
O! dérŭ astă blândă turmă, de oiţe şi de meĭ,
Cândŭ răbdarea işĭ sfârşesce, e curatŭ turmă de leĭ;
Şi vaĭ! celuĭ care-o tunde in astŭ modŭ neomenosŭ;
Intr'o clipă ţi-lŭ rĕstórnă, şi ţi-lŭ dă la pământŭ josŭ.
Aŭ păţitŭ adesea óră ceĭ ce tundŭ acéstă turmă,
Să plătéscă şi-eĭ cu pelea, pênĕ in cele maĭ din urmă.

O.

Obligaţiune

Unŭ peticelŭ de hârtie dată in séma luĭ Ambron,
Şi luat prin coţcărie de Calicanberg-Anton;
Pentru care deputaţiĭ de la noĭ făcură gură,
Dandana, proces-verbale, vorbă lungă tevatură,
Parcă tréba-ar fi fostŭ mare s'o ardice pên' la cerŭ!
Să plătimŭ toţi baniĭ ghiaţă, fără-a cere drum de ferŭ,
Şi pricina se descurcă firŭ cu firŭ şi găitanŭ,
Căcĭ altŭ-mintrelĭ vine turciĭ şi ne trecŭ sub iatagan.

Onoare

Onóre, vorbă abstractă, cuvêntŭ simplu literarŭ,
Care-abia se maĭ găsesce in câte-unŭ dicţionarŭ,
Căcĭ din lume, făcênd aripĭ, de mult timp ea a sburat,
Nu maĭ e nicĭ in colibă, nu maĭ e nicĭ in palatŭ;
Dérà cu tóte-acestea insĕ o găsescĭ in orĭ-ce gură,
Toţi mişeiĭ, pe onoare, ĭi audĭ adĭ că se jură.
Pe onóre, ţicŭ ministriĭ, că in ţéră nu'sŭ ciomege,
Pe onóre, jură svabulŭ c'o păţi a ţĕreĭ lege;
Pe onóre s'a datŭ cheia lăţiĭ cea de la Berlin
Luĭ Ambron, ce-o lasă tócă.... Pe onórea de străinŭ,
De s'o 'ncrede maĭ multŭ ţéra, vaĭ de ea pe viitorŭ,
Nu'ĭ va rĕmânea in ladă nicĭ măcarŭ unŭ bănişorŭ.

Opiniune

Opiniunea obştéscă, insemna ce va alt'-dată,
Şi de marĭ şi micĭ in lume era tare respectată;

Dér acum, se vede tréba, că şĭ-a trăitŭ şi ea traiulŭ,
Şi, precum ţice Românulŭ, şĭ-a mâncatŭ póte mălaiul,
Căcĭ nu maĭ face parale, toţĭ o iaŭ peste piciorŭ
Şi ea pe toţi ĭĭ slujasce dupĕ placŭ şi chiefulŭ lorŭ.
Alt'-dată era regină, ea in lume dicta legĭ,
Şi la legea-ĭ plecaŭ capulŭ aĭ pământuluĭ marĭ regĭ.
Ea domnea maĭ susŭ de tronurĭ, şi la marele eĭ nume,
Tremuraŭ tiraniĭ grósnicŭ, tremura intréga lume.
Ea presida la consuliĭ, ea făcea ómeniĭ marĭ,
Ea ţinea spada cea dréptă şi pedepsea pe tâlharĭ.
Dér acuma unde-ĭ óre? spuneţi cine din voĭ scie?
A închis-o Domnulŭ Aga intr'unŭ beciŭ de la Agie,
Dupĕ ce a têrnosit'o Popa Tache in vileagŭ.
Publica Opiniune aĭ se 'nchină la ciomagŭ.

P.

Patrie

Patrie, mojicĭĭ credŭ, că e celŭ maĭ dulce nume,
Celŭ maĭ mare, celŭ maĭ falnic, cel maĭ de iubit in lume,
Iarŭ boeriĭ, ce sciŭ carte, ce-sŭ burdufŭ de 'nvăţătură,
Nicĭ unŭ preţŭ nu punŭ pe dênsa, ca pe orĭ-ce secătură.
Mojicimea o adóră, ca un ce dumneţeescŭ,
Boerimea o meprisă, ca unŭ ce mitocănescŭ;
Mojicimea 'şi dă viaţa şi chiarŭ partea sa din raiŭ,
Boerimea-o vinde tótă pe o mână de mălaiŭ;
Mojicimea, la cuvêntulŭ Patrie, intră in focŭ,
Boerimea işĭ găsesce Patria in orĭ-ce locŭ;
Mojicimea nu găsesce ca dênsa nimicŭ maĭ dulce,
Boerimea arŭ traduce-o p'o steluţă saŭ p'o cruce;
Mojicimea n'arŭ schimba-o nicĭ pe celŭ maĭ mare tronŭ,
Boerimea-ar vinde-o 'ndată p'o panglică, p'unŭ cordon.
Mojicimea se jertfesce pe alŭ Patrieĭ altarŭ,
Boerimea o jertfesce pentru banĭ de bozunarŭ.

Pensiune

Pensiune e o plată, ce se ia după mandatŭ,
Cândŭ voesce s'o plătéscă onoratulŭ comitatŭ,
Adică, cândŭ domniĭ membri tragŭ profitulŭ cuvenitŭ,
Adică, cândŭ jumĕtate din sumă o tragŭ la quitŭ.

Achitarea-i regulată, la fie-care trei ani,
După ce se plătescu cele ce se scontescu de jidani;
Căci jidanii, cum sciţi bine, fiindu că suntu toţi sudiţi,
Arŭ da jelburi pe la consoli, spuindu că'su năpăstuiţi,
Şi consolii prin urmare, tarara multă nu scie,
Şi-arŭ băga lingura 'n ólă, ş'adio autonomie.
De aicea ar incepe note pline d'acusări,
Cestiuni religióse ş'alte multe complicări;
De aceea, domnii membri, cum zăresce pe jidani,
Le ia jumĕtate scomptulŭ, şi le dă îndată bani.
Nu e vorbă, boerimea nu suferă 'ntărdiere,
Mai cu sémă aḑi căndŭ este cocoţată la putere;
Despre mojici ce le pésă, mojicimea-i invĕţată,
Să rabde fóme şi sete şi să umble desbrăcată.
Deslusiri mai cu-amĕnuntulŭ, despre pensiuni de vrei,
Cu trei-ḑeci şi cinci la sută găsesci la Hanul-cu-Trei,
La cantorulŭ luĭ De Majo, comitatŭ et C-nia,
Unde se găsescŭ destule sume, minus omenia.

Procuroru

Procurorŭ, unŭ başŭ-beşlégă, unŭ zabetŭ cum e la Turci,
Şefulŭ celorŭ ce s'adună şi facŭ chiefŭ la şépte nuci,
O fiinţă prea ciudată, unŭ omŭ fără de principiŭ,
Unŭ magistratŭ servilŭ tare, dup' alŭ guvernuluĭ tipŭ.
Elŭ se pricepe la multe, şi multe meseriĭ are,
Lăcătuşŭ ca dênsu 'n ţéră nu este altulŭ mai mare
Iţi deschide cu 'nlesnire orĭ şi căndŭ doresci şi vreĭ,
Dulapuri, fără cărlige, fără nici un felŭ de cheĭ.

Plebiscitu

Plebiscitŭ, farsă modernă, prin care multorŭ popóre,
Li se dă cuţitu-'n mână, singure să se omóre.
Lovitura insĕ este dirigétă de tiranŭ;
Am vĕḑut-o toţi cu ochiĭ, sunt acuma căţi-va anĭ:
Şi ce ḑicŭ eŭ: am vĕḑut'o! le-am vĕḑutŭ, căci fură duoĕ,
Una ne-a adusŭ Statutulŭ ş'alta dinastia nouĕ,
Şi nu scimŭ ḑioa de măine ce drăcie-o mai aduce:
Scuipă'ţi in sin, măi fărtate, scuipă'ţi in sin şi fă'ţi cruce.

Lucru insĕ de mirare e, c'acéstă comedie
Nu se termină cu bine, ca orĭ care miselie,
Şi actorii ce o jócă, n'ajungŭ la desnodămêntŭ,
Căci işĭ punŭ a lorŭ putere pe minciună şi pe vêntŭ.
Napoleon domni 'n Francia, celŭ d'întêiŭ prin plebiscit,
Şi vĕḑurăţi ce cădere cu ruşine a păţitŭ!
Maximilian totŭ astŭ-felŭ, luă titlu de 'mpĕratŭ,
Dér' plăti cu viéţa rolulŭ ce în farsă a jucatŭ!
Chiarŭ Statutulŭ, cum sciţi bine, viéţă lungă nu avuse,
Opera cu autorulŭ, cumŭ bătu vêntulŭ, se duse.
Prin urmare plebiscitulŭ a eşitŭ aḑi de la modă,
Şi popórele cunósce că nu-i rege, prinţŭ séŭ vodă,
Care s'aibă gânduri bune şi ănimi curate 'n pepturi,
Care să nu atenteze l'ale naţiuneĭ drepturi.
Cumŭ vedeţi dérŭ fórte bine, şi-a bĕutŭ acuma banii:
Prin plebiscitŭ nu mai póte a se înţoli golanii.

R.

Regatu

Regatŭ, nouă-invenţiune a unorŭ capete slabe,
Basne fără gustŭ şi sare, inventate pentru babe,
Imitaţie nerodésce, fără noimă, fără şicŭ,
De lacheii stăpânireĭ, nisce şérle de nimicŭ.
Astĭ lacheĭ, voindŭ a face lovitura lorŭ de Statŭ,
Dup' unŭ schepsis, intre dênşiĭ, după ce ţinură sfatŭ,
Işĭ aduseră aminte, că şi 'n trecuta Domnie,
Căndŭ se făcéu lovitura, s'a datŭ ţĕriĭ, pe chărtie,
Căte-va folóse, care bietulŭ capŭ i-lŭ ameţise,
Şi o făcu să caḑă 'n cursa ce tiranulŭ 'ĭ intinse.
Ca să dea eĭ ţĕreĭ astă-ḑi, ca s'o parigoriséscă,
De libertăţi şi de drepturi de care vorŭ s'o lipséscă?!!
Evrika! strigă d'o-dată Boerescu: UNU REGATU!
Şi viitorului rege turtă-dulce şi rahatŭ.

Respundietoru

Respundĕtorŭ e ministru care, la locŭ de tocmélă,
Face totŭ ce vrea in ţéră, fără să dea socotélă:
Calcă legile in ţicióre, bate lumea, o înjură,
Ba unii, camŭ lungi la ghiară, iaŭ din sacŭ fără mĕsură.

«Să ne dea in judecată, strigŭ in Cameră une-orĭ.»
Pentru că sciŭ că in ţéră nu avemŭ judecătorĭ,
Şi nicĭ legĭ care să pue peste dênşiĭ vr'o povară:
Ş'aŭ dreptate, bieţiĭ ómenĭ: eĭ se pórtă dupĕ ţéră.
Maĭ de-ună-dĭ, sciţĭ prea bine, cándŭ cu căile de ferŭ,
Că se cerea 'n judecată mai multŭ de unŭ ministerŭ;
Dér cine să-ĭ dea spre jertfire? fiu! Tatĭ cu pricina?
Séŭ aceĭ ce aŭ şi dênşiĭ subt unghĭ pete de rugină?
Ş'apoĭ orĭ-ce bólă 'n lume, e sciutŭ că şi leacŭ are,
Cándŭ Camera nu-ĭ cu minte, se trămite la plimbare.
Şi ministri pune 'ndată alta nouă-a se alege,
Dupĕ chipŭ ş'asemănare, chiarŭ prin băte şi ciomege,
Şi docila Adunare, capulŭ multŭ fără a-şĭ bate
Trece tóte subt burete, printr'unŭ bilŭ d'indemnitate.

Revolutiunea.

Revoluţiunea este o mişcare ce preface
Legĭ, guverne, instituţii, cándŭ ajungŭ a nu maĭ place.
Ele sunt de douĕ felurĭ: una ce vine de susŭ,
Lovire de Statŭ se chiamă, cum altă dată v'amŭ spusŭ,
Ş'alta, care de josŭ vine, adică de la poporŭ.
Cándŭ trece peste réscóle, căte-unŭ prostŭ de Domnitor.
Naţiunea p'amándouĕ le plătesce cu-alŭ eĭ sănge,
Dérŭ une-orĭ se intêmplă ş'alŭ tiranilorŭ de curge.
Le-am vĕdut, la noĭ in ţéră, le-am vĕdutŭ pe amándouĕ,
Şi, vorbindŭ aḑĭ despre ele, nu vorbimŭ de lucrurĭ nouă.
Cele de susŭ, totŭ-d'auna, prin réua lorŭ desmăţare,
Provocară şi grăbiră pe cele de josŭ maĭ tare;
Iár acestea 'nvingătóre, pe mişeĭ in vecĭ ĭ iartă,
Cumŭ a ḑice, totŭ-déuna, dumnélorŭ o face fiartă;
Incurage pe totŭ Domnulŭ şi produce tiranĭ nouĭ,
Căcĭ găsesce instrumente, cătŭ-orŭ fi 'n ţéră ciocoĭ.
Maximilianĭ se află in Germania destuĭ,
Ce de tronurĭ şi coróne nicĭ o-dată nu-sŭ sătuĭ,
Prinţişorĭ ce pe parale 'şĭ-aŭ vêndutŭ neîncetatŭ
Părticica lorŭ de ţéră, microscopiculŭ lorŭ Statŭ,
Şi care servesce astă-ḑĭ pe talerĭ séŭ farfuriĭ,
Ober-leutenanţĭ, in óstea marelorŭ impĕrăţiĭ.

Acestĭ prinţĭ, cu tótă setea, de tronurĭ şi de putere,
Li s'a tăiatŭ de totŭ pofta şi nebuna lorŭ plăcere
D'a maĭ trece peste mare, şi d'a maĭ sfărâma şarte.
Abia in geografie maĭ vĕdŭ Mexicul pe carte.
Revoluţiunea déră, fie bine constatatŭ,
Cándŭ pornesce de la tronurĭ, de la ceĭ de la Palatŭ,
Cată, vrêndŭ nevrêndŭ, s'aducă revoluţia de josŭ.
Destulŭ, popolŭ, ce rabḑĭ multe, destul fost-aĭ generos!!

Recunoscintia.

Recunoscinţă se chiamă, pe limbagiulŭ boerescŭ,
Imitatŭ dupĕ limbagiulŭ neamţo-turco-muscălescŭ,
Resplătirea ce se cade celuĭ care ţi-a făcutŭ
Vre-unŭ bine, vre o trebă, vr'unŭ serviciŭ cunoscutŭ.
De te-a scăpatŭ de la mórte, caută ca să-lŭ omorĭ;
De te-a scăpatŭ de 'nchisóre, bagă-lŭ tu in inchisorĭ,
De ţi-a datŭ adăpostire, d'aĭ măncatŭ la a luĭ masă,
Să-ĭ refusĭ o bucăţică, să-lŭ gonescĭ din a ta casă.
De te-a ajutatŭ cu punga, cándŭ te-aĭ aflatŭ in nevoĭ,
Să-ĭ furĭ totŭ din buzunare, şi de poţi, chiar să-lŭ despoĭ.
Recunoscinţă de ţéră, o vedeţi cu ochiĭ toţi,
Totŭ d'auna v'o arétă, ciocoiaşiĭ patrioţi.
Pentru că-ĭ ţine in capu'ĭ, şi le-a datŭ in mănĭ puterea,
Eĭ, in fie-ce minută, lĭ adaogă durerea,
Şi o vêndŭ ca pe-o vită, cum se vinde la Oborŭ,
Ca cumŭ ţéra românéscă arŭ fi unŭ obiectŭ alŭ lorŭ.
De onórea naţiuniĭ, nicĭ că-şi daŭ in pomenélă,
Conţu prusacŭ ne guvernă, fără nicĭ o ostenélă,
Şi cándŭ bate cu piciorulŭ, de subt talpa cismeĭ séle.
Ésŭ ministri din ţerănă, slugĭ plecate, puşlamale.
Ş'apoĭ ţéra maĭ plătesce galbeni o sută de miĭ,
Celuĭ ce chiamă in ţéră invasie şi ordiĭ,
Acésta-ĭ recunoscinţă, importată de la Rinŭ.
Iată-ţĭ, ţéră, fericirea ce-asteptaşi de la streinŭ!

Rosiu.

Roşu, este o culóre care nu place de locŭ,
Bivolilorŭ, boerimeĭ ş'altuĭ mare dobitocŭ.

Bivolii, te iau în córne, cându vĕdu roşu că le-arĕţi,
Boerii, totu ce e roşu, l'arŭ sfăşia în bucăţi;
Iar a treia lighióna, în marea-i dobitocie,
E muncită ḑi şi nópte de bólă roşo-fobie.
Boerimea, de se póte ca să numimŭ boerime,
Acea droaie desmăţată, de lacheĭ, de ciocoime,
Inventă astă numire, şi ea ţoropocŭ o dete,
Potrivită, nu e vorbă, tocmai ca nuca 'n pĕrete,
Partitului ce în ţéră represintă ideĭ nouĭ;
Iar eĭ, spre a'şi perde urma şi titula de ciocoĭ,
Işi deteră pe aceea de albi, seŭ de nobilĭ marĭ,
Par'că lumea nu 'nţelege că-i culórea de murdarĭ.
Spre a roşi şi mai bine, pe sermaniĭ liberalĭ,
Puse banda renumită de giambaşi şi de hamalĭ,
Şi 'npreună cu Agia, îi roşi în alŭ lorŭ sănge,
Fără ca sermaniĭ ómenĭ s'aibă la cin' se plânge.
Albi-murdariĭ, aŭ dreptate totŭ ce-i roşu de urăsc;
Şi causa e că dénşiĭ de nimica nu roşescŭ.
Comitŭ crime peste crime, patŭ ruşini neauḑite,
Şi obrazulŭ le rĕmâne muşamale lustruite;
Se târăscŭ ca şerpi pe burtă, se 'ncovoaie pe la scărĭ,
Staŭ cu mâinele la pepturĭ, tăvăliţi în desfrânărĭ,
Şi apoĭ îi veḑi în lume, obrasnici de'ţi aducŭ gréţă
Fără sĕ-aibă pe figură picătură de roşéţă
Acumŭ alta şi mai mare!... chiar guvernu-austriacŭ,
Par'c'arŭ vrea sĕ-i necăjéscă şi să le facă neplacŭ,
Scoţêndŭ şi dându la lumină cartea-roşie cea mare;
Roşi-i-s'arŭ în capŭ ochii de necazŭ şi de turbare.
Printr'acésta carte próstă, fir-arŭ luĭ her Beust de capŭ,
Se dă pe faţiă totŭ planulŭ, celorŭ ce ne dă 'n dulap;
Şi se vede c'abdicarea şi invasia turcéscă,
Era operă dibace şi manoperă pruséscă,
In care albilorŭ nostri li se dedese unŭ rolŭ.
Cartea roşie nemţéscă îi dete însă de golŭ.

Senatu.

Senatŭ e o adunare de o sumă de baccele,
Remăşiţi din vremea veche, rase negre şi giubele.
Căḑăturĭ neputincióse, învelite şandramale,

Moĭ la minte, moĭ la trebă şi maĭ moĭ în balamale;
Odoróge năpustite, rable vechĭ, bĕtrânĭ mumiĭ,
Caĭ de bracŭ de cândŭ cu Noe, şi cu mintea de copiĭ.
Maĭ toţi portŭ p'ale lorŭ pepturĭ suveniri d'invasiunĭ,
Panglicuţe, cruciuliţe, multe decoraţiuni,
Căştigate dupĕ vreme de la multele ordiĭ,
Cându le eşea înainte cu capete pe tipsiĭ.
Misiunea lorŭ nu este, de cătŭ ţéra 'n locŭ a ţine,
Şi a se opune într'una la orĭ-ce progresŭ saŭ bine.
Uşieriĭ vinŭ într'una şi-i totŭ afumŭ cu zaharŭ,
Căcĭ alt-mintrelea în sală n'ar maĭ sta un om măcarŭ.
Eĭ sunt slugĭ fórte plecate, cum le cântă aşa jocŭ,
Când aŭ maĭ de sus poruncă, bagă chiar şi ţéra în foc;
De aceea-sŭ vĕḑuţi bine şi de Domnulŭ conţŭ prusacŭ.
Bravo! Corpŭ cu greutate! Bravo! Işala Spanacŭ.

Sperjuru.

Sperjurŭ, naltă calitate, ba chiarŭ darŭ Dumneḑeescŭ,
Acordată de natura celorŭ care cărmuescŭ.
Esplicaţia e simplă, v'o potŭ da într'unŭ cuvêntŭ:
Sperjurŭ e omulŭ acela care calcă-unŭ jurĕmântŭ!
Veḑi unŭ prinţŭ că jură astă-ḑi să respecte-a ţeriĭ lege,
Mâine însă elŭ o calcă, şi o trece prin ciomege.
Il veḑi sus pe a tribună pronunţând cuvêntul **Siurrr**! (jur)
Şi căţi-va anĭ maĭ în urmă iată-lŭ devine sperjurŭ.
Elŭ trămite memorande pe la curţi şi cabinete,
Şi scrisorĭ în contra ţĕriĭ, publicate prin gazete;
Se 'ncongióră de aceia ce-sŭ uĭtaţi de naţiune,
Care cerŭ absolutismulŭ şi provocŭ invasiune;
Elŭ preferă-a'şi pune tronulŭ nu p'a naţiĭ iubire,
Ci p'abusulŭ de putere, pe predărĭ, pe înjosire,
Şi fără leacŭ de ruşine, face din legi jucărie,
Fuge de-ómenĭ, de onóre, culegêndŭ din puşcărie
Bande fără de morală, orduri, plévă şi gunoiŭ
Beţi de vin, maĭ beţi de viţiŭ, şi tălharĭ ceĭ maĭ de soiŭ.
Cu eĭ cată să domnéscă, căcĭ vede golu 'mpregiurŭ....
Şi aude naţiunea strigându'ĭ: Sperjurŭ! Sperjurŭ!
Domni sperjurĭ la noĭ în ţéră totŭ-dé-una amŭ avutŭ,
Carĭ precupeţéŭ legea şi o schimbaŭ pe Statutŭ;

Dérŭ pe gărlă curge apa, însĕ petrele remănŭ:
Toţĭ sperjurĭĭ pribegiră din pămêntu-ne românŭ;
Şi vorŭ mai pribegi încă şi alţĭ mulţĭ în viitorŭ,
Căcĭ sperjurulŭ lorŭ deslégă de jurămêntŭ de poporŭ.
Lecţiunĭ fură destule, şi esemple în trecutŭ. . . .
Vĕ opriţĭ, sperjurĭ o-dată, déc' aveţĭ ochĭ de vĕdutŭ!!!

T.

Tiara.

Ţéra e o prăvălie fórte bine asortată:
Totŭ cişitulŭ e într'ênsa, şi totŭ marfă ce se cată.
Cine-ajunge 'n capulŭ ţĕreĭ, prin favóre se 'nţelege,
Se face stĕpânŭ pe dênsa, fără dreptŭ şi fără lege.
Pune fota dinainte şi s'aşédă la tarabă,
Şi d'aci te ţine bine, căcĭ vêndarea nu e slabă,
Unulŭ strigă musteriĭ, altulŭ şade la cântarŭ,
Altulŭ dă din rafturĭ marfă, ş'altulŭ este tejghetarŭ.
Unul grămătic se chiamă séŭ buhhalter pe nemţesce,
Ş'altul, ca mai bun de gură, despre preciurĭ se tocmesce.
In acéstă prăvălie se vêndŭ slujbe, se vêndŭ posturĭ,
Se vêndŭ eftine favóre, se vêndŭ totŭ felulŭ de rosturĭ,
Se vêndŭ grade şi concesiĭ, se vênd sumă de contracte,
Arendărĭ, moşiĭ ohavnicĭ şi mansupurĭ însemnate;
Ş'une-orĭ astă vêndare merge pên' l'a ţĕreĭ drepturĭ,
Insĕ preciu-atuncĭ se pune, nu în pungă ci pe pepturĭ.
Nu cunóscetĭ însă bine p'acestŭ soiŭ de negustorĭ?
Negustoru-ĭ ministerulŭ şi marfa bietulŭ poporŭ.

U.

Unire

Unire, cuvêntŭ ce astă-ţĭ bate tare la urechĭ,
Pentru care salahoriĭ strigoilorŭ celorŭ vechĭ,
Se muncescŭ ca sĕ-lŭ sferâme, căcĭ pe câtŭ va fi unire,
Pentru eĭ ş'a lorŭ putere nu e nicĭ o mântuire.

Pressa cea sulemenită şi Trompetta cea cu murse,
Cântŭ unirea totŭ-d'auna, însĕ-o cântŭ numaĭ din buse,
Căcĭ în inimĭ şi în fapte, ele nu ce 'nchinŭ cu dragŭ,
De cătŭ banilorŭ, puteriĭ, şi drăguţuluĭ ciomagŭ.
Iarŭ boeriĭ albĭ-murdarĭ, albi-li-s'arŭ ochi 'n capŭ,
De cândŭ s'a făcutŭ unire, ne 'ncetatŭ cu toţĭ o sapŭ.
Eĭ suntŭ una cu streinulŭ, şi uniţĭ l'alŭ ţĕriĭ rĕŭ.
Căcĭ ciocoiulŭ n'are sufletŭ, nicĭ căminŭ, nicĭ Dumneţeŭ,
Şi cu tóte-acestea strigă, că eĭ suntŭ pentru unire,
Pentru-a ţĕriĭ 'naintare, pentru-a Patrieĭ mărire.
Insĕ nu prin naţiune, nu prin propria-ĭ putere,
Ci prin mila din afară ş'a strĕinuluĭ plăcere.
Vreţĭ unire maĭ întinsă, vreţĭ o patrie maĭ mare?
Peste munţĭ maĭ suntŭ ţĕrĭ încă, ce doresc cu înfocare,
Sĕ se afle la o laltă, ca pământurĭ românescĭ,
Cu tradiţiĭ c'ale nóstre şi cu datinĭ strĕmoşescĭ.
Boeriĭ dér' vĕ propune o unire boeréscă:
«S'anecsămŭ a nóstră ţĕră, ca provincie nemţéscă,
Şi atuncĭ Ardealŭ, Banatulŭ, Maramureşŭ, Bucovina,
S'orŭ uni cu România, ş'astŭ-felŭ s'o curma pricina,
Dintre noĭ ş'Impĕrătuşului craiŭ alŭ ţĕriĭ ungurescĭ.»
Eĭ! mĕ rogŭ! cin' se unesce cu principiĭ boerescĭ?!!

V.

Vicaru

Vicarŭ, e o funcţiune, în sensulŭ sĕŭ celŭ comunŭ,
Pórtă plete, barbă lungă, rasă négră şi zăbunŭ,
Adică haină turcéscă, mare, largă şi prea lungă,
Şi ca unulŭ din apostolĭ, pórtă şi în sînŭ o pungă.
Vicaru-ĭ locotenînte sănţituluĭ Mitropolitŭ.
Sĕ-ĭ avemŭ blagoslovirea sănţituluĭ ipocritŭ.
In sensŭ propriŭ însemnéză unŭ vechilŭ alŭ luĭ Hristos,
Imbrăcatŭ în catifele, şi 'n samurŭ celŭ maĭ frumosŭ,
Incărcatŭ de decoraţiĭ, între care şi nişam
Parcă-ĭ hoge, parcă-ĭ paşă, parcă-ĭ seic-ulŭ Islamŭ.
Elŭ e capulŭ sănteĭ lege, de şi capu-ĭ e problemă,
Elŭ, aicea, represintă a Dumneţeiri-emblemă,
Luĭ sĕ 'nchină tagma întrégă, şi-lŭ veneră ca p'un cap,
Toţĭ, de amêndouĕ sexe, ce portŭ rase şi potcapŭ.

Luĭ e dată îngrijirea, cea morală, să 'nţelege,
Peste monastirĭ şi schiturĭ, şi ca unŭ bunŭ capŭ de lege,
P'uniĭ ceartă cu blândeţe, p'alţiĭ iarĭ 'ĭ resplătesce,
Iar pe maicĭ, ca bunŭ părinte, elŭ le tot blagoslovesce.
In politică iarŭ jócă rolŭ de capŭ, rolŭ de păstorŭ;
Orĭ cumŭ s'arŭ întórce lucru, elŭ e de dreptŭ Senator.
Vorbă multă elŭ nu face, nu scie-a vorbi de rostŭ,
Şi cândŭ ḑice căte-o dată vr'unŭ cuvântŭ, îl ḑice prost;
Dérŭ votéză totŭ-d'auna, după cumŭ ministri cerŭ,
Căcĭ nu maĭ astă votare, îĭ căştigă plata 'n cerŭ.

Viitorulu.

Viitorulŭ, unŭ timpŭ ce nu e, darŭ care are să fie,
Trecutu-ĭ este oglinḑa cea maĭ bună, cea maĭ vie,
Iarŭ presintele lucréză numaĭ pentru Dumnealuĭ,
Cândŭ Dumnealuĭ, cumŭ sciţi bine, nu este alŭ nimenuĭ.
De vreĭ să sciĭ viitorulŭ, de vreĭ s'aflĭ ce o să fie,
Lucrulŭ este fórte simplu, nu 'ncepe filosofie:
In trecutŭ găsescĭ reflexulŭ, poţi ceti ca într'o carte,
Şi de aĭ puţină devlă, veḑĭ în viitorŭ departe.
Poţi preḑice cu 'nlesnire unuĭ sperjurŭ Domnitorŭ,
Ce sórtă i se gătesce şi ce felŭ de viitorŭ:
In trecutŭ, totŭ Domnulŭ care a umblatŭ pe astă cale,
A căḑutŭ, cumŭ cadŭ mişeiĭ, suptŭ blestemulŭ ţeriĭ sale,
Şi-a perdutŭ tronŭ şĭ corónă, s'alŭ poporuluĭ amorŭ,
Iată darŭ că-ĭ lucru simplu a ceti în viitorŭ.

Vilara

Vilara era odată alfa şi omega 'n ţéră,
Toţi cu măinele la pepturĭ asteptaŭ la elŭ la scară,
Nicĭ viziriĭ dupe vreme nu aveaŭ aşa putere:
Voinţa luĭ era lege, dreptulŭ buna sa plăcere.
Domnulŭ era o păpuşă, călca numaĭ pasŭ cu pasŭ,
Pe unde-lŭ purta ministrulŭ, care îlŭ ducea de nasŭ.
Vilara dedea sentinţe, curţile de mărturie
S'adunaŭ la capulŭ luniĭ, ca să-şĭ ia a lorŭ simbrie.

Dreptatea era o vorbă, căcĭ orĭ-ce înpricinatŭ,
D'avocatŭ n'avea nevoie, căcĭ era sultan-meḑatŭ.
Slujbe, ranguri şi caftanuri pe banĭ gata se vindea,
Favorita astuĭ paşă şi ea parte 'n plească-avea.
Ochele vorŭ ţine minte, cătă sare maĭ căra,
Ca să satureze nesaţiulŭ viziruluĭ Vilara.
Şi la mórte-ĭ . . . iartă-lŭ, dómne, cu taleru s'a 'ngropat,
Acestŭ butoiŭ Danaidicŭ, care ţéra şi-a predatŭ.
Ar fi óre greŭ ca astă-ḑi să preḑică cine-va
Că ministriĭ care fură, n'arŭ muri ca Vilara.

Voda

Vodă e o demnitate, camŭ nedemnă că e-o-dată,
Şi ce ḑicŭ căte-o-dată!... demnă n'a fostŭ nicĭ o-dată.
De cândŭ voḑĭ avemŭ în ţéră, puţinĭ voḑĭ am avut bunĭ,
In colo totŭ secături, totŭ zănaticĭ şi nebunĭ.
Naţiunea îĭ veneră, ea iĭ pune 'n capulŭ eĭ,
Dér' şi scie să'ĭ alunge, cândŭ devinŭ sperjurĭ, mişeĭ.
Nu 'nţelegŭ însă unŭ lucru, ş'aşŭ dori ca să găsescŭ,
Loghiotaţi ce-şĭ batŭ capulŭ, care sciŭ d'exighisescŭ,
Cumŭ se face că toţi voḑiĭ, care pênă la vodie,
Staŭ obscurĭ, uĭtaţi de lume, uniĭ chiarŭ în sărăcie,
Cândŭ norocului ce nu vede, căcĭ norocului ochĭ nu are,
Cândŭ norocului se întêmplă să le caḑă în spinare,
Adică cândŭ naţiunea iĭ ardică la vodie,
Işi perdŭ capulŭ, uĭtŭ indată cea maĭ sacră datorie,
Şi incepe să lovéscă chiarŭ pe ceĭ carĭ 'ĭ-a pusŭ,
In capulŭ societăţiĭ, la loculuĭ celŭ maĭ de susŭ.
Şi in marea lorŭ orbie, negăsindŭ sprijinŭ în ţéră,
Caută să se menţie cu intriga din afară:
Clevetesce naţiunea, şĭ-o acusă mişelesce,
Constituţie şi drepturĭ ne 'ncetatŭ le totŭ isbesce,
Şi 'n locŭ ţéra să se plângă, se plânge 'n lume tot elŭ,
Par'-că ţéra e de vină, déca dênsulŭ e mişelŭ.
Bogdaproste! însă acuma, căcĭ a eşitŭ de la modă....
Astăḑĭ avemŭ prinţŭ în ţéră, a peritŭ cuvêntulŭ vodă...
D'arŭ peri şi-acele rele ce toţi Voḑi le făcea....
Căcĭ altŭ-felŭ păţimŭ ca Sasul, când ĭ-a ḑis pipeĭ lulea!!!

Votu

Votŭ, cuvêntŭ cu o silabă, dérŭ cu inţelesurĭ multe,
Care de care maĭ late, care de care maĭ slute.
Votŭ, e peticŭ de hărtie, care se 'mparte 'n sume.
De epistaţi, la alegerĭ, şi pe care-ĭ scrisŭ unŭ nume.
Acestŭ nume se 'nţelege e alŭ celuĭ candidatŭ,
Care de guvernulŭ ţĕreĭ e propusŭ ca deputatŭ.
Votŭ, e bila ce s'aruncă d'acelŭ deputatŭ in urnă,
Pentru care visteria ĭĭ dă duoĭ galbenĭ diurnă,
Şi care aḑi se aruncă dupĕ ordinŭ séŭ pricazŭ.
Căcĭ altmintrelĭ deputatulŭ o ia 'ndată pe obrazŭ.
Votŭ, e bâta ce pe spate la alegerĭ jócă rolŭ,
Voturĭ suntŭ bilete, care se aruncŭ fără controlŭ,
De bandiţiĭ stăpînireĭ, de hamalĭ şi de giambaşĭ,
De măturătoriĭ Badi, şi de ex-puşcăriaşĭ,
Cândŭ scotŭ cincĭ miĭ de sufrage pentru albiĭ patrioţi,
Cândŭ votéză Popa-Tache, cândŭ votéză chiarŭ ceĭ morţi.
Printr'unŭ votŭ se vinde ţéra, printr'unŭ votŭ uniĭ golanĭ,
Lasŭ hasnaoa ţĕreĭ tócă, ş'o daŭ fürstilorŭ Germanĭ.
Printr'unŭ votŭ vrea Boerescu, celorŭ ce cautŭ pomene
Să le dea, de Bogdaproste, dintr'ale ţĕreĭ domene,
Prin vot, cată boeriĭ astă-ḑi, supt potcóva cismi-a pune.
Libertatea şi dreptatea, sănta constituţiune ;
Dérŭ mĕ temŭ că arŭ scrènti-o, şi pênĕ la acestŭ votŭ,
Naţiunea desceptată le va trage peste botŭ,
Le va tăia nasulŭ bine, le va bâga pumnu 'n gură,
Şi-ĭ va trămite la naïba, cu streina secătură.

X.

Xenamorasitu

Xenamorasitŭ, cuvêntulŭ, cumŭ vedeţi, este grecescŭ,
Dérŭ căte vorbe străine la noĭ nu se altoescŭ !
Destulŭ numaĭ sĕ esprime potrivitŭ orĭ-ce idee,
Noĭ adoptămŭ aḑi cuvêntulŭ, căcĭ avemŭ multe temee.
Xenamorasitŭ se chiamă, acela ce se ţicnesce
La creerĭ, la minte, spre bĕtrâneţe pornesce.

De vreţi monstre, de vreţi probe, de vreţi chiar esemplu viŭ
Xenamorasitŭ, la culte, veţi găsi un surugiŭ,
Care 'njură ca postaşiĭ pe ceĭ ce-acolo se ducŭ ;
Bunŭ de camisolŭ de forciă şi de dusŭ la Balamucŭ.
Maĭ vedeţi şi 'n capulŭ gardeĭ, altă probă de smintitŭ;
Gândiţi că Zănăticescu nu e xenamorasitŭ ?
Maĭ sunt mulţi pe care-ĭ trecem, dér pe care toţi 'ĭ sciŭ.
Căcĭ nu vremŭ ca să atingemŭ pe ministrulŭ Catargiŭ.

Z.

Zapciu

Zapciŭ, omŭ dibaciŭ in tóte, vechiŭ tipŭ de funcţionarŭ
Din timpulŭ meterhaneliĭ, ante-regulamentarŭ.
Cândŭ o slugă, în vechime, ce slujea pe pricopsélă,
Fără léfă séŭ simbrie, ci pe ciracledisélă,
După ce ţinea curéoa căţi-va anĭ după caléscă,
Şi turna de spălatŭ apă, şi punea la ciubucŭ iască,
Boerulŭ, de la Domnie, ĭĭ scotea càte-unŭ pitacŭ,
Ilŭ făcea zapciŭ in plasă, şi-ĭ da titlu de ciracŭ.
Iată prima originâ a acestorŭ zapciĭ vechĭ,
Roşi in palmă, daţi căţéoa, ş'adesea traşi de urechĭ.
O ! cu cătă aroganţă se purtaŭ cu biata lume,
Astĭ ciocoĭ fără morală, astĭ slugarnicĭ fără nume,
Care totŭ smeriţi fusese, şi smeriţi cătaŭ să fie,
Ca uniĭ ce-şĭ petrecuse viaţa totŭ în slugărie !
Căte jafurĭ ! Ce hoţie ! ce pêrjolŭ era prin sate,
Plésca ! iama ! tălhărie ! juca biciulŭ rĕŭ pe spate !
Să descrie vremea-aceia nu e 'n stare nicĭ o pană :
Se fura, precumŭ se ḑice, chiarŭ oŭ de subt coţofană.
Probă că e toţi zapciĭ aĭ boerilorŭ ciracĭ,
N'aŭ remasŭ fără avere, din eĭ n'amŭ vĕḑutŭ sĕracĭ;
Şi copiĭ lorŭ acuma, iscusiţiĭ ciocoĭ noĭ,
Cu nasu 'n susŭ de douĭ stènjenĭ, ne stropesce cu noroĭ.
Dérŭ veni regulamentulŭ şi zapcii se sfârşiră,
Iată sub-cărmuitoriĭ in locului lorŭ că veniră.
Fură şi eĭ cu toptanulŭ, totŭ cu sute, totŭ cu miĭ,
Fură, dérŭ cu tóte astea, eĭ totŭ nu fură zapciĭ ;
De şi slujba-era aceeaşi şi boeriĭ totŭ boerĭ.

Dérŭ se vede că zapciĭ totŭ nu fură pişicherĭ!
Trecu şi regulamentulŭ cu întréga ecpaiaoa, —
Din spinarea ţĕriĭ ênsĕ nu se ardică beléoa, —
Căcĭ veniră sub-prefecţiĭ, care-asemenĭ părjoliră,
Déră de grabă, ca zapciĭ, nicĭ unulŭ nu se 'nţoliră.
Ast-felŭ a rĕmasŭ in ţéră ca tipŭ de slujbaşŭ zapciŭ.
Póte d'aicĭ 'nainte, Domnulŭ Lascar Catargiu,
Séŭ va putea să invente altŭ slujbaşŭ maĭ rafinatŭ,
Séŭ va scóte din morméntu-ĭ zapcirliculŭ rĕposatŭ.

Zevzecu

Zevzecŭ, érŭ vorbă turcéscă, ênsĕ bine esprimată;
Căcĭ nu se găsesce limbă avută şi cultivată,
Care se pótă da tocmaĭ înţelesulŭ unuĭ secŭ,
Dobitocŭ, prostŭ, secătură, cum 'lŭ dă borba zevzecŭ.
Cumŭ vedeţĭ dér fórte bine, fără limba cea turcéscă,
N'amŭ putea numi pe nume, într'a nóstră românéscă,
Acea mulţime de ómenĭ, ce furnicŭ din locŭ in locŭ,
Ce se plécă la putere, de şĭ-aŭ frêntŭ bietulŭ mijlocŭ,
Şi pe care tótă ţiua ne 'ncetatŭ 'ĭ întêlnescĭ,
In cameră, in ministere, şi 'n palatŭ chiarŭ 'ĭ găsescĭ.
Ura! Ura! să trăiască, acelŭ care a adusŭ
Zevzelicu 'n ţéra nóstră, cocoţându-lŭ aşa susŭ!
Dér arŭ face, credŭ, maĭ bine, să şi-lŭ ducă în napoĭ,
Că-sŭ destuĭ zevzecĭ de frunte şi în ţéră-aci la noĭ.

Maiŭ, 1871.

FINE.

BIBLIOTECA ACADEMIEI ROMÂNE

Cuprinsul

I Satire vechi 1859-1868

Bunul Dumnezeu . . . p. 3
Masca (1862) . . 4
Căpomănia . . 9
Măturătorul . . 12
Paiaţ . . 15
Sărmane vremi vechi (1859) . . 19
Ostul şi bastonul (1861) (fabulă) . . 22
Mezat public . . 25
Deputaţii (1862) . . 28
Ministrul (1862) . . 32
Omenie (1863) . . 35
Mizerii Lion . . 38
Ce e mai trist pe lume (1860) . . 39
Prefecte (1863) . . 41
Capul . . 44
Oda Ministr. Cretzulescu (1863) . . 46
Surdul şi proştii (fab.) . . 49
Râma şi Crapul (fab.) . . 49
Ca damele romane . . 50
Vulpea cu coada tăiată (fab.) . . 51
Cele două broaşte (fab.) . . 52
Găina babei (fab.) . . 53

Mai mai bine și atât mai rău. pg. 54
Fabulă . 55
La liră . 55
Epigramă . 56
Adresa . 57
Strechea a murit . 60

I Partea II Satire noi 1868-1872.
Din lumea celebrității Ch. Tell. . 3.
Domnul Mareșal . 4
Dl V. Histia . 6
Dl L. Catargiu . 8
Dlui Zarafescu . 9
Răspunsul Jurnalului . 11
Către primul ministru . 17 Telegrama.
Contul banal . 19
Comunicat . 20.
Răfuiala . 22.
Raportul comisarului . 24
Epist. către cetățenii aleși . 25
Învățarea în școalele electorale . 27
Viața . 28.
Pene Împărat . 30
Ș'a ales Primarul . 32
Țara . 34.

Țara pg. 34.
Ochelarii . 36
Cântarul . 39.
Dlui Prim-ministru cacaimacam. . 41.
Calea Ferată . 42.
Divorțul . 44.
Candidatul . 46
Dlui Prim-procuror (1871) . 48
Manifestul Grafului (1871) . 50
Mărul Discordiei (1871) . 51
După Mazu (1871) . 54
Publicațiune (1871) . 56
Meterhaneaua (1871) . 57
Zece Mai (1871) . 60.
Oda Deșteptării (1871) . 62
Adresa (1871) . 64
Melcul și ciora (1870) (Fab.) . 68
Vechilurii (1870) . 69
Un suspin (1870) . 71
Dlui Ministru de Justiție (1870) . 74
Cârpaciul (1870) . 76
Es. Sa Baltadgi Dumitrache (1870) . 79
Dorul Sătencului (1870) . 81
Ziafetul (1870) . 83

Toba (1871) p. 84
Ciocârlia (1870) „ 85
Cântec popular (1870) „ 86
Chef electoral (1870) „ 90
La câinele de vânat (1870) „ 93
Epist. Bozidar Clopoțel (1870) „ 94
[illegible] (1870) „ 96
Dlui Prim-ministru (1870) „ 98
Părintelui Tache Ciomăgeanu (1871) „ 101
Marseliesa bandelor (1871) „ 102
Judecata șacalului (fab.) (1871) „ 105
Puterea (1871) „ 106
Jalba porcilor către Primărie (1871) „ 109
Bați sau abdic! (1871) „ 113
Pe stradă (1871) „ 115
Dlui Gral I. Florescu (1871) „ 118
[illegible] (1871) „ 120
Jalba la Cons. de Miniștri (1871) „ 122
S'a ales bivoral (1871) „ 124
Petițiunea boilor (1871) „ 129
Jalba câinilor (1871) „ 130
Rău s'aude (1871) „ 133
[illegible] Decembrie (1871) „ 136
Răfuiala (1871) „ 137

Viciumul (1871) p. 143
Banchetul disperării (1872) „ 144
Scris. către [illegible] „ 147
Ce zic [illegible] și ce zicem noi (1874) „ 150
Dlui Primar (1874) „ 151
Istorie (1874) „ 153
Mesagiul (1874) „ 157
O poveață (1874) „ 159
Către fratele Chesarie Beau Fleac (1874) „ 161
Prezenta de anul nou (1875) „ 162
Boboteaza (1875) „ 163
Socoteli (1875) „ 164
Parapone și parigorie (1875) „ 167
Marelui Dvornic (1875) „ 168
Starea Ministerului (1875) „ 170
Politica zilei (1875) „ 172
Curcanii către Crăciun (1875) „ 174
Epist. confidențială (1875) „ 175
Noi mărturisiri (1875) „ 177
S'a închis camera (1875) „ 179
Poveți tainice (1875) „ 181
Săptămâna patimilor (1875) „ 182
Jalba mieilor către Primărie (1875) „ 184
Regele (1875) „ 185

Adunările (1875) p. 189
Jurământul (1875) „ 190
Partea III Dicționar politic sau epoca pruso-ciocoiască (1871)
Armare ... p. 3
Bande „ 3
Bâtă „ 4
Boeri „ 4
Comunicat „ 5
Concesiune „ 5
Constituțiune. Decentiune. - Dinastie - „ 6
- Domitor - Dreptate. Electiuni „ 7
Funcțiuni. Garda - Guvern. - Hatâr - „ 8
Invațiune. Jitava. Justiție „ 9
Lachen. - Lege - „ 10
- Libertate - Lovire „ 11
Mucat - Memorand - „ 12
Minim „ 13
Monarhie. - Monitor. - Natiune „ 15
Obligațiune. - Oraste - Opiniune „ 16
Patrie. Pansiune „ 17
Oraste. Plebiscit „ 18
Regat. - Răspunzător - „ 19
Resolutiune „ 20
Semnătură. Rogu „ 21
- Senat - Spargere „ 20-23
Țara. Unire. Vicar. Vitrină. Vitrea „ 24-26

Vodă ... p. 27
Vot. Xenanunisit. „ 28
Logofăt „ 29
Zevzec „ 30

BIBLIOTECA * ACADEMIEI * ROMÂNE